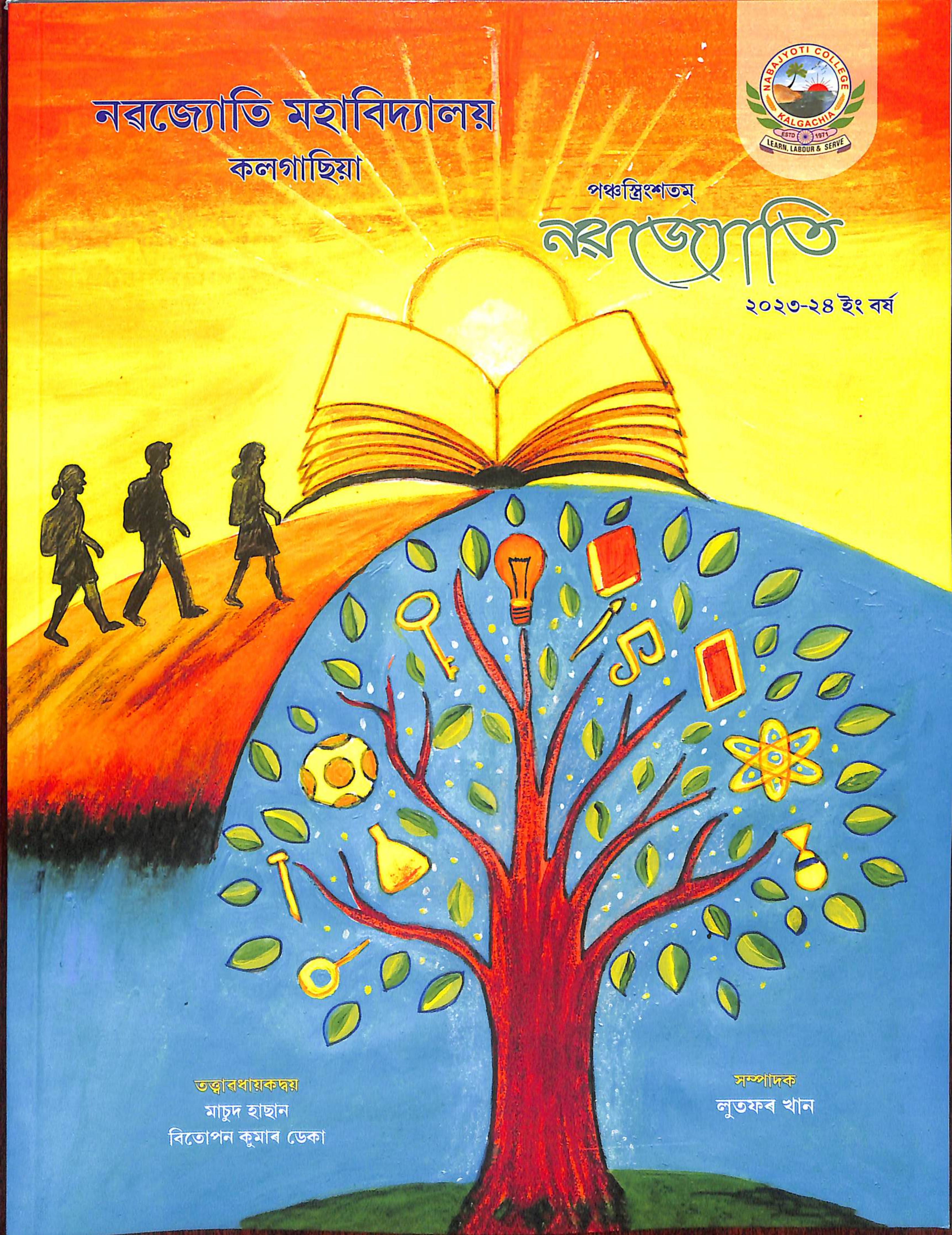

নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়

কলগাছিয়া

NABAJYOTI COLLEGE
KALGACHIA
ESTD 1971
LEARN, LABOUR & SERVE

পঞ্চস্ত্রিংশতম্

নৱজ্যোতি

২০২৩-২৪ ইং বৰ্ষ

তত্বাৱধায়কদ্বয়
মাচুদ হাছান
বিতোপন কুমাৰ ডেকা

সম্পাদক
লুতফৰ খান

নৱজ্যোতি

নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়, কলগাছিয়া

(নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ আলোচনী বিভাগৰ বাৰ্ষিক পুঁজিৰে প্ৰকাশিত)

পঞ্চস্ত্ৰিংশতম্ বাৰ্ষিক আলোচনী
২০২৩-২৪ বৰ্ষ।

শ্ৰদ্ধাৰে / মৰমেৰে,

ড°/ শ্ৰী / শ্ৰীমতী ....

....

....ৰ হাতত তুলি দিয়া হ'ল। ধন্যবাদ।

সম্পাদক
লুতফৰ খান

তত্বাৱধায়কদ্বয়
মাছুদ হাছান
বিতোপন কুমাৰ ডেকা

'Nabajyoti'

The Annual Magazine of Nabajyoti College Published by the Editorial Board, Nabajyoti College, Kalgachia, 2023-24

সম্পাদনা সমিতি ঃ

সভাপতি ঃ **ড° ছাহজাহান আলী আহমেদ,**
অধ্যক্ষ, নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়, কলগাছিয়া

আহ্বায়ক ঃ **সাহাৱ উদ্দিন খান**
মুৰব্বী অধ্যাপক, ইংৰাজী বিভাগ।

তত্ত্বাৱধায়কদ্বয় ঃ **মাছুদ হাছান**
সহকাৰী অধ্যাপক, ইংৰাজী বিভাগ।
ঃ **বিতোপন কুমাৰ ডেকা**
সহকাৰী অধ্যাপক, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ।

সম্পাদক ঃ **লুতফৰ খান**
আলোচনী বিভাগ।

সদস্য / সদস্যা ঃ **মালবিকা বাগলাৰী**
সহকাৰী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ।
ঃ **শুকুৰ আলম**
সাধাৰণ সম্পাদক, ছাত্র একতা সভা।

বেটুপাত অংকন ঃ **ড° সংগীতা চৌধুৰী**
সহকাৰী অধ্যাপিকা, প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ।

কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশ ঃ **মেঘালী মৰাং**
সহকাৰী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ।
ঃ **ড° গৌতমী গগৈ**
সহকাৰী অধ্যাপিকা, ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ।
ঃ **ড° আত্ৰেয়ী বনস্পতি**
সহকাৰী অধ্যাপিকা, ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ।

সম্পাদনা সমিতিৰ টোকা ঃ আলোচনীখনত প্ৰকাশিত লিখনিসমূহ মৌলিক বুলি গণ্য কৰা হৈছে। অৱশ্যে প্ৰয়োজন সাপেক্ষে কিছুমান লিখনিৰ ওপৰত হাত বুলোৱা হৈছে। যদি কোনোৱে আনৰ লিখনি সম্পূৰ্ণভাৱে বা আংশিকভাৱে নকল কৰিছে আৰু আমাৰ অজ্ঞাতে আলোচনীখনত ঠাই পাইছে সেয়া গৰিহণা যোগ্য। তাৰ বাবে আলোচনীৰ সম্পাদনা সমিতি দায়ী নহয়।

অংগসজ্জা ঃ **আলী আহমেদ**

অক্ষৰ বিন্যাস ঃ **আমিৰুল ইছলাম**

মুদ্ৰণ ঃ **মিলন অফছেট প্ৰেছ, কলগাছিয়া**
+91 9957125654

শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

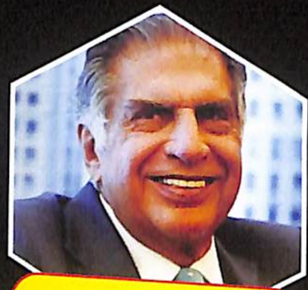
ৰতন টাটা
বিশ্ব প্ৰসিদ্ধ উদ্যোগপতি

জাকিৰ হুছেইন
বিশ্ব প্ৰসিদ্ধ তবলা বাদক

ড° ৰাম নাৰায়ন আগৰৱাল
বিশিষ্ট মহাকাশ বিজ্ঞানী

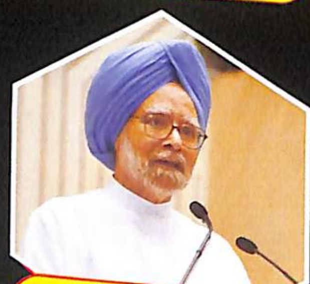
ড° মনমোহন সিং
প্ৰাক্তন প্ৰধান মন্ত্ৰী, ভাৰত

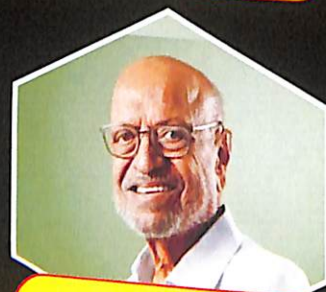
শ্যাম বেনেগল
বিশিষ্ট চলচ্চিত্ৰ পৰিচালক

পংকজ উদাস
বিশিষ্ট সংগীত শিল্পী

কুলদা কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য
বিশিষ্ট চলচ্চিত্ৰ পৰিচালক

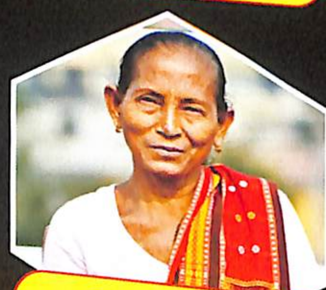
বিৰুবালা ৰাভা
বিশিষ্ট সমাজ কৰ্মী

ভূপেন উজীৰ
বিশিষ্ট সংগীত পৰিচালক

তুমি যে তিলফুল হৈ
ভুলতে তোমাক বিছনাখনত
খেপিয়াই ফুৰিছিলোঁ,
তুমি যে পৰ্বতটোৰ
নামনিত
তিলফুল হৈ
হালি-জালি ফুলি আছা।
-নীলমণি ফুকন

এই বেলি আমাৰ মাজৰ
পৰা হেৰাই যোৱা

দীপক শৰ্মা
বিশিষ্ট বাঁহীবাদক

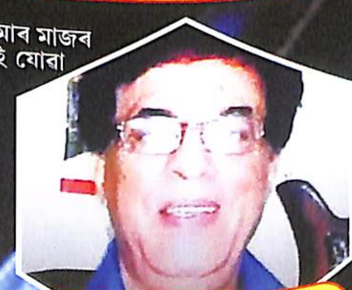
ছৈয়দ ছাদুল্লাহ
বিশিষ্ট অনাতাঁৰ শিল্পী

উছৰ্গা

অসমৰ হিয়াৰ আমঠু,
প্ৰাণৰ শিল্পী, সাংস্কৃতিক
জগতৰ ভোটা তৰা প্ৰয়াত
জুবিন গাৰ্গলৈ.....

ৰকিবুল হুছেইন
সাংসদ, লোকসভা (ধুবুৰী)
সদস্য: জল সম্পদৰ স্থায়ী সমিতি
Rakibul Hussain
MEMBER OF PARLIAMENT
LOK SABHA (DHUBRI)
MEMBER : Standing Committee on Water Resource
Consultative Committee for the Ministry of Panchayati Raj

৩০১, যমুনা এপাৰ্টমেণ্ট
ডাঃ বি.ডি.মাৰ্গ, নতুন দিল্লী-১১০০০১
ইমেইল-rockybulhussain@rediffmail.com
লেণ্ডলাইন: + ০১১-২৩৩১১৩০১
ফোন: +৯১৯৯৫৪০-৬০০৬১
301, Yamuna Apartment
Dr B.D. Marg, New Delhi-110001
Email-rockybulhussain@rediffmail.com
Landline number :011-23311301
Ph.: +9199540-60061

Ref. No. ....

Date ....

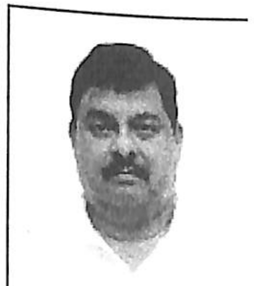

GOOD WILL MESSAGE

It gives me immense pleasure to convey my heartfelt greetings to Nabajyoti College on the occasion of publishing its annual magazine "NABAJYOTI". A college magazine is not just a collection of words and ideas, but a reflection of the creativity, aspirations, and intellectual growth its students and faculty. It serves as a platform for young minds to express their thoughts, showcase their talents and nurture their literary, cultural and artistic skills.

I extend my best wishes to the editorial team, contributions and readers of this magazine. May Nabajyoti College continue to illuminate young minds with knowledge, wisdom and values, true to the spirit of its name- "Nabajoyti" the new light.

With warm regards and best wishes for continued success.

(Rakibul Hussain)

গুৱাহাটীঃ ঘৰ নং ৪২, এফ.এ আহমেদ ৰোড, পুৰাণবস্তি, ছয়মাইল, গুৱাহাটী-৭৮১০৩৭, অসম
Guwahati: H.No.42, F.A. Ahmed Road, Puranabasti, SixMile ...

Hafiz Dr. Rafiqul Islam
Member of Legislative Assembly
44 No. Jania, Assam

Address
Q/No. Block C-3 Old MLA Hostel
Dispur, Guwahati- 78105
Mobile : +91 9957417250
Email : drr79725@gmail.com

শুভেচ্ছা বাণী

অৰ্ধ শতিকা অতিক্ৰম কৰা নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী 'নৱজ্যোতি' প্ৰকাশ হ'ব বুলি জানিব পাৰি নথৈ আনন্দিত হৈছোঁ। নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু আলোচনীৰ লগত জড়িত অধ্যাপক-অধ্যাপিকা সকলক আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

বৰপেটা জিলাৰ শৈক্ষিক উন্নয়নৰ দিশত নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ অৰিহণা সঁচাকৈ লেখত ল'বলগীয়া। আজিৰ যুগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে কেৱল পাঠ্যপুথিৰ জ্ঞানেই নহয়, বহুমুখী প্ৰতিভাৰ বিকাশৰ জৰিয়তে নিজকে মানৱ সম্পদ হিচাপে গঢ়ি তোলাৰ দৰকাৰ। এই ক্ষেত্ৰত "নৱজ্যোতি"ৰ আগৰ দৰে ভূমিকা আৰু উজ্জ্বল আভা বিচাৰি আহিছে বুলি মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস।

সদৌ শেষত, মই সম্পদনা মণ্ডলীৰ তেওঁলোকৰ এই প্ৰয়াসৰ বাবে এই আলোচনীৰ জৰিয়তে শুভেচ্ছা জনালোঁ।

ডঃ হাফিজ ৰফিকুল ইছলাম
বিধায়ক,
৪৪ নং জনীয়া বিধানসভা সমষ্টি

Ainul Haque, IPS (Rtd.)
President, Governing Body
Nabajyoti College, Kalgachia
Dist- Barpeta (Assam)

MESSAGE

It gives me immense pleasure that Nabajyoti College is going for the publication of 34 Annual College Magazine "NABAJYOTI" for the session 2023-24. NABAJYOTI is not merely a compilation of articles, poems, and reports it is a mirror that reflects the intellectual spirit, creative imagination, and cultural vibrancy of an institution. In this sense, Nabajyoti serves as a radiant symbol of the enthusiasm and collective talent of our students and teachers. It provides an invaluable platform for expressing ideas, nurturing creativity, and celebrating the academic and artistic accomplishments of our college community.

May Nabajyoti continue to shine as a beacon of enlightenment and serve as a platform for young minds to express their thoughts and aspirations. I wish the magazine grand success and hope it continues to grow brighter with each new edition.

With regards-

Ainul Haque, IPS (Rtd.)
President, Governing Body
Nabajyoti College, Kalgachia
Dist- Barpeta (Assam)

OFFICE OF THE PRINCIPAL
NABAJYOTI COLLEGE, KALGACHIA
P.O.- Kalgachia :: Dist.- Barpeta (Assam) :: PIN.-781319
Estd.- 1971

From
Dr. Shahjahan Ali Ahmed
M.A. M.Phil., Ph.D.
Principal / Secretary

Ph- 0366 284422 (O)
99540- 90780 (M)
Email: nabajyoticollege@gmail.com
shahjahan_max@yahoo.co.in

Memo No.- *Date-*

অধ্যক্ষৰ মেজৰ পৰা.....

প্ৰত্যেক বছৰৰ দৰে এইবাৰো ২০২৩-২৪ ইং বৰ্ষৰ বাবে ঐতিহ্যমণ্ডিত নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী ‘নৱজ্যোতি’ৰ প্ৰকাশৰ প্ৰস্তুতি প্ৰায় সম্পূৰ্ণ হৈছে বুলি নথৈ আনন্দিত হৈছোঁ। এক সুদীৰ্ঘ পৰিক্ৰমা অতিক্ৰম কৰি অহা মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখনৰ প্ৰকাশ আমাৰ বাবে এক গৌৰৱৰ মূহুৰ্ত কাৰণ ইয়াত আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু অধ্যাপক-অধ্যাপিকা সকলৰ সৃষ্টিশীল মনোভাৱ, বৌদ্ধিক চিন্তা আৰু সামূহিক প্ৰচেষ্টা সন্নিৱিষ্ট হৈ আছে। “নৱজ্যোতি”ৰ প্ৰতিটো প্ৰকাশে কেৱল শৈক্ষিক কৃতিত্বই নহয়, আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰকৃত সাৰমৰ্মক সংজ্ঞায়িত কৰা প্ৰাণৱন্ত সাংস্কৃতিক আৰু কলাত্মক প্ৰকাশভংগীকো প্ৰতিফলিত কৰে।

এই ছেগতে মই ২০২৩-২৪ ইং বৰ্ষত আমাৰ মাজৰ পৰা হেৰাই যোৱা নমস্য ব্যক্তিসকলক আন্তৰিক শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিছোঁ। ২০২৩-২৪ শিক্ষাবৰ্ষ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে উল্লেখযোগ্য বৃদ্ধি আৰু সাফল্যৰ সময়ছোৱা। এই বৰ্ষত অসম চৰকাৰৰ দ্বাৰা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত নতুন অধ্যাপক-অধ্যাপিকাৰ নিযুক্তি হয়। নতুন আৰু পুৰণি প্ৰজন্ম একত্ৰিত হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতি তথা উৎকৃষ্ট মূল্যায়নৰ বাবে আহিব লগা NAAC ৰ বাবে কৰা নেৰা-নেপেৰা কষ্ট শলাগ ল'বলগীয়া। উদ্যোক্তাসকলৰ বিৰামহীন শ্ৰম, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক পদ প্ৰদৰ্শিত কৰি তেওঁলোকৰ বহুমূলীয়া লিখনিৰে আলোচনীখনক সমৃদ্ধ কৰিছে বুলি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু অধ্যাপক আৰু অধ্যাপিকা সকললৈ শুভেচ্ছা আৰু অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

ভৱিষ্যতেও ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ তেওঁলোকৰ সৃষ্টিশীলতাৰ বিশাল ক্ষেত্ৰখনক অন্বেষণ কৰি যাবলৈ উৎসাহ জনালোঁ। আশা কৰো, আগন্তুক বছৰবোৰতো ‘নৱজ্যোতি’য়ে মানুহৰ মনক অনুপ্ৰাণিত কৰি, শিক্ষাৰ পোহৰ বিয়পাই যাওঁক।

সৰ্বশেষত এই উদাৰ প্ৰচেষ্টাৰ অবিৰত সফলতাৰ বাবে উষ্ম শুভেচ্ছা আৰু শুভ কামনাৰে—

(ড° ছাহজাহান আলী আহমেদ)
অধ্যক্ষ
নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়, কলগাছিয়া।

EDITOR'S NOTE

"NABAJYOTI", Session 2023-24

It gives us immense pleasure to present the new edition of our college magazine NABAJYOTI for the academic session 2023-24. True to its name, Nabajyoti-meaning "a new light"-has been a perennial source of inspiration, illuminating the creative spirit and intellectual pursuits of our college community. Each year, this magazine stands as a testament to the vibrant thoughts, dreams, and expressions of the students and faculty of Nabajyoti College, Kalgachia.

A college magazine is not merely a collection of writings; it is a mirror reflecting the collective consciousness of an institution. It captures the youthful enthusiasm of students, their creative imagination, and their evolving understanding of the world around them. In this sense, NABAJYOTI serves as a living document that chronicles the growth of our academic and cultural life. The contributions in this issue-ranging from poems, essays, and research articles to reflections, short stories, and artworks-speak volumes about the diversity of talent and thought that thrive within our campus.

The publication of this magazine is a humble yet sincere effort to nurture the creative potential of our students and to provide them a platform to express their individuality. In an era when technology and social media dominate our modes of expression, a printed college magazine like NABAJYOTI reminds us of the enduring value of thoughtful writing, patient reflection, and shared creativity. Each page is a canvas where young minds have poured their emotions, ideas, and insights-transforming thoughts into words and imagination into art.

We take this opportunity to express our heartfelt gratitude to our respected Principal Dr. Shahjahan Ali Ahmed Sir, the President of the Governing Body, and all faculty members for their constant encouragement, guidance, and moral support. I also thank honourable MP Rakibul Hussain and MLA Dr. Hafiz Rafiqul Islam of our local constituency for their good will message for the magazine. Their vision and leadership continue to inspire us to uphold the academic excellence and human values that Nabajyoti College stands for. We also extend our sincere appreciation to all contributors-students and teachers alike-whose dedication, creativity, and enthusiasm have brought this edition to life.

The journey of compiling and editing this magazine has been both challenging and rewarding. It has provided us an opportunity to witness the depth of talent and the range of perspectives that exist among our students. We hope that NABAJYOTI 2023-24 will not only entertain and inform its readers but also motivate them to think critically, write fearlessly, and participate actively in the intellectual and cultural life of the college.

As we present this edition to our readers, we invite everyone to see NABAJYOTI as more than just a publication-it is a celebration of ideas, a reflection of our collective identity, and a beacon of hope for the generations to come. May this light of knowledge continue to shine brightly and guide us toward a future filled with creativity, compassion, and wisdom.

With warm regards,

Lutfar Khan

Editor, Magazine Department

Student's Union- 2023-24

Nabajyoti College , Kalgachia

কৰ্মৰত অৱস্থাত

ড° ছাহজাহান আলী আহমেদ

মাননীয় অধ্যক্ষ

নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়, কলগাছিয়া

মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ সমন্বিতে
শৈক্ষিক তত্ত্বাৱধায়ক আৰু শৈক্ষিক পৰ্য্যবেক্ষকদ্বয়

বাঁওফালৰ পৰা বহিঃ ড° মজিবৰ ৰহমান (শৈক্ষিক পৰ্য্যবেক্ষক), কমুৰুজ্জামান (শৈক্ষিক তত্ত্বাৱধায়ক)
ড° ছাহজাহান আলী আহমেদ (অধ্যক্ষ), ছৈয়দা হামিদা খাতুন (শৈক্ষিক পৰ্য্যবেক্ষক)

আভ্যন্তৰীণ গুণগত মানদণ্ড নিশ্চিতকৰণ কোষ
(IQAC)ৰ সদস্য সকলৰ একাংশ

বাঁওফালৰ পৰা বহিঃ পূজা ঘোষ, ড° ধ্রুৱজ্যোতি দাস, ছামচুল আলম, মহঃ ৰমজান আলী, ছামচুল হক (সমন্বয়ক IQAC), কমুৰুজ্জামান,
ড° ছাহজাহান আলী আহমেদ (অধ্যক্ষ), ড° ফখৰুল আলম, মেৰিনা আহমেদ (গ্ৰন্থাগাৰিক),
পাঞ্চালী বৈশ্য, ড° নাফিছা ইউনিচ, আবু ছায়েদ ৰফি।

অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগত মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীবৃন্দ সকলৰ একাংশ

বাঁওফালৰ পৰা থিয়ঃ বাছেৰ আলী, ফাৰুক আহমেদ খান, মহিবুল হক, জাহিদুল ইছলাম, ইফতিকাৰ আহমেদ চৌধুৰী, পংকজ কুণ্ডু
অধ্যক্ষ ড° ছাহজাহান আলী আহমেদ (বহি থকাত), শওকাত আলী আহমেদ, জিয়াউল হক
ছফিকুল ইছলাম, আব্দুল হক, ভি. ৰাংখল

সূচীপত্ৰ

অসমীয়া শিতান

ঃ গৃহভূমিৰ বাবে সংগ্ৰাম	✍ হানিফ মোস্তাক আহমেদ	১
ঃ যোগাযোগৰ ধাৰণা আৰু প্ৰকৃতি	✍ মোঃ ৰমজান আলী	৫
ঃ গুণগত শিক্ষাৰ সম্প্ৰসাৰণ ঃ শিক্ষক, শিক্ষাৰ্থী আৰু অভিভাৱক	✍ মোস্তাফিজুৰ ৰহমান	৬
ঃ বিহঙ্গম দৃষ্টিত ৰামায়ণ আৰু ৰামলীলা	✍ ড° নিতু চহৰীয়া	৮
ঃ আৰবী ভাষা আৰু সম-সাময়িক আৰব বিশ্বত ইয়াৰ গুৰুত্ব	✍ ড° ইমৰুল হুছেইন	১১
ঃ অসমীয়া লোকবিশ্বাসত ডাকৰ বচন ঃ এক বিশ্লেষণাত্মক অধ্যয়ন	✍ নয়ন মণি দেৱী	১৩
ঃ মিচিং জনগোষ্ঠীৰ লোক উৎসৱ ঃ এক আলোচনা	✍ মেঘালী মৰাং	১৬
ঃ স্মৃতিৰ সাগৰত এভুমুকি	✍ ড° গৌতমী গগৈ	২০
ঃ অসমীয়া সাহিত্যলৈ তৰুণৰাম ফুকনৰ অৱদান	✍ ৰীফা সঞ্জিদা	২৩
ঃ চন্দ্ৰযান - ভাৰতীয় মহাকাশ বিজ্ঞানৰ এক ঐতিহাসিক অধ্যায়	✍ নাছৰিন নেহাৰ	২৫
ঃ বাণিজ্যিক উদ্যোগৰ গ্ৰামীন উদ্যোগৰ ওপৰত প্ৰভাৱ	✍ নাছিমা আহমেদ	২৬
ঃ অসমীয়া বাপোতি সাহোন 'বিহু'	✍ ৰেচমিনা খাতুন	২৮
ঃ আহোম সাম্ৰাজ্যৰ সেনাপতি লাচিত বৰফুকন	✍ ছমিনা য়েছমিন	৩০
ঃ মহান বিজ্ঞানী আইনষ্টাইনৰ ৰসাল কাহিনী	✍ ৰাহিদা খাতুন	৩২
ঃ কিতাপৰ কথা	✍ কামৰুণা পাঠক	৩৪
ঃ আত্ম সহানুভূতি	✍ ছাদ্দাম হুছেইন	৩৫
ঃ কলেজৰ দিন	✍ ইলিয়াছ আলী	৩৮
ঃ শিপা	✍ আল আমিন আনছাৰি	৪০
ঃ অনুগল্প	✍ ড° কাকলি হাজৰিকা	৪২

কবিতা কানন

ঃ এটি শান্ত নদী	✍ আজিজুৰ ৰহমান দেৱান	৪৪
ঃ অভিশপ্ত ৩০ অক্টোবৰ	✍ সুব্ৰত কাকতি	৪৫
ঃ আমাৰ দেশৰ নাৰী (আমি)	✍ শ্বাহিনা আকতাৰ	৪৫
ঃ কলেজ সপ্তাহৰ ৰঙীন স্মৃতি	✍ আচাদ আলী	৪৬
ঃ মাৰ স্নেহৰ জ্যোতি	✍ ছফিয়া মেহমুদা	৪৭

ঃ জীৱনৰ ছাঁ	✍ ফাৰুক আলি	৪৮
ঃ শিক্ষক জ্ঞানৰ বতাহ	✍ আলী হুছেইন খান	৪৯
ঃ প্ৰেমৰ আধুনিক সুৰ	✍ আজমিনা হুছেইন জামিল	৫০
ঃ ৰণাংগনৰ জেউতি	✍ হাফিজা খাতুন	৫১
ঃ আমাৰ কাঙ্খিত বিশ্ব	✍ নাজমা খাতুন আমিন	৫২
ঃ আকাশৰ সপোন	✍ ৰাহিদা খাতুন	৫২
ঃ শিক্ষা ঃ জীৱন গঢ়াৰ আলোক	✍ জাহেৰ ছিদ্দিক	৫৩
ঃ সহপাঠী স্মৃতিৰ ছবি	✍ ছানোৱাৰ হুছেইন	৫৪
ঃ আনন্দ	✍ ৰেহানা পাৰবিন	৫৫
ঃ সমাজ ঃ আইনাত প্ৰতিফলিত মুখবোৰ	✍ মহিদুল ইছলাম	৫৬
ঃ ভৱিষ্যতৰ সপোন	✍ জমিৰ খান	৫৭
ঃ সংস্কৃতি আমাৰ অস্তিত্বৰ সুৰ	✍ ছাহানাজ পাৰবিন	৫৭
ঃ পথ	✍ নন্দিতা সাহা	৫৮
ঃ সংস্কৃতি	✍ ৰুবিয়া খাতুন	৫৮

ENGLISH SECTION

ঃ The National Education Policy 2020 and the Rural Higher Educational Institutions in India: Issues and Challenges	✍ Dr. Dhrubajyoti Das	60
ঃ ONOS:A Gateway to *Equitable and Inclusive* Access to Global Knowledge	✍ Merina Ahmed	65
ঃ Life by the numbers : Economics in every move we make	✍ Panchalee Baishya	68
ঃ Non-Aligned Movement (NAM)and its Relevance in India's Foreign Policy	✍ Dr. NafisaYounis	70
ঃ Practising Mindfulness	✍ Chandasmita Deka	72
ঃ "Babloo Bhaiya and the Cycle of Life"	✍ Dr. Hemanta Hazarika	73
ঃ Sustainable Development : A Path We All Share Towards Building a Future That Lasts	✍ Sangeeta Choudhury	74
ঃ Artificial Floods in Semi-Urban Cities of India	✍ Atika Kulsum	77
ঃ The Impact of COVID- 19 on India	✍ Jeherul Islam	79
ঃ Gender Equality: A Step Toward a Fairer World	✍ Husniara Khanam	81
ঃ Plant Stress and Its Impact on Global Food Security	✍ Janifa Yasmin	82
ঃ The Impact of Rape Culture on Society: A Critical Look Through an Indian Lens	✍ Mokibul Khan	84
ঃ The Silent struggle: Depression Among Youth	✍ Sharjina Akter	86
ঃ A letter to my treasured pride	✍ Sagarika Dutta	87
ঃ Our Precious Earth	✍ Jomir Khan	88
ঃ A Father's Silent Love	✍ Ashraful Hussain	89
ঃ THE FLOODS OF ASSAM	✍ Rejia Sultana	90
ঃ HUMANITY'S HEART	✍ Murshida Yasmin	91
ঃ THE SCROLL OF LIFE	✍ Sanowar Ahmed	92
ঃ THE SPIRIT OF WOMEN	✍ Tanjina Sultana	92
ঃ THE HARD ROAD	✍ Bilkis Khatun	93
ঃ PEN AND PAPER	✍ Arjina Khatun	93
ঃ THE BOND OF FRIENDS	✍ Habiba Bilkis	94
ঃ COLLEGE DAYS	✍ Sanidul Islam	94

সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

ঃ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন	৯৬
ঃ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপ-সভানেত্ৰীৰ প্ৰতিবেদন	৯৭
ঃ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন	৯৮
ঃ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহঃ সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন	৯৯
ঃ ছাত্ৰ একতা সভাৰ গুৰু খেল বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন	১০০
ঃ ছাত্ৰ একতা সভাৰ লঘু খেল বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন	১০১
ঃ ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰ্ক আৰু সুকুমাৰ কলা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন	১০২
ঃ ছাত্ৰ একতা সভাৰ আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন	১০৩
ঃ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সংগীত আৰু সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন	১০৪
ঃ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন	১০৫
ঃ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰ জিৰণি কোঠা বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন	১০৬
ঃ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন	১০৭
ঃ ছাত্ৰ একতা সভাৰ শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন	১০৮

অসমীয়া শিতান

যুক্তিবাদী বিশ্লেষণ, ব্যক্তিত্বৰ বিৰৰণ, দৃষ্টিভংগীৰ বৰ্ণন ...

প্ৰবন্ধ সম্ভাৰ

গৃহভূমিৰ বাবে সংগ্ৰাম

হানিফ মোস্তাক আহমেদ
অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপক, ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ
নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়, কলগাছিয়া।

যোৱা ২০২৩ চনৰ ৭ অক্টোবৰ তাৰিখে পেলেষ্টাইনৰ গাজাৰ বিদ্ৰোহী সংগঠন হামাছৰ সদস্য সকলে আকস্মিকভাৱে ইজৰাইলৰ সীমান্তৰ প্ৰাচীৰ ভাঙি ইজৰাইলৰ প্ৰৱেশ কৰি ইজৰাইলৰ আৰ্মী আৰু অসামৰিক নাগৰিক সকলৰ ওপৰত আক্ৰমণ চলাই ১১৯৫ জন ইজৰাইলৰ নাগৰিক আৰু বিদেশী লোকক হত্যা কৰে লগতে ২৫১ জনক বন্দী কৰি গাজালৈ লৈ যায়। এই ঘটনাত হতভম্ব হৈ পৰে ইজৰাইল। প্ৰতিক্ৰিয়া হিচাপে ইজৰাইলে প্ৰথমতে সিহঁতৰ দেশত সোমাই কেবাখনো চহৰ-পুলিচ চকী দখল কৰি লোৱা হামাছ সদস্য সকলক নিৰ্মূল কৰে আৰু তাৰ পাছত হামছে বন্দী কৰি নিয়া ইজৰাইলৰ নাগৰিক সকলক উদ্ধাৰৰ বাবে হামাছ নিৰ্মূল অভিযান আৰম্ভ কৰে। প্ৰথমতে গাজাৰ ওপৰত ব্যাপক বোমা বৰ্ষণ কৰি গাজাৰ ঘৰ-দুৱাৰ, অফিচ-কাছাৰী, হস্পিটেল-আশ্ৰয় শিবিৰ, খাদ্যৰ গুদাম, পানী যোগান প্ৰকল্পৰ সকলো ধ্বংস কৰে। তাৰ পিছত ২৭ অক্টোবৰ, ২০২৩ ইংৰাজী তাৰিখে ইজৰাইলে গাজাৰ ওপৰত পূৰ্ণাংগ সামৰিক অভিযান আৰম্ভ কৰে। প্ৰথমতে গাজাৰ খান ইউনিছ চহৰ ধ্বংস কৰি উত্তৰ গাজাক অৱৰোধ কৰি ৰাখে। দেশত আৰু বিদেশত থকা হামাছ নেতা সকলক হত্যা কৰে।

কিন্তু ইতিহাস সাক্ষী ১৯৬৭ চনৰ জুন মাহৰ ছয় দিনৰ যুদ্ধত যি ইজৰাইলে মিছৰৰ পৰা ছিনাই উপ-দ্বীপ, পশ্চিম তীৰ, জৰ্ডানৰ পৰা জেৰুজালেম আৰু ছিৰিয়াৰ পৰা গোলান মালভূমি অধিকাৰ কৰি লৈছিল, সেই ইজৰাইলে বিগত প্ৰায়ে যোল্লটা মাহ যুদ্ধ কৰি পেলেষ্টাইনৰ গাজা ট্ৰিপ নিজৰ নিয়ণন্ত্ৰত আনিব নোৱাৰিলে আৰু পেলেষ্টাইনী সকলে পণবন্দী কৰি অনা ইহুদী নাগৰিক সকলক উদ্ধাৰ কৰিব নোৱাৰি যুদ্ধ বন্ধৰ চুক্তি কৰিবলৈ বাধ্য হয়।

২০২৩ চনৰ ৭ অক্টোবৰ তাৰিখে পেলেষ্টাইনৰ সন্ত্ৰ সংগঠন হামাছে গাজাৰ পৰা ইজৰাইলৰ ওপৰত আক্ৰমণ চলাই পেলেষ্টাইনৰ সপক্ষে গোলকীয় সমৰ্থ আনিবলৈ সক্ষম হয়। পেলেষ্টাইনৰ ইতিহাস অতি দীৰ্ঘ আৰু বেদনাদায়ক।

এই যে, ইজৰাইল, পেলেষ্টাইনৰ যুদ্ধ বিৰতি চুক্তি হৈছিল, সেই চুক্তিৰ আধাৰতে আমি এবাৰ পেলেষ্টাইনৰ ইতিহাসৰ পিনে ঘূৰি চাই ল'ব পাৰো। আচলতে ইজৰাইল নামৰ ৰাষ্ট্ৰখনৰ সৃষ্টিৰ মূলতে আছিল পশ্চিমা পৰা শক্তিৰ কূট-কৌশল। ১৯১৬ চনত বৃটেইন আৰু ফ্ৰান্সে অট'মান সাম্ৰাজ্যৰ বিশাল ভূ-খণ্ড তেওঁলোকৰ নিজৰ মাজত ভগাই লোৱাৰ বাবে গোপনে Sykes-picot চুক্তি সম্পাদন কৰে। ১৯১৭ চনত বৃটিছ সেনা বাহিনীয়ে অট'মান সাম্ৰাজ্যৰ পৰা জেৰুজালেম অধিকাৰ কৰে।

প্ৰথম বিশ্বযুদ্ধ চলি থকা সময়ত বৃটিছৰ চৰকাৰৰ বৈদেশিক মন্ত্ৰীৰ আৰ্থাৰ বেলফ'ৰে ১৯১৭ চনৰ ২ নৱেম্বৰ তাৰিখে পেলেষ্টাইনক ইহুদী সকলৰ জাতীয় গৃহভূমি স্থাপন সপক্ষে ঘোষণা কৰে।

ইফালে ১৯২২ চনত জাতিসংঘই অট'মান সাম্ৰাজ্যৰ আন আন অঞ্চলৰ সৈতে পেলেষ্টাইনক যুক্তৰাজ্যৰ অধীনলৈ আনে।

বৃটিছ সাম্ৰাজ্যৰ নীতি আৰু কাম-কাজত ৰুষ্ট হৈ ১৯৩৬ চনত পেলেষ্টাইনৰ আৰব সকলে বৃটিছৰ সাম্ৰাজ্যৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ কৰে। যাক আৰব বিদ্ৰোহ নামে জনা গৈছিল। সুদীৰ্ঘ তিনি বছৰ চেষ্টাৰ অন্তত ১৯৩৯ চনত বৃটিছ সকলে এই বিদ্ৰোহ দমন কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

পেলেষ্টাইনৰ আৰব সকলৰ প্ৰতি বৃটিছ সকলৰ বৈৰী মনোভাৱৰ বাবেই ১৯৪৭ চনত বৃটেইন পেলেষ্টাইনত বৃহৎ সংখ্যক সেনা মতায়ন কৰে আৰু পেলেষ্টাইন সমস্যা জাতিসংঘলৈ হস্তান্তৰ কৰে।

সেই একে চনতে অৰ্থাৎ ১৯৪৭ চনত জাতিসংঘৰ ১৮১ (১১) প্ৰস্তাৱ মৰ্মে দুখন স্বাধীন ৰাষ্ট্ৰ পেলেষ্টাইনক আৰব সকলৰ বাবে আৰু আনখন ইহুদী সকলৰ বাবে জেৰুজালেম আন্তৰ্জাতিক নিয়ন্ত্ৰণত থাকিব বুলি ঘোষণা কৰে।

ইয়াৰ পাছত ১৯৪৭ চনৰ ১৪ মে' তাৰিখে ডেভিদ বেন গুৰিয়ন এ ইজৰাইল ৰাষ্ট্ৰৰ প্ৰতিষ্ঠা ঘোষণা কৰে আৰু তেওঁ নিজে প্ৰধানমন্ত্ৰী হয়। ইজৰাইল ৰাষ্ট্ৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ মূলহোতা আমেৰিকাৰ যুক্তৰাষ্ট্ৰই সেই দিনাই ইজৰাইল ৰাষ্ট্ৰক স্বীকৃতি প্ৰদান কৰে।

১৯৪৮ চনৰ ১৫ মে' তাৰিখে পেলেষ্টাইনৰ আৰব সকলৰ বাবে মহাধ্বংসৰ দিন, উক্ত তাৰিখে আৰব ইজৰাইল যুদ্ধত ব্যাপক হাৰত গৃহহীন হৈ উদ্বাস্তু হৈ পৰা পেলেষ্টাইনৰ নাগৰিক সকলে নাকবা বা মহাবিধ্বংসী দিৱস (Catastroph) পালন কৰে। পেলেষ্টাইনী নাগৰিক সকলৰ দুৰ্দশাৰ অন্ত নাইকিয়া হয়।

প্ৰতিৰোধকল্পে পেলেষ্টাইনী ১৯৬৪ চনত পেলেষ্টাইন লিবাৰেচন অৰ্গেনাইজেচন (PLO) গঠন কৰে আৰু কায়ৰোত আৰব শীৰ্ষ সন্মিলনত অনুষ্ঠিত হয়।

ইয়াতেই নাগৰিক সকলক লৈ পেলেষ্টাইনৰ ৰাজনৈতিক চৰকাৰ এটা গঠন কৰে।

তাৰ পাছত ১৯৬৫ চনত ফাতাহ ৰাজনৈতিক দল গঠন হয়, ইয়াছেৰ আৰাফাত আছিল তাৰ প্ৰতিষ্ঠাতা। অৱস্থাৰ কোনো পৰিৱৰ্তন নহয়। ১৯৬৭ চনৰ মে' মাহত ইজিপ্তে ইজৰাইলৰ বাবে ষ্ট্ৰেইট অফ টিৰাফ' বন্ধ কৰি দিয়ে। তাৰ লগতে আৰব আৰু ইজৰাইলৰ মাজত চলি থকা তিক্ততাপূৰ্ণ সম্পৰ্ক বাবে ইজৰাইল আৰু ইজিপ্ত, জৰ্ডান আৰু ছিৰিয়াৰ যৌথ বাহিনীৰ লগত ছয় দিনীয়া যুদ্ধ সংঘটিত হয়।

১৯৬৭ চনৰ জুন মাহত যুদ্ধ শেষ হয়, যুদ্ধত ইজৰাইল ছিনাই উপ-দ্বীপ মিছাৰ পৰা, পশ্চিম তীৰ, জেৰুজালেম জৰ্ডান পৰা আৰু ছিৰিয়াৰ পৰা গোলান মালভূমি অধিকাৰ কৰি লয়। ১৯৭৩ চনত Yomkippus যুদ্ধত ইজিপ্ত আৰু ছিৰিয়াৰ ইজৰাইলৰ ওপৰত আক্ৰমণ চলাই হাৰি যায়। মিছৰ আৰু ইজৰাইলৰ মাজত হোৱা চুক্তি মৰ্মে ১৯৮২ চনত ইজৰাইলে ছিনাইৰ পৰা সৈন্য অপহৰণ কৰে।

কিন্তু ১৯৮২ চনত পি.এল.অ'ৰ বহিষ্কৃত সদস্য আবুনিদালে লণ্ডনত ইজৰাইলৰ ৰাষ্ট্ৰ দূতক হত্যাৰ বাবে গুপ্ত ঘাতক পঠিয়ায়, ৰাষ্ট্ৰদূত আহত হয়। এই ঘটনাত ইজৰাইলে পি.এল.অ'ক নিঃশেষ কৰিবলৈ লেবানন আক্ৰমণ কৰে। ছাব্ৰা আৰু ছাটিলা আশ্ৰয় শিবিৰত খ্ৰীষ্টীয়ান মেৰ' নাইট মিলিছিয়া সকলে আক্ৰমণ কৰি বৃহৎ সংখ্যক পেলেষ্টাইনী হত্যা কৰে।

১৯৮৭ চনত অধিকৃত অঞ্চলত প্ৰথম ইন্তেফাদাৰ আৰম্ভ হয়। ইজৰাইলী সৈন্যই ৪০০ পেলেষ্টাইনীক হত্যা কৰে আৰু কেবা হাজাৰ আহত হয়।

১৯৮৮ আলজেৰিয়া পৰা পি.এল.অ'ই স্বাধীন পেলেষ্টাইন ৰাষ্ট্ৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ ঘোষণা কৰে। পি.এল.অ'ই ৰাষ্ট্ৰ সংঘৰ সিদ্ধান্ত মানি লৈ ইজৰাইলৰ বৰ্তি থকাৰ অধিকাৰ স্বীকাৰ কৰি লয়, কিন্তু ইজৰাইলে অধিকৃত অঞ্চল পেলেষ্টাইনক ঘূৰাই দিবলৈ মান্তি নহয়। শ্বেখ আহমেদ ইয়াছিন, পেলেষ্টাইনৰ এজন ইমাম তেওঁ ইছলামিক ব্ৰাদাৰহুডৰ আৰ্হিত হামাছ গঠন কৰে, যাৰ চনদত ইজৰাইলৰ ধ্বংসৰ কথা কোৱা হৈছিল, পাছত অৱশ্যে ২০০৬ চনত এই দাবী ৰদ কৰা হয়।

১৯৯৩ চনত পি.এল.অ'ৰ অধ্যক্ষ ইয়াছেৰ আৰাফাত আৰু ইজৰাইলৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী ইটজাক ৰবিনৰ মাজত অ'ছল' চুক্তিৰ মাধ্যমত প্ৰথম ইন্তেফাদাৰ শেষ হয়। তাৰ পাছত ১৯৯৪ চনত ইয়াছেৰ আৰাফাত আৰু ইটজাক ৰবিন মাজত গাজা আৰু জেৰিকোৰ পৰা সৈন্য প্ৰত্যাহাৰ চুক্তি সম্পাদন হয়। উল্লেখনীয় যে, ১৯৯৫ চনত উগ্ৰ ইহুদীবাদীয়ে ইটজাক ৰবিন হত্যা কৰে।

২০০০ চনত আমেৰিকাই শান্তি সভাৰ আহবান জনায় কিন্তু ইজৰাইলৰ সদনৰ বিৰোধী নেতা এৰিয়েই শ্বেৰণৰ উচটনিমূলকভাৱে হেৰেম আল শ্বৰিফ ইছলামৰ পৱিত্ৰ ঠাই ভ্ৰমণ কৰে তাৰ ফলত ব্যাপক সংঘৰ্ষ আৰম্ভ হয়, সেই সংঘৰ্ষ ইজৰাইল লৈ বিয়পি পৰে। ২০০২ চনত ইজৰাইলে পশ্চিম তীৰৰ চৌপাশে বিতৰ্কিত দেৱাল নিৰ্মাণ আৰম্ভ কৰে। ২০০৪ চনত ইজৰাইলৰ সেনাই হামাছ নেতা ইয়াছিনক গাজাৰ আল ছাব্ৰা অঞ্চলত হত্যা কৰে। ইফালে আন্তৰ্জাতিক আদালতে অধিকৃত অঞ্চলত ইজৰাইলৰ দেৱাল অবৈধ বুলি ঘোষণা কৰে।

উল্লেখযোগ্য যে, ২০০৫ চনত ইজৰাইলে গাজাৰ পৰা ৮৫০০ ইহুদী বসতিকাৰীক ঘূৰাই নিয়ে। ২০০৬ চনত গাজাত অনুষ্ঠিত সাধাৰণ নিৰ্বাচনত হামাছ জয়ী হয়, কিন্তু ইজৰাইলে ইয়াৰ বিৰোধিতা কৰে, নিৰ্বাচনত হামাছ জয়ী হোৱাৰ লগে লগে ফাতাহ আৰু হামাছৰ মাজত উত্তেজনা বৃদ্ধি পায় আৰু দুই দলৰ মাজত সংঘৰ্ষ আৰম্ভ হয়। নিৰ্বাচনত জয়লাভ কৰি ২০০৭ চনত হামাছ গাজাৰ শাসনত বহাৰ লগে লগে ইজৰাইলে গাজাৰ গতিবিধিৰ ওপৰত কঠোৰ বিধি নিষেধ আৰোপ কৰি গাজাক অৱৰুদ্ধ কৰি পেলায়। ৰাস্তা বন্ধ, নিৰীক্ষণ চকী, বসতিস্থলকাৰীৰ দ্বাৰা উৎপীড়ন আদি সাধাৰণ ঘটনাত পৰিণত হয়। পেলেষ্টানী সকলে এই অত্যাচাৰৰ প্ৰত্যুত্তৰ শিলগুটি আৰু ৰকেটৰ মাধ্যমত দিছিল, কিন্তু ইজৰাইলৰ প্ৰতিক্ৰিয়া আছিল বিমানেৰে বোমাৰ্ষণ।

সুদীৰ্ঘ সংগ্ৰামৰ অন্তত ২০১২ চনত পেলেষ্টাইন ৰাষ্ট্ৰসংঘত নিৰীক্ষণ প্ৰতিনিধিৰ মৰ্যদা লাভ কৰে। কিন্তু ২০১৪ চনত ইজৰাইলে গাজাত Operation protective edge আৰম্ভ কৰে আৰু ২২৫১ জন পেলেষ্টাইন হত্যা কৰে। বহুত আলোচনা বিলোচনাৰ অন্তত ২০১৭ চনৰ অক্টোবৰত হামাছ আৰু ফাতাহৰ মাজত শান্তি চুক্তি হয়। সেই একে বছৰতে অৰ্থাৎ ২০১৭ চনৰ ৬ ডিচেম্বৰত ইউ এছ প্ৰেন্সিডেন্ট ডোনাল্ড ট্ৰাম্প জেৰুজালেম ইজৰাইলৰ ৰাজধানী স্বীকৃতি দি দূতাবাস তেলাভিব পৰা জেৰুজালেম লৈ স্থানান্তৰ কৰে।

২০২১ চনৰ মে' মাহত ইজৰাইলৰ সৈন্য ই আল আকছা মছজিদ আক্ৰমণ কৰি বহু পেলেষ্টানী আহত কৰে আৰু ২০২২ চনত বেঞ্জামিন নিতানিয়াহু ষষ্ঠ বাৰৰ বাবে ইজৰাইলৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী হয়।

২০২৩ চনৰ ৭ অক্টোবৰ হামাছে গাজাৰ পৰা ইজৰাইলৰ ওপৰত আক্ৰমণ চলাই পেলেষ্টাইনৰ সপক্ষে গোলকীয় সমৰ্থ আনিবলৈ সক্ষম হয়। লগে লগে ইজৰাইলে গাজাত সামৰিক অভিযান আৰম্ভ কৰে। য'ত অত্যাধুনিক অস্ত্ৰ শস্ত্ৰৰে সজ্জিত এখন দেশৰ সু-সংগঠিত সেনা বাহিনী আৰু এটা সশস্ত্ৰ সংগঠনৰ মাজত প্ৰায় দুবছৰ বছৰ ধৰি যুদ্ধ চলি আছে। জয় পৰাজয়ৰ হিচাপ নিকাচ বহুতে কৰিলেও জয় সদায় বলবানজনৰ পক্ষতহে দেখুৱাই গৈ আছে।

পৃথিৱীত বলী বা শক্তিশালীয়ে চিৰকাল জয়লাভ কৰিব লাগিব বুলি কোনো সত্য নাই। তেনে হোৱাহেঁতেন মানৱ ইতিহাসৰ গতিধাৰা একমূখী হৈ ৰ'লহেঁতেন। আমাৰ পূৰ্বপুৰুষৰ পৰা আৰম্ভ কৰি এতিয়ালৈকে যিবোৰ দৃশ্য আমি দেখি আহিছো তাত সকলো বস্তু বা সমাজৰ ব্যৱস্থাৰ উত্তৰণৰ এটা সৰ্বোচ্চ পৰ্যায় আছে আৰু সেইটো হ'ল তাৰ শীৰ্ষ বিন্দু, সেই বিন্দু পোৱাৰ পাছত প্ৰাকৃতিক নিয়ম মানি ক্ৰমশঃ অধোগামী হৈ তললৈ নামি আহি এটা সময়ত তাৰ অন্ত পৰে।

এখন দেশ, এখন সমাজ বা জাতি এটা যিমানেই শক্তিশালী নহওঁক কিয়, এটা সময়ত সিও আহি একে পৰিণতিৰে সামৰণি পৰে। এয়াই নিয়তি। যদি ব্যক্তি, সমাজ বা দেশ মিথ্যা অহংকাৰত ভোগে, তেন্তে তাৰ অৱক্ষয় তৰান্বিত হয় আৰু দ্ৰুতগতিত তাৰ পতন হৈ কাগজৰ জুইৰ দৰে দপদপাই জ্বলি নুমাই যায় অৰ্থাৎ ধ্বংস হয়।

আনহাতে বাৰম্বাৰ লাঞ্চিত বঞ্চিত মানুহৰ সততা আৰু আন্তৰিকতাই এনে সমস্যাৰ প্ৰবল ধুমুহাকো নেওচি এক নতুন অধ্যায়ৰ সূচনা কৰে।

এয়াই প্ৰকৃতিৰ বিধান। মানুহৰ দুৰ্বলতা বা নিঃকিন অৱস্থাৰ সুযোগ লৈ কিছুদিন লৈ মানুহৰ ওপৰত শাৰিৰীক আৰু মানসিক নিৰ্যাতন চলাই যাব পাৰি, কিন্তু সকলো সময়ৰ বাবে মানুহক গোলাম কৰি ৰাখিব পৰা নাযায়। দীৰ্ঘদিন মানসিক আৰু শাৰীৰিক নিৰ্যাতনৰ মাজত থাকিলে মানুহ এটা সময়ত বিদ্ৰোহী হৈ উঠে আৰু সি আত্ম মৰ্যাদাৰ বা আত্ম বিকাশৰ বাবে প্ৰাণ দি হ'লেও সেই অত্যাচাৰ নিৰ্যাতনক নিৰ্মূল কৰিবলৈ ওলাই আহে। এই পৰ্যায়ত তেওঁলোক যিকোনো সংঘৰ্ষৰ বাবে নিজকে প্ৰস্তুত কৰি লয়।

আমি প্ৰচাৰ মাধ্যমত এনে অলেখ ঘটনা প্ৰত্যক্ষ কৰো, কেতিয়াবা দেশৰ স্বৈৰাচাৰী শাসন ব্যৱস্থা, ব্যক্তিৰ ষড়যন্ত্ৰ আৰু কেতিয়াবা দুৰ্নীতিৰ বিৰুদ্ধে জাগি উঠে মানুহৰ প্ৰবল প্ৰতিবাদ। তেতিয়া তাৰ পৰিণতি কি হ'ব সেই কথা কোনেও চিন্তা নকৰে। মানুহে সংগ্ৰাম কৰে, কাৰাবৰণ কৰে মৃত্যুবৰণ কৰে বিদ্ৰোহৰ ৰূপত, কিন্তু আত্ম সমৰ্পণ কৰা নাই। প্ৰশাসন, সমাজ তথা অন্যান্য যিসকলে জনবল আৰু ক্ষমতাকে একমাত্ৰ অস্ত্ৰ বুলি ভাবি মানুহৰ ওপৰত নিৰ্যাতন চলাই পাশৱিক আনন্দ লাভ কৰে। সময়ৰ পৰিক্ৰমাত তেওঁলোকো এদিন নিশ্চিহ্ন হৈ যায়। এয়াই সত্য।

আজি যি ইজৰাইলী সকলে পেলেষ্টাইনৰ অধিবাসী সকলক চিনাই মৰুভূমিত গৈ বাস কৰিবলৈ কৈ আছে, সেই ইহুদি

সকলে কিন্তু এটা সময়ত চিনাই মৰুভূমিত বসতি স্থাপন কৰিবলৈ পছন্দ নাছিল। তেওঁলোকে জনবসতিপূৰ্ণ পেলেষ্টাইনহে অধিকাৰ কৰি লৈছিল। ১৮৫৭ চনৰ পৰাই পেলেষ্টাইনত জিঅ'নিষ্ট ইহুদি সকলে ইহুদী সকলৰ বাবে এক নিৰাপদ আবাসস্থল স্থাপনৰ প্ৰস্তুতি আৰম্ভ কৰিছিল। ১৯০০ চনত অট'মান সাম্ৰাজ্য বৃটেইন ফ্ৰান্সে নিজৰ মাজত ভাগ কৰি লয় আৰু আৰব সকলক ইহুদী সকলৰ বিৰুদ্ধে উচটাই থাকে। ১৯৪৮ চনত বৃটেইন আৰু পশ্চিমা শক্তিৰ সমৰ্থনত ইজৰাইল ৰাষ্ট্ৰ প্ৰতিষ্ঠা হয় আৰু তাৰ সকলো দোষ ত্ৰুটি হ'ল কাষ্টৰ আৱৰণেৰে আচ্ছাদিত কৰি পেলোৱা হয়।

আজিৰ জিওনিষ্ট সকলৰ উক্তি ইজৰাইলৰ ওপৰত হোৱা যিকোনো আক্ৰমনেই গণহত্যা। কিন্তু বৰ্তমানলৈ ইজৰাইল পেলেষ্টাইনৰ মাজত সংঘটিত যুদ্ধ সমূহত হতাহত তথ্যই কিন্তু তাৰ বিপৰীত কথাহে কয়।

১৯৭৩ চনত সংঘটিত জ'ম কিপুৰ (Yom kippur) যুদ্ধত নিহতৰ সংখ্যা ইজৰাইলী ২৭০০ আৰু আৰব / পেলেষ্টাইনী ১৯,০০০। প্ৰথম লেবানন যুদ্ধত নিহতৰ সংখ্যা ইজৰাইলী ১২০০, লেবানন ২০,০০০। প্ৰথম ইন্তাফাদাত ইজৰাইলী ১৭৯ পেলেষ্টাইনৰ ১২০০। দ্বিতীয় ইন্তাফা ইজৰাইলী ৯০০ পেলেষ্টাইনৰ ৩৩০০। চাৰিটা গাজা যুদ্ধ ইজৰাইলী ১৪৪, পেলেষ্টাইনৰ ৪৮০০। চলিত যুদ্ধত ইজৰাইলী ১২০০ পেলেষ্টাইনৰ প্ৰায় ৫০০০০ তকৈ অধিক লোকৰ মৃত্যু হৈছে। আমেৰিকা, ইংলেণ্ড, ফ্ৰান্স, জাৰ্মানীকে আদি কৰি বিশ্বৰ পৰা শক্তিৰ দেশ সমূহে ইজৰাইলক সমৰ্থ কৰি নগদ ধন আৰু অস্ত্ৰৰ শস্ত্ৰৰে সহায় কৰিছে।

ইজৰাইলৰ হাতত আছে বিশ্বৰ আটাইতকৈ উন্নত প্ৰযুক্তিৰে নিৰ্মিত অস্ত্ৰ, শস্ত্ৰ ইজৰাইল এখন শক্তিসম্পন্ন দেশ। তাৰ বিপৰীতে পেলেষ্টাইনৰ হামাছাৰ হাতত আছে শিলগুটি, হাতে বনোৱা ৰকেট, গ্ৰেনেড, মৰ্টাৰ, ট্ৰেক্টৰ, মটৰ চাইকেল। পেলেষ্টাইন মাত্ৰ এটা জাতীয় পৰিচয়। পেলেষ্টাইনী সকলৰ দুৰ্দিনত আৰবৰ দেশ সমূহৰ কিছুমানে নিৰাপদ দূৰৰ পৰা ঘৰিয়ালৰ চকুপানী টুকিছিল আৰু কিছুমানে গোপনে ইজৰাইলৰ লগত সম্পৰ্ক সুদৃঢ় কৰাৰ প্ৰচেষ্টাত ব্যস্ত হৈ পৰিছিল।

পৰিস্থিতি এনে এক পৰ্যায় পাইছিল যে পেলেষ্টাইনৰ নিৰীহ নাগৰিক সকলক ইজৰাইলৰ বৰ্বৰতাৰ বলি হ'বলৈ এৰি দি যেনিবা গোটেই বিশ্বই চকুত কলা কাপোৰ বান্ধি বহি আছে।

আজি হামাছক গৰিহণা দিবলৈ তথা কথিত বহুতো মানৱতাবাদী আৰু বুদ্ধিজীৱি, ৰাষ্ট্ৰ নায়কে দীঘলীয়া আক্ৰমণাত্মক বাক্য ব্যৱহাৰ কৰে, কিন্তু এই কথা অনুধাৱন কৰিবলৈ পাহৰি গৈছে, যে হামাছৰ জন্ম শূন্যৰ পৰা হোৱা নাই। হামাছৰ জন্ম হৈছে ৰক্ত পিপাসু সকল ঐক্য আৰু প্ৰতিশ্ৰুতি ভংগ, প্ৰতিনিয়ত নিষ্পেষন, বসতি স্থাপনকাৰী সকলৰ উৎপীড়ন, সামৰিক নিপীড়ন-নিৰ্যাতন, হত্যা 'ধৰ্ষণৰ ফলত। সকলো প্ৰকাৰ মৌলিক সুযোগ সুবিধাৰ পৰা বঞ্চিত। পেলেষ্টাইনৰ বাসিন্দা সকলক দীৰ্ঘ ৫৬ বছৰ ধৰি গাজাৰ শ্বাসৰোধী মুক্ত কাৰাগাৰত বাস কৰিবলৈ বাধ্য কৰা হৈছে। যি গাজাৰ বাসিন্দা সকলক মানুহ হিচাপে গণ্য কৰা নহয়, কিন্তু সেই গাজাৰ সশস্ত্ৰ সংগঠনৰ লগত যুদ্ধ বিৰতি চুক্তি কৰিবলৈ বাধ্য হৈছিল জাইনবাদী ইজৰাইলে। বৰ্তমান যুদ্ধ চলি আছে জয়-পৰাজয়ৰ হিচাপ পাছলৈ থাকিল।

যোগাযোগৰ ধাৰণা আৰু প্ৰকৃতি

মোঃ ৰমজান আলী
মুৰব্বী অধ্যাপক, শিক্ষা বিভাগ

যোগাযোগৰ সৰল অৰ্থ হ'ল ইজনে-সিজনৰ লগত ভাৱৰ আদান-প্ৰদান কৰা কাৰ্য। ই হৈছে সামাজিক পৰিৱেশত দুই বা ততোধিক ব্যক্তিৰ মাজত হোৱা পাৰস্পৰিক আন্তঃক্ৰিয়া। ইয়াৰ মূল উদ্দেশ্য হৈছে যোগাযোগ কৰিবলগীয়া ব্যক্তিক কোনো বিষয়ৰ তথ্য, সংবাদ বাৰ্তা সৰবৰাহ কৰা। সেয়েহে যোগাযোগ হৈছে এনে এক প্ৰক্ৰিয়া যাৰ দ্বাৰা জ্ঞান-অভিজ্ঞতা, চিন্তা আৰু অনুভৱ আদিৰ দুজন ব্যক্তিৰ মাজত পাৰস্পৰিক আদান-প্ৰদান কৰা হয়।

ইংৰাজী Communication শব্দটো লেটিন শব্দ 'Communis' ৰ পৰা উদ্ভৱ হৈছে যাৰ অৰ্থ হৈছে 'To make common' বা কোনো বিষয়ৰ তথ্য বা জ্ঞানৰ উমৈহতীয়া অংশীদাৰিত্বকৰণ। অন্য কথাত এজন ব্যক্তিয়ে নিজৰ জ্ঞান, ভাৱ-অনুভূতি বা তেওঁ লাভ কৰা তথ্য-সমাচাৰ আদি আনৰ সৈতে মুকলিকৈ ভাগ-বতৰা (Share) কৰা কাৰ্যই হৈছে যোগাযোগ। Edgar Dale ই যোগাযোগৰ সংজ্ঞা দি কয় The sharing of idea and fellings in a mood of mutuality অৰ্থাৎ পাৰস্পৰিকতাৰ মনোভাৱেৰে ইজনে সিজনৰ সৈতে ধাৰণা আৰু অনুভৱৰ অংশীদাৰিত্ব কাৰণেই হৈছে যোগাযোগ। সহজ কথাত যোগাযোগ হৈছে এজনে এজনলৈ তথ্য আৰু ধাৰণাৰ হস্তান্তৰ কৰা।

যোগাযোগ এটা সামাজিক আন্তঃক্ৰিয়ামূলক প্ৰক্ৰিয়া। ইয়াৰ মূল আধাৰ হৈছে পাৰস্পৰিক সহযোগিতা আৰু পাৰস্পৰিক কাৰ্য আৰু আচৰণৰ দ্বাৰা কোনো নিৰ্দিষ্ট বিষয়ত উমৈহতীয়া সিদ্ধান্ত আৰু বুজাবুজিত উপনীত হ'বলৈ যত্ন কৰা হয়। ইয়াৰ দ্বাৰা দুয়োপক্ষৰ আচৰণৰ উন্নতি সাধন হয়।

যোগাযোগৰ প্ৰকৃতি বুলিলে যোগাযোগৰ স্বৰূপ তথা ইয়াৰ বিশিষ্ট পদ্ধতিৰ কথা বুজোৱা হয়। অৰ্থাৎ যোগাযোগৰ বিষয়বস্তু ইয়াৰ উদ্দেশ্য, প্ৰক্ৰিয়াকৰণ, সম্পাদন ও মূল্যায়ণৰ সতন্ত্ৰ বৈশিষ্ট্যসমূহেই সামগ্ৰিকভাৱে ইয়াৰ প্ৰকৃতি নিৰ্ণয় কৰে।

যোগাযোগৰ প্ৰকৃতি নিৰ্ধাৰণ কৰাৰ বাবে কেইবাটাও বৈশিষ্ট্য আছে। উদাহৰণস্বৰূপে দ্বিপাক্ষিক প্ৰক্ৰিয়া হ'ল উত্তম যোগাযোগৰ বৈশিষ্ট্য।

যোগাযোগ এক জটিল আন্তঃক্ৰিয়া। সাধাৰণতে যোগাযোগ কাৰ্য অতি সহজ লাগিলেও, ই তেনে সহজ কাৰ্য নহয়। সফল যোগাযোগৰ বাবে যোগাযোগকাৰী বা বক্তাই বিভিন্ন দিশৰ ব্যৱস্থাপনা কৰা আৰু ইয়াৰ সমন্বয় সাধন কৰিবলগীয়া হয়। আদৰ্শ যোগাযোগকাৰীয়ে পৰিৱেশ আৰু পৰিস্থিতি নিৰীক্ষণ কৰি শ্ৰোতাৰ ৰুচি আৰু চাহিদাৰ ওপৰত বিশেষ ধ্যান দিব লাগে।

যোগাযোগৰ ধাৰণা আৰু প্ৰকৃতিৰ প্ৰতি আলোকপাত কৰিলে আমাৰ মনত এটা স্পষ্ট ধাৰণা আহে যিয়ে বক্তাৰ ব্যক্তিত্ব আৰু জ্ঞানৰ গভীৰতা উমান পোৱা যায়। শৈক্ষিক ক্ষেত্ৰত এজন সাৰ্থক যোগাযোগকাৰীয়ে শ্ৰেণীত শ্ৰোতা বা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনোযোগ আকৰ্ষণ কৰিব পাৰে। সেয়েহে ভাল যোগাযোগকাৰীয়ে সদায় শ্ৰোতাৰ দেহ-মানসিক চাহিদা আৰু প্ৰয়োজনৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি যোগাযোগ কাৰ্য সম্পাদনা কৰা উচিত অন্যথা যোগাযোগকাৰীৰ প্ৰতি শ্ৰোতাৰ অনীহা পৰিলক্ষিত হোৱা দেখা যায়।

গুণগত শিক্ষাৰ সম্প্ৰসাৰণ ঃ শিক্ষক, শিক্ষাৰ্থী আৰু অভিভাৱক

মোস্তাফিজুৰ ৰহমান
সহকাৰী অধ্যাপক, শিক্ষা বিভাগ।

বিবেক, জ্ঞান, বুদ্ধি ও মনুযত্বৰ বাবে মানুহক শ্ৰেষ্ঠ জীৱ বুলি কোৱা হয়। সততা নীতি, নৈতিকতা, দেশপ্ৰেম, পৰোপকাৰ আৰু আদৰ্শ চৰিত্ৰবান মানুহ হোৱাৰ মূল ভিত্তি হৈছে সু-শিক্ষা। উন্নত জাতি গঠন ও মানৱ সম্পদৰ উন্নয়নত গুণগত শিক্ষাৰ গুৰুত্ব সৰ্বাধিক। স্বামী বিবেকানন্দৰ মতে, প্ৰত্যেকজন শিশুই অনন্ত শক্তিৰ অধিকাৰী সেই সুপ্ত অন্তৰ্নিহিত শক্তিৰ জাগ্ৰত কৰিব লাগিব। যিটো কাম শিক্ষকসকলে বিভিন্ন বাধা অতিক্ৰম কৰি সুনিপুণভাৱে সম্পন্ন কৰে যাতে এজন প্ৰকৃত মানুহ হিচাপে শিশুৰ জীৱন ও চৰিত্ৰ গঢ়ি উঠে। শিক্ষক সকলেই শিক্ষানুষ্ঠানত ইতিবাচক শিক্ষা প্ৰদানৰ যোগেদি আত্ম নিৰ্ভৰশীল হোৱাৰ পথ তৈয়াৰ কৰি দিয়ে।

শিক্ষাৰ উন্নয়ন অবিহনে কোনো দেশ ও জাতিৰ উন্নতি সম্ভৱ নহয়। শিক্ষাৰ গুণগত মান বৃদ্ধি কৰিববৈলে হ'লে মান সন্মত শিক্ষা নিশ্চিত কৰিব লাগিব। দেশত পৰ্যাপ্ত উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান বিদ্যমান কিন্তু অভাৱ কেৱল গুণগত মানৰ শিক্ষাৰ। শিক্ষকসকলৰ গুণগতহে শিক্ষাৰ মানদণ্ড উন্নত হোৱা সম্ভৱ। শিক্ষাৰ মান উন্নত কৰাত শিক্ষক সকলৰ ভূমিকাই সৰ্বাধিক তাৎপৰ্যপূৰ্ণ। এই ক্ষেত্ৰত অভিভাৱক সকলক সচেতন কৰি তোলাৰ দায়িত্ব শিক্ষক সকলৰেই অধিক। শিক্ষকৰ দায়িত্ব পালনৰ ক্ষেত্ৰত শিক্ষকসকল আন্তৰিকতাপূৰ্ণ হ'ব লাগিব। শিক্ষকে সদায় মনলৈ শিক্ষা প্ৰদান কৰিব লাগিব। শিক্ষকসকলেই সমাজৰ পৰিৱৰ্তনৰ লক্ষ্যত কাম কৰিব লাগিব। শ্ৰেণীকোঠাত শিক্ষকৰ আধুনিক পদ্ধতিত নিয়মিত ও যথাযথ পাঠদান তথা শিক্ষাদানৰ সক্ষমতা, কৌশল লগতে নৈপুণ্যৰ ওপৰত শিক্ষাৰ গুণগত মানদণ্ড নিৰ্ভৰশীল।

যিকোনো দেশ এখনক উন্নয়নৰ বাটত আগবঢ়াই লৈ যোৱাৰ বাবে মান সন্মত বা গুণগত মানৰ শিক্ষাৰ বিকল্প নীতি শিক্ষাৰ গুণগত মান নিশ্চিতকৰণত শ্ৰেণীকক্ষত শিক্ষক নিয়মিত, সুস্থ, উন্নত লগতে পদ্ধতিগত পাঠদান প্ৰণিধানযোগ্য। শ্ৰেণীকক্ষত মান সন্মত, আধুনিক, যথাযথ লগতে নিয়মিত পাঠদান আৰু শিক্ষাদান শিক্ষাৰ্থীসকলৰ বাবে প্ৰাপ্তি আৰু শিক্ষকসকলৰ বাবে শ্ৰেষ্ঠ সন্তুষ্টি সাফল্য আৰু কৃতিত্ব।

শিক্ষকতা অন্যান্য বৃত্তিৰ ৰোল মডেল বাবে অনুকৰণৰ আৰ্হি। এজন আদৰ্শ শিক্ষক মানুহ, সমাজ ও জাতি গঢ়াৰ কাৰিকৰ। সুস্থ দেশ গঢ়াৰ বাবে আদৰ্শ শিক্ষকৰ প্ৰয়োজন। উল্লেখ্য যে, শিক্ষা ব্যৱস্থাপনা শিক্ষা প্ৰশাসন, যোগ্য শিক্ষকমণ্ডলী লগতে পাঠ্যক্ৰমৰ ওপৰত ভিত্তি বা নিৰ্ভৰ কৰিহে গুণগত মানৰ শিক্ষা অৰ্জন কৰা সম্ভৱ। শ্ৰেণীকক্ষত শিক্ষকসকলৰ প্ৰত্যুৎসাহী ও বুদ্ধিমত্তাৰ সৈতে ব্যাখ্যা বিশ্লেষণ, তথ্য উদাহৰণসহ মানসন্মত পাঠদানৰ অভিনৱ সৃষ্টিৰ মাধ্যমতহে শিক্ষাৰ গুণগত মান নিশ্চিত কৰা সম্ভৱ। শ্ৰেণীকক্ষত শিক্ষকসকলৰ পাঠদানৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁলোকৰ সদিচ্ছা, ইচ্ছা শক্তি আৰু আন্তৰিকতাই যথেষ্ট। এজন আদৰ্শ শিক্ষকৰ জীৱনাদৰ্শ হ'ব দেশ, জাতি ও সমাজৰ বাবে পোহৰ দানকাৰী স্বৰূপ। শিক্ষাৰ্থীসকলৰ আত্মোপলাব্ধিৰ প্ৰয়োজনত শিক্ষকসকলৰ চমৎকাৰী উদ্ভাৱনী ক্ষমতা থাকিব লাগিব।

অভিভাৱক সকলৰ লগত শিক্ষক সকলৰ সমন্বয় থকা প্ৰয়োজন। শিক্ষাৰ মান উন্নয়নত অভিভাৱকৰ ভূমিকা সৰ্বাধিক গুৰুত্বপূৰ্ণ। প্ৰত্যেকজন অভিভাৱকে অন্তত সপ্তাহত এদিন শিক্ষকক নিজৰ সন্তানৰ বিষয়ে সুধিব লাগে। কেৱল মাত্ৰ নিজৰ সন্তানক সন্তান বুলি নাভাবি স্কুলৰ প্ৰতিজন ছাত্ৰক নিজৰ সন্তান হিচাপে বিবেচনা কৰিব লাগে। নিজৰ সন্তানৰ খবৰ লোৱাৰ উপৰিও ওচৰে পাজৰে থকা আন ল'ৰা-ছোৱালী বা আনৰ সন্তানৰো খবৰ ল'ব লাগে। এনে কৰিলে পৰোক্ষভাৱে আপোনাৰ সন্তানৰ উপকাৰ হ'ব। কেৱল মাত্ৰ নিজৰ সন্তানক সন্তান বুলি ভাবি আমি এক

প্ৰতিযোগিতা নামি পৰিছো। মোৰ সন্তানৰ ৰোল নম্বৰ ১ কিয় নহ'ল? অমুকৰ সন্তানৰ ৰোল নম্বৰ কিয় ১ হ'ল? ইয়াৰ ফলত শিক্ষক সকলে বহুতো অবাঞ্চিত সমালোচনাৰ চিকাৰ হ'বলগীয়া হয়। এই ক্ষেত্ৰত যদিহে শিক্ষকৰ কোনো ত্ৰুটি বা হাত থাকে তেন্তে এনে লজ্জাজনক কামৰ পৰা আতৰি আহিব লাগে।

শিক্ষাৰ্থীসকলক কেৱল মাত্ৰ পাঠ্যক্ৰমৰ বিষয় সমূহ অধ্যয়নৰ মাজতেই সীমাৱদ্ধ কৰি নাৰাখি মূল্যবোধ শিক্ষা, নৈতিক শিক্ষা, বিনয়ী লগতে ন্যায়ৰ পথত পৰিচালিত কৰাৰ দীক্ষা অৱশ্যেই শিক্ষকক সকলে দিব লাগিব। মনত ৰখা উচিত যে শিক্ষক কেৱল কোনো প্ৰতিষ্ঠানৰ লগত সংপৃক্ত নহয় যি সমাজৰো শিক্ষক। শিক্ষাৰ্থীসকলৰ পৰীক্ষাৰ নিৰ্ভৰশীলতা হ্ৰাস কৰি মানসিক চাপমুক্ত কৰাত সহায় কৰাটো শিক্ষকৰ একান্ত দায়িত্ব। পৰীক্ষাৰ ওপৰত অধিক প্ৰাধান্য দিয়াৰ বাবে শিক্ষাৰ্থীসকলে সৃজনীশীলতা হেৰাই পেলাইছে। পৰীক্ষাৰ নিৰ্ভৰশীলতা বা প্ৰাধান্য হ্ৰাস কৰি প্ৰতিভা বিচাৰ কৰি প্ৰাথমিক স্তৰৰ পৰাই ভদ্ৰতা, নম্ৰতা, শিষ্টাচাৰ, দেশপ্ৰেম, পৰোপকাৰীতা ও ন্যায়পৰায়ণতাৰ শিক্ষা দিয়া উচিত। আন এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয় হ'ল পৰীক্ষাৰ বেলিকা বাৰে বাৰে নতুন নতুন পৰীক্ষা নিৰীক্ষা কৰিলে বা নতুন নিয়ম প্ৰৱৰ্তন কৰিলে তাত বহুতো সমস্যাৰ সৃষ্টি হ'ব পাৰে।

শিক্ষাৰ্থীসকলৰ লিখা-পঢ়াত কোনো সমস্যাৰ সৃষ্টি হ'লে লগে লগেই শিক্ষকক জনাব লাগে। দুৰ্বল শিক্ষাৰ্থী বন্ধু-বান্ধৱীৰ প্ৰতি কেতিয়াও বেয়া-আচৰণ প্ৰদৰ্শন কৰিব নালাগে। সিহঁতে যাতে ভাল হয় তাৰ বাবে সিহঁতক সহায় কৰিব লাগিব। শ্ৰেণীকক্ষত শিক্ষকে যাতে সুবিধা অনুযায়ী শিক্ষাদান কৰিব পাৰে সেই ক্ষেত্ৰত শিক্ষকক সহযোগিতা কৰিব লাগিব। প্ৰতিদিনৰ লিখা-পঢ়া প্ৰতিদিনৰ শ্ৰেণীত শেষ কৰিব লাগিব।

শিক্ষাৰ্থী সকলৰ মাজত পৰিস্কাৰ-পৰিচ্ছন্নতাৰ জ্ঞান বুদ্ধিৰ বাবে পৰিস্কাৰ-পৰিচ্ছন্নতাৰ সকলো কাৰ্যসূচীত শিক্ষক-শিক্ষাৰ্থী উভয়ৰে অংশ গ্ৰহণ কৰা প্ৰয়োজন। ইয়াৰ ফলত শিক্ষাৰ্থীসকলে এফালে যেনেকৈ এটি পৰিস্কাৰ-পৰিচ্ছন্ন বিদ্যালয় পাব। ঠিক সেইদৰে সিহঁতে কৰ্মঠ, উদ্যমী ও স্বাৱলম্বী হ'ব আৰু পৰিস্কাৰ পৰিচ্ছন্ন হৈ থকাৰ বাবে আৱশ্যকীয় জ্ঞান অভিজ্ঞতা লাভ কৰিববৈলে সমৰ্থ হ'ব।

শিক্ষাৰ মানদণ্ড উন্নয়নৰ বাবে আমি সকলোৱে একেলগে কাম কৰিব লাগিব। সুস্থ শিক্ষানীতি প্ৰণয়ন কৰি শিক্ষাৰ বাবে বাজেটত অধিক টকা ধাৰ্য্য কৰিব লাগিব। শিক্ষাৰ্থীসকলক শাসন কৰাৰ দিশত শিক্ষকে বিশেষ নীতি নিয়মৰ মাজত আৱদ্ধ কৰি ৰাখিব নালাগে। সেয়ে শিক্ষক সকলক পৰ্যাপ্ত প্ৰশিক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগে। শিক্ষক সকলে কোমলমতী মনলৈ মৰম, স্নেহ দি যত্ন সহকাৰে শিক্ষাদান কৰিব লাগিব। সকলোবোৰ দিশ একত্ৰিত কৰি মিলাই লৈ প্ৰশাসনিক দিশৰ পৰা তৃণমূল পৰ্যন্ত শিক্ষা ব্যৱস্থা যথোপযুক্তভাৱে সজালে আমাৰ শিক্ষাৰ মান উন্নয়ন কৰা সম্ভৱ।

আজিৰ শিশুসকলৰ মাজৰ ভৱিষ্যতে কোনোবাজন হ'ব প্ৰকৃত মানুহ আৰু প্ৰকৃত মানুহ হ'ব পাৰিলেই সিহঁতে হ'ব পাৰিব শিক্ষক, চিকিৎসক ও আমোলা। কোনোবাজন হ'ব শিল্পী, সাহিত্যিক, বিজ্ঞানী, দাৰ্শনিক, ৰাজনীতিবিদ, লেখক, কবি, সাংবাদিক ইত্যাদি। এই শিক্ষানুষ্ঠানতেই এই সকলো তৈয়াৰ হ'ব। সেয়ে শিক্ষানুষ্ঠানৰ শ্ৰেণীকক্ষই হৈছে শিক্ষাৰ্থী সকলৰ ভৱিষ্যত জীৱনৰ প্ৰস্তুতিৰ প্ৰধান ক্ষেত্ৰ। পৃথিৱীৰ সকলো দেশেই বৰ্তমান সমাজৰ প্ৰয়োজন আৰু চাহিদা অনুযায়ী ভৱিষ্যত সমাজৰ সাম্ভাব্য চিত্ৰক সন্মুখত ৰাখি দেশৰ শিক্ষা ব্যৱস্থা লগতে শিক্ষানুষ্ঠানত ইতিবাচক পৰিৱেশ সৃষ্টিৰ বাবে সচেষ্ট হ'ব লাগিব। উত্তম শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ বাবে প্ৰয়োজন অনুকূল পৰিৱেশ। এনে পৰিৱেশ গঢ়ি তোলাৰ দায়িত্ব হৈছে শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ লগত সংশ্লিষ্ট সকলো পক্ষৰ। শিক্ষক, শিক্ষাৰ্থী আৰু অভিভাৱকৰ সংপৃক্ততাই গুণগত শিক্ষাৰ এক মজবুত ভেটি গঢ়ি তুলিব পাৰে। শিক্ষাৰ গুণগত মান উন্নত কৰিব পাৰিলেই জাতীয় জীৱনত আগুৱাই যোৱা সহজ হ'ব।

বিহঙ্গম দৃষ্টিত ৰামায়ণ আৰু ৰামলীলা

ড° নিতু চহৰীয়া
সহকাৰী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ।

ৰাম কথাক কেন্দ্ৰ কৰি আৱৰ্তিত কলা পৰম্পৰাসমূহ অকল ভাৰতৰে নহয়, এছিয়া মহাদেশৰ আন অংশৰো বৈশিষ্ট্য। ৰামায়ণৰ কাহিনীক কেন্দ্ৰ কৰি আৱৰ্তিত বিভিন্ন নাট্য কৰ্ম কেৱল এটা বিচ্ছিন্ন কলা কৰ্ম নহয় বৰং ভাৰতৰ মানুহৰ গভীৰ আস্থাৰো এটা বিষয়। ইয়াৰ বহু আয়তনিক চৰিত্ৰ আৰু অভিব্যক্তিৰ সংখ্যা বহুলতা সেয়েহে ভাৰতীয় সমাজৰ সকলো স্তৰতে পৰিলক্ষিত হয়। গুপ্ত পূজা আৰু ক্ৰিয়া কাণ্ডমূলক আচাৰৰ পৰা আৰম্ভ কৰি অতি সাধাৰণ বাটৰ নাটলৈকে, আকৌ হনুমানক কেন্দ্ৰীয় চৰিত্ৰৰূপে লৈ গঠিত চাৰ্কাচ আৰু দৈহিক কৌশল প্ৰদৰ্শনলৈকে সকলোকে ই সামৰি লয়। জনজাতীয় সমাজতো ইয়াৰ আদৰ আছে। ভাৰতৰ এনে এটা চুবুৰি বা এনে এখন গাঁও নাই, এনে জিলা বা চহৰ নাই য'ত ৰামায়ণ চিৰজীৱী, নিত্য নৱৰূপধাৰী।

গঙ্গা আৰু হিমালয়ৰ দৰে ৰাম আৰু কৃষ্ণয়ো ভাৰতৰেই নহয়, দক্ষিণ পূৱ এছিয়াৰ মানুহৰো জীৱন আৰু কলাৰ চিত্ৰৰেখা ৰূপায়িত কৰি আহিছে। দক্ষিণ পূৱ এছিয়া, মধ্য এছিয়া আৰু চীন আনকি জাপানলৈকে ইয়াৰ বিস্ময়কৰ বিস্তাৰ দেখা যায় যি ইতিহাসবিদ সকলৰ বাবেও প্ৰহেলিকা স্বৰূপ। ৰামায়ণৰ কাহিনীভাগৰ উৎপত্তি ১০০০ বা ৮০০ খ্ৰীঃ পূৰ্বতেই হৈছিল আৰু ই নিঃসন্দেহে বাল্মিকীৰ ৰামায়ণৰ সৃষ্টিৰ আগৰ কালৰ। বাল্মিকীৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ভাৰতৰ বিভিন্ন অংশ, দক্ষিণ পূৱ এছিয়া, মধ্য এছিয়াস মঙ্গোলিয়া, ইৰাণ, চীন, জাপান আৰু শ্ৰীলংকাত হোৱা ইয়াৰ আধুনিক ব্যাখ্যালৈকে সামৰি ৰাম-কথাৰ ইতিহাসে কেইবাখনো গ্ৰন্থৰ সমল যোগাব পাৰে। মনকৰিবলগীয়া যে, শিল্পী, ভাস্কৰ, কাঠৰ খনিকৰ, চিত্ৰকৰ, সংগীতকাৰ, নৰ্তক আদি কলাকাৰ সকলোৱে ৰাম কথাক লৈ সমানে ব্যগ্ৰ। চতুৰ্থ শতাব্দী মানৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বৰ্তমান সময়লৈকে ভাৰত, ইণ্ডোনেছিয়া, কাম্বোডিয়া, থাইলেণ্ড আৰু ব্ৰহ্মদেশৰ মন্দিৰৰ বেৰত ৰামকেন্দ্ৰিক বিষয়বস্তুৰ প্ৰভূত চিত্ৰায়ন দেখা যায়। সেয়ে ৰামকেন্দ্ৰিক বিষয়বস্তু পৰিব্যাপ্ত, সাহিত্যিক বা নাট্য পৰম্পৰাৰ ভিতৰতে ই আৱদ্ধ নহয়।

বিশুদ্ধ কলা ৰীতি হিচাপে ৰামলীলা বা ৰামকথা ভাৰতৰ সৰ্বত্ৰ বিভিন্নধৰণে আৰু বিভিন্ন ৰূপত প্ৰকাশ পায়। তাৰ সৰল ৰূপটো হৈছে কথা বা কথাকৰে যি বিশুদ্ধ আবৃত্তিৰ ৰূপত বা সুৰ লগোৱা কথাৰ ৰূপত কাহিনীটো বৰ্ণায়। ভাৰতৰ সৰ্বত্ৰতে এনে কথাকাৰ পোৱা যায়। তেওঁ হ'ল বৃত্তিধাৰী গায়ক — এনে এজন শিল্পী যি একাধাৰে আবৃত্তিকাৰ, গায়ক, সংগীতকাৰ, একক অভিনেতা আৰু বাদ্যযন্ত্ৰী। লোকবিশ্বাস অনুসৰি ৰামায়ণৰ কাহিনীৰ প্ৰথম আবৃত্তিকাৰ আছিল লৱ আৰু কুশ নিজে।

ভাৰতৰ প্ৰতিটো অঞ্চলৰে নিজস্ব কাহিনী গীত গায়ন আৰু আবৃত্তি অধিৱেশনৰ ৰীতি আছে। ৰামায়ণ বা ৰাম কথা একক গায়ক অভিনেতাৰ পৰিৱেশ্য সম্ভাৰৰ অবিচ্ছেদ্য অংশ হিচাপে থাকে যদিও, ভাৰতৰ কোনো কোনো অংশত ইয়াৰ ঠাই লৈছে পৌৰাণিকৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বীৰত্বব্যঞ্জক অন্যান্য সাধুকথা বা আখ্যানে। বৰ্তমান আনকি সামাজিক আৰু ৰাজনৈতিক ব্যঙ্গইও ইয়াৰ ঠাই লৈছে।

উড়িষ্যাত 'দাসকাঠিয়া' শীৰ্ষক কাহিনী গীত গায়নৰ পদ্ধতি প্ৰচলিত আছে। ইয়াৰ বিষয় বস্তু মহাভাৰত আৰু ৰামায়ণৰ পৰা আহৃত। পাঠ হিচাপে 'বিচিত্ৰ ৰামায়ণ' ব্যৱহাৰ হয়। কাহিনীগীত গায়কসকলে ৰামায়ণৰ অন্যান্য উড়িয়া পাঠো ব্যৱহাৰ কৰে। যেনে— বলৰাম দাসৰ ৰামায়ণ আৰু দণ্ডী ৰামায়ণ। অন্ধ্ৰপ্ৰদেশত 'বুৰ্ৰা কথা' নামৰ আন এক ধৰণৰ কাহিনীগীত গায়নৰ প্ৰচলন আছে। এজন বা তিনিজন গায়কৰ এটা দলৰ দ্বাৰা পৰিৱেশন কৰা হয়। দ্বাদশ শতিকাত ৰচিত 'দ্বিপদ ৰামায়ণ' বা ৰঙ্গঁনাথ ৰামায়ণ নামে খ্যাত তেলেগু পাঠ। মহীশূৰৰ ৱীৰগাছে কাহিনীগীত গায়কসকলে তোৰৱাইৰ যোড়শ শতিকাৰ ৰামায়ণ ব্যৱহাৰ কৰে, কেতিয়াবা তেওঁলোকে 'পম্পা ৰামায়ণৰ' পৰাও পাঠ গ্ৰহণ কৰে। একেদৰে কেৰেলাৰ কাহিনীগীত গায়কসকলে 'আধ্যাত্ম্য ৰামায়ণ'ৰ মালায়লম পাঠ নাইবা প্ৰায়ে 'চম্পু ৰামায়ণ'ৰ পাঠ ব্যৱহাৰ কৰে। তামিল আবৃত্তিকাৰীসকলে নৱম বা দ্বাদশ শতিকাৰ 'কম্ব ৰামায়ণ'ৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। বঙালী কাহিনীগীত গায়কসকলে ব্যৱহাৰ কৰে কৃত্তিবাসৰ ৰামায়ণ, যিখন ৰামায়ণৰ থাই আৰু ব্ৰহ্মদেশীয় পাঠসমূহৰ লগত ঘনিষ্ঠ আত্মীয়তা আছে। কাশ্মীৰত ৰামায়ণ গায়নৰ প্ৰচলন বন্ধ হৈ গৈছে যদিও মহাকাব্যখনৰ এটা অষ্টাদশ শতিকাৰ পাঠ চল্লিছৰ দশকলৈকে জনপ্ৰিয় আছিল। মুঠতে ৰামায়ণৰ এই আটাইবোৰ পাঠৰ ভিতৰত আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ হ'ল তুলসীদাসৰ হিন্দী ৰামায়ণ, যিখন উত্তৰ ভাৰতৰ সকলো অংশতে আবৃত্তি কৰা হয়, গোৱা হয় আৰু অভিনয় কৰা হয়। বাৰাণসীৰ ৰামলীলাই আৰু উত্তৰ ভাৰতৰ প্ৰতিখন গাঁও আৰু নগৰত অক্টোবৰ নৱেম্বৰ মাহত অনুষ্ঠিত বিভিন্ন ধৰণৰ চক্ৰ আৰু শোভাযাত্ৰামূলক নাটসমূহে তুলসীদাসৰ 'ৰামচৰিত মানস'ক বিশ্বস্তভাৱে অনুসৰণ কৰে।

ভাৰতীয় চিন্তা আৰু সাহিত্যত লীলাসমূহৰ এক দীঘলীয়া বুৰঞ্জী আছে। উত্তৰ-পূৱ আৰু পশ্চিম ভাৰতৰ নাট্যত লীলাৰ দুটা বিশিষ্ট পৰম্পৰা স্পষ্ট ৰূপত দেখা দিয়ে। ইয়াৰে প্ৰথমটো পশ্চিমৰ সৌৰাষ্ট্ৰ, গুজৰাট আৰু মহাৰাষ্ট্ৰৰ একাংশৰ আৰু আনটো উত্তৰ প্ৰদেশ, ৰাজস্থান, বিহাৰ আৰু বন্দৰ। গুজৰাট আৰু সৌৰাষ্ট্ৰত সকলো শ্ৰেণীৰ লোকৰ চিত্ত আকৰ্ষণ কৰিছিল কৃষ্ণ কথাই, উত্তৰ প্ৰদেশ আৰু বিহাৰত কৃষ্ণ-কথা আৰু ৰাম কথা উভয়েই বিশেষকৈ পিছৰটো জনপ্ৰিয় হয়। অৱশ্যে কৃষ্ণ কথাত বিপুলভাৱে জনপ্ৰিয় হৈছিল, মথুৰা আৰু বৃন্দাবনত। বৰ্তমান উত্তৰ প্ৰদেশত লীলাৰ দুটা পৰম্পৰা পয়োভৰেৰে প্ৰচলিত, তাৰে এটা কৃষ্ণলীলা বা ৰাসলীলা আৰু আনটো ৰামলীলা নামেৰে জনাজাত। ক'বলৈ গ'লে প্ৰতিখন চহৰ আৰু গাঁৱেই শৰৎকালৰ আগমনক স্বাগত জনায় অকল শস্য চপোৱাৰ বতৰ হিচাপেই নহয়, ৰামৰ জীৱনক পুনৰ ৰূপ দিয়াৰ বতৰ হিচাপেও। এই ৰূপদান খণ্ড খণ্ডকৈ কেইবাদিনো ধৰি চলে, প্ৰতি নিশা একোটা উপ-কাহিনী পৰিৱেশন কৰা হয় আৰু ৰাৱণৰ জুমুৰি পুৰি সামৰণি উদযাপন কৰা হয়। হিন্দী ভাষী অঞ্চলত ৰামায়ণৰ বহু বিচিত্ৰ পৰম্পৰা পোৱা যায়। ওপৰে ওপৰে চালে এনে ধাৰণা হয় যে, এই আটাইবোৰে যথাযথভাৱে তুলসী ৰামায়ণকে অনুসৰণ কৰে, কিন্তু ওচৰৰ পৰা চালে স্পষ্ট হৈ পৰে যে তুলসী ৰামায়ণৰ ওপৰত ঢিলাকৈ ভেঁজা দি ৰামায়ণৰ বহুতো থলুৱা ৰূপ গোৱা হয়। কুমাতনৰ পাহাৰী অঞ্চলবোৰৰ নিজা নিজা ৰামায়ণৰ পাঠ আছে। আকৌ মধ্য প্ৰদেশ আৰু ৰাজস্থানৰ ভিতৰুৱা ঠাইবোৰৰ লোকসকলে আন আন পাঠ অনুসৰণ কৰে। বিভিন্ন হিন্দী ভাষী অঞ্চলত প্ৰাপ্ত ৰামায়ণৰ নানান পাঠৰ লেখ দিয়াটো আৰু আনকি সাহিত্যিক পাঠসমূহক মৌখিক পৰম্পৰা সমূহৰ পৰা পৃথক কৰি দেখুওৱাটোও অসম্ভৱ।

নাট্যবস্তু হিচাপে কলাগতভাৱে আটাইতকৈ তাৎপৰ্যপূৰ্ণ আৰু আটাইতকৈ চকুত লগা হ'ল বাৰাণসীত অনুষ্ঠিত ৰামায়ণ। সম্ভৱতঃ বাৰাণসীৰ ৰামলীলাৰ উদ্ভৱ ৰাম নগৰৰ বৰ্তমান মহাৰাজাৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলৰ হাতত হৈছিল। ই তুলসী ৰামায়ণৰ ওপৰত গভীৰভাৱে নিৰ্ভৰশীল বাবে ইয়াক যোড়শ শতিকাৰ আগলৈ নিব নোৱাৰি। চিত্ৰিকাসমূহত আৰু ব্ৰজ আৰু অৱধী কাব্যৰ কোনো

কোনো অংশত বিখিনি সাক্ষ্য পোৱা যায় তাৰ পৰা আমি সিদ্ধান্ত কৰিব পাৰোঁ যে ষোড়শ শতিকাৰ শেষৰ পিনে আৰু সপ্তদশ শতিকাৰ আৰম্ভণিতে ক্ৰমানুসাৰে পৰিৱেশিত নাটক হিচাপে ৰামায়ণ অতি জনপ্ৰিয় আছিল। বাৰাণসীত সমূহীয়া সামাজিক প্ৰচেষ্টা হিচাপে ৰামায়ণ পৰিৱেশন কৰা নগৰীয়া হিন্দু সমাজ আছে। সকলো শ্ৰেণী আৰু বৰ্ণই ইয়াৰ প্ৰস্তুতিত সহযোগ কৰে। ভাৱৰীয়াসকলৰ ক্ষেত্ৰত একমাত্ৰ অৰ্হতা হ'ল যে, য'ত নায়ক-নায়িকাসকল বিশেষকৈ ৰাম, লক্ষণ আৰু সীতাৰ প্ৰশ্ন জড়িত আছে সেইবোৰ চৌদ্ধ বছৰৰ তলৰ ল'ৰাৰ দ্বাৰা অভিনীত হ'ব লাগিব।

অৱশ্যে মণিপুৰৰ ৰাসলীলা অনুষ্ঠানত এই ভূমিকাবোৰ ল'ৰাৰ ঠাইত চৌদ্ধ বছৰৰ তলৰ ছোৱালীয়ে গ্ৰহণ কৰে। উভয় ক্ষেত্ৰতে সন্দেশটো সুস্পষ্টঃ কোনো নৰ্তক অভিনেতাই ঈশ্বৰৰ চৰিত্ৰৰ প্ৰতিনিধিত্ব কৰিবলৈ হ'লে নিষ্কলুষতা, যৌন শুদ্ধতা আৰু কেমিৰ্য্য সেইজনৰ বাবে অপৰিহাৰ্যভাৱে প্ৰয়োজনীয় গুণ। ইণ্ডোনেছিয়াৰ প্ৰায় সকলো অঞ্চলতে ৰাম, লক্ষ্মণ আৰু সীতাৰ ভাও দিবলৈ কম বয়সীয়া ল'ৰা বা ছোৱালী বাছনি কৰাৰ প্ৰথা আজিও চলি আছে, যদিও আন আন চৰিত্ৰসমূহ এনে কিছুমান লোকে ৰূপ দিয়ে যিসকলে বহু বছৰ ধৰি সেই ভাও কৰি আহিছে। বাৰাণসীত আৰু ভাৰত তথা এছিয়াৰ আন আন ঠাইত এই অভিনেতাসকল ভাগৱতাৰ সকলৰ নিচিনাকৈ বৃত্তিধাৰী নহয়। তেওঁলোক বিনা ব্যতিক্ৰমে অইন জীৱিকা আৰু কামত থকা আবৃত্তিধাৰী লোক। মনকৰিবলগীয়া যে— ৰাম, সীতা আৰু লক্ষ্মণৰ সাজ-পাৰ সৰল, প্ৰকৃতি অনুগামী আৰু এই চৰিত্ৰসমূহৰ কোনোৱেই মুখা নিপিন্ধে, কিন্তু হনুমান, ৰাৱণ, বিভীষণ আৰু কুম্ভকৰ্ণ আদিৰ দৰেই চৰিত্ৰই মুখা পিন্ধে। এই মুখাসমূহ বিবিধ ধৰণৰ আৰু প্ৰতীকাত্মক হোৱা দেখা যায়।

ৰামায়ণ বা ৰামচৰিত মানস'ৰ এই নাট্য উপস্থাপনৰ ইতিহাসৰ বিষয়ে পণ্ডিতসকল একমত নহয়। কিছুমানৰ মতে 'ৰামলীলা'ৰ 'ৰামচৰিত মানস'ৰ প্ৰথম অনুষ্ঠান ১৬২৫ বা তাৰ ওচৰা-ওচৰিকৈ সময়ৰ তুলসীদাসৰ এজন শিষ্যৰ হাতত হৈছিল। আন কিছুমানৰ মতে স্বপ্নদিষ্ট হৈ নাৰায়ণদাস নামৰ এজন মন্দিৰ-স্থপতিয়েহে প্ৰথম অনুষ্ঠানটো পাতে। বাৰাণসীৰ নাতিমলিত প্ৰতি বছৰে এই সপোনৰ দৃষ্টিগ্ৰাহ্যৰূপে অভিনীত হয়। তুলসীদাস আৰু তেওঁৰ অনুগামীসকলৰ সমসাময়িক লোকৰ ৰচনাৰ পৰা এইটো পৰিস্কাৰকৈ জনা যায় যে, ভাৰতৰ বিভিন্ন অংশত জনপ্ৰিয় কেইবা প্ৰকাৰৰ ৰাম-নাট্যৰ কথা তুলসীদাসে জানিছিল আৰু 'ৰামচৰিত মানস'ৰ ৰচনাৰ সমসাময়িকভাৱে তাৰ ঠিক পিছতে নিশ্চয় ৰামলীলাৰূপে 'ৰামচৰিত মানস'ৰ অভিনয় আৰম্ভ হৈছিল। ষোড়শ আৰু অষ্টাদশ শতাব্দীৰ ভিতৰৰ সময়ছোৱাত ৰামায়ণ নাট্যৰ বৈচিত্ৰ্যপূৰ্ণ ইতিহাস থকা সত্বেও এইটো স্পষ্ট যে ৰামনগৰ (বাৰাণসী) ৰামলীলা 'ৰামচৰিত মানস'ৰ ৰচনাৰ সমসাময়িক। মুঠতে 'ৰামায়ণ' আৰু 'ৰামলীলা' ভাৰতবৰ্ষৰ এক অনন্য নাট্য পৰম্পৰা যাক বাদ দি ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ পূৰ্ণাংগ ৰূপৰ কল্পনা অসম্ভৱ।

আৰবী ভাষা আৰু সম-সাময়িক আৰব বিশ্বত ইয়াৰ গুৰুত্ব

ড° ইমৰুল হুছেইন
সহকাৰী অধ্যাপক, আৰবী বিভাগ

আৰবী ভাষা হৈছে ছেমীয় ভাষাগোষ্ঠীৰ এক প্ৰধান আৰু চহকী ভাষা। বৰ্তমান সময়ত এই ভাষা কেৱল আৰবসকলৰ ভাষাই হৈ থকা নাই। ই গোটেই মধ্যপ্ৰাচ্যৰ লগতে সমগ্ৰ বিশ্বতে সিচৰিত হৈ পৰিছে। বৰ্তমান বিশ্বৰ ২৭৪ মিলিনয় লোকৰ মাতৃভাষা হৈছে আৰবী ভাষা যিটো ভাষাসমূহৰ ভিতৰত জনসংখ্যা দিশত পঞ্চম স্থান। বৰ্তমান বিশ্বত এই আৰবী ভাষাটো এক মৰ্য্যদাশীল স্থানত উপনীত হৈছে। সেয়েহে ৰাষ্ট্ৰসংঘয়ো ১৯৭৪ চনত আৰবী ভাষাত ইয়াৰ ষষ্ঠতম কাৰ্যালয়ৰ ভাষা হিচাপে গ্ৰহণ কৰিছে। আৰবী ভাষাই এই মৰ্যাদা পাওঁতে প্ৰায় ডেৰ হাজাৰ বছৰ লাগিছে।

যিবোৰ কাৰণত এই আৰবী ভাষাই বিশ্ব দৰবাৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে সেই কাৰণবোৰৰ বিষয়ে তলত চমুকৈ আলোচনা কৰা হ'ল—

(১) **শৈক্ষিক কাৰণ ঃ** বৰ্তমান বিশ্বই শিক্ষাৰ জাগৰত সৃষ্টি কাৰ লগতে আধুনিকতাৰ পিনে ঢাল খাইছে। বিশ্বত স্কুল, কলেজ, বিশ্ববিদ্যালয় আদি শৈক্ষিক প্ৰতিষ্ঠানো যথেষ্ট পৰিমাণে বৃদ্ধি পাইছে। ইন্টাৰনেটৰ প্ৰভাৱ আৰু প্ৰসাচৰ মানুহৰ জ্ঞানৰ বিস্ফোৰণ ঘটাইছে। ফলস্বৰূপে জাতি এটাই নিজস্ব জ্ঞান ভাণ্ডাৰক লৈয়েই সন্তুষ্ট নহৈ অন্যান্য দেশ বা জাতিৰ জ্ঞানো আহৰণত গুৰুত্ব দিয়া দেখা। আৰবী ভাষাৰ এক চহকী সাহিত্য ভাণ্ডাৰ থকাৰ কাৰণে হয়তো বিশ্বই আৰবী ভাষাক মৰ্যদাৰ চকুৰে চোৱা আৰম্ভ কৰিছে। ইয়াৰ কাৰণেই আৰবী ভাষাক বিভিন্ন শিক্ষা-প্ৰতিষ্ঠান তথা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পাঠ্যক্ৰমত অন্তৰ্ভুক্ত কৰিছে। ফলত আৰবী ভাষাৰ গুৰুত্ব যথেষ্ট গুণে বৃদ্ধি পাইছে।

(২) **ৰাজনৈতিক কাৰণ ঃ** বৰ্ত্তমান বিশ্বৰ ৰাজনীতিত আৰব উপদ্বিপৰ লগতে সমগ্ৰ মধ্য প্ৰাচ্যই এক বিশেষ গুৰুত্ব লাভ কৰিছে। ইউৰোপীয় বিভিন্ন দেশ সমূহে মধ্যপ্ৰাচ্যৰ দেশসমূহৰ লগত ৰাজনৈতিক আধিপত্য বিস্তাৰ মনোযোগী হৈছে। আৰবী ভাষাটো যিহেতু মধ্যপ্ৰাচ্যৰ দেশসমূহৰ উমৈহতীয়া ভাষা হিচাপে ব্যৱহাৰ হয়, সেয়েহে ইউৰোপীয় দেশ সমূহৰতো আৰবী ভাষাৰ গুৰুত্ব যথেষ্ট বৃদ্ধি পাইছে। বৰ্তমান বিশ্বৰ প্ৰায় ২৬ খন চৰাকাৰী ভাষা হিচাপে আৰবী ভাষা ব্যৱহাৰ হয়। সেয়েহে আন্তৰ্জাতিক ক্ষেত্ৰত আৰবী ভাষাৰ গুৰুত্ব যথেষ্ট পৰিমানে বৃদ্ধি পাইছে।

(৩) অৰ্থনৈতিক কাৰণ সমগ্ৰ আৰব উপ-দ্বীপৰ লগতে সমগ্ৰ মধ্য প্ৰাচ্যৰ দেশসমূহত যথেষ্ট পৰিমানে খাৰুৱা তেল আৰু অন্যান্য প্ৰাকৃতিক সম্পদৰ ভৰপুৰ। সেইবোৰ উদ্ঘাটনৰ বাবে যথেষ্ট মানুহৰ প্ৰয়োজন। সেয়েহে ভাৰত, বাংলাদেশ, পাকিস্তান, শ্ৰীলংকা আৰু আৰু অন্যান্য এছীয় দেশসমূহৰ পৰা বহুতো শ্ৰমিক

তথাদশ কাৰিকৰী লোক আৰবীয় দেশসমূহত কৰ্ম সংস্থা বিচাৰি আশ্রয় লৈছে। তেওঁলোকে আৰবীয় সেই দেশসমূহৰ স্থানীয় মানুহৰ লগত সহজে যোগাযোগ স্থাপনৰ প্রয়োজন আৰবী ভাষা আৰু সাহিত্য অধ্যয়ন কৰি ইয়াৰ গুৰুত্ব আৰু বহুগুণে বৃদ্ধি কাৰিছে।

(৪) **সাংস্কৃতিক কাৰণ ঃ** আৰবীয় দেশসমূহৰ নিজা এক আদৰ্শ সংস্কৃতি আছে। এই দেশবোৰৰ সমাজ ব্যৱস্থা, বিচাৰ ব্যৱস্থা, ৰাজ নৈতিক আদৰ্শ আদিৰ লগত বিশ্বৰ অন্যান্য দেশৰ মানুহে পৰিচয় হোৱাৰ কাৰণে বহুতে আৰবী ভাষা আৰু সাহিত্য অধ্যয়ণ কৰাৰ প্রয়োজন অনুভৱ কৰি এই ভাষাটোক ভালদৰে শিকে। ফলত আৰবী গুৰুত্ব যথেষ্ট গুণে বৃদ্ধি পায়।

(৫) **ধৰ্মীয় কাৰণ ঃ** আৰবী ভাষা আৰু সাহিত্যৰ গুৰুত্ব বৃদ্ধি আন এক উল্লেখযোগ্য কাৰণ হৈছে ধৰ্ম্মীয় কাৰণ। ইছলাম ধৰ্মৰ মূল ধৰ্ম গ্ৰন্থ কোৰান শ্বৰীফৰ লগতে হাদীছ গ্ৰন্থসমূহো মুলতঃ আৰবী ভাষাত। কোৰান আৰু হাদীছক অধ্যয়ন কৰিবলৈ হ'লে তেওঁ আৰবী ভাষা ভালদৰে জানিব লাগিব। আৰবী ভাষা নাজনাকৈ তেওঁ কোৰান আৰু হাদীছৰ (মুল আৰবী) পঢ়িব নোৱাৰিব। বিশ্বৰ ইছলাম ধৰ্মৰ মানুহে যিহেতু কোৰান আৰু হাদীছ পঢ়িবই লাগিব আৰু সেইমতে দৈনন্দিন জীৱন-যাপন কৰিব লাগিব, সেইকাৰণে আৰবী ভাষাৰ যথেষ্ট গুৰুত্ব আছে। ইয়াৰ উপৰিও ধৰ্মীয় কাৰণত বহু অনাবৰ তথা অমুছলিম সকলেও আৰবী ভাষা শিক্ষাৰ প্ৰয়োজন অনুভৱ কৰি আৰবী ভাষা অধ্যয়ন কৰে। উল্লেখ্য যে ১৯৭৪ ইং চনত ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ সাধাৰণ সভাই ইংৰাজী প্ৰতি বছৰৰ ডিচেম্বৰ মাহৰ ১৮ তাৰিখটোক 'বিশ্ব আৰবী ভাষা দিৱস' হিচাপে পালন কৰাৰ কথা ঘোষণা কৰিছে।

সহায়ক গ্ৰন্থ পুঞ্জী ঃ

১। অধ্যাপক শহীদুল্লাহ ঃ আৰবী সাহিত্যৰ ইতিবৃত্ত, প্ৰথম খণ্ড, কোলকাতা, বাণী বুক ষ্টল, ২০০৫।

২। ড° হক, ইনামুল ঃ আৰবী সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী, প্ৰথম খণ্ড (প্ৰাক ইছলামী যুগ), আজাদ প্ৰকাশন, বৰপেটা, ২০২২।

৩। হুছেইন, দেৱান মঃ আলমঃ আৰবী সাহিত্যৰ চমু বুৰঞ্জী, প্ৰথম খণ্ড, ১ম ই. মি প্ৰকাশ নগাঁও, ২০০২

অসমীয়া লোকবিশ্বাসত ডাকৰ বচন ঃ এক বিশ্লেষণাত্মক অধ্যয়ন

নয়ন মণি দেৱী
সহকাৰী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ

অসমীয়া লোক বিশ্বাসত ডাকৰ বচনে এক বিশেষ স্থান অধিকাৰ কৰি আহিছে। আজিৰ আধুনিকতাৰ যুগতো এই ডাকৰ বচন সমূহে নিজৰ স্থান দখল কৰি থাকিব পাৰিছে। বিশেষকৈ গ্ৰাম্য সমাজত এই ডাকৰ বচন সমূহে অসমীয়া লোক বিশ্বাসত এক স্থান দখল কৰি থাকিব সদায়ৰ কাৰণে। বেপাৰ-বাণিজ্যৰ পৰা ধৰ্মীয় বিচাৰলৈ এই ডাকৰ বচন সমূহে অসমীয়া লোকবিশ্বাসত বৰঙণি যোগাই আহিছে। গৃহিণীৰ লক্ষণৰ পৰা দানলৈ প্ৰায় সকলে বিষয়ৰে প্ৰতিফলন ঘটিছে এই ডাকৰ বচন সমূহত। তলত এই বিষয়ে বিতংভাৱে আলোচনা কৰাৰ এটি প্ৰয়াস কৰা হ'ল-

ডাকৰ বচনে অসমীয়া গ্ৰাম্য সভ্যতাৰ বিবিধ বিষয়ৰ পৰিচয় কৰাই দিয়ে লগতে অসমীয়াৰ জনমানসত কিছুমান বিশেষ বিশেষ বিষয়ৰ অৱতাৰণা কৰি দিছে এই বচন সমূহে। অসমীয়া মানুহে সকলোতকৈ কৃষি কাৰ্য শ্ৰেষ্ঠ স্থান দিছিল। ডাকৰ বচনত তাৰ উল্লেখ আছে- " যি নৰে সদা কৃষিক কৰে।

বেহাৰ ফল পাইৰে ঘৰে।।"

ঠিক তেনেদৰে ' যাৰ নাই গৰু, সি সবাতোকৈ সৰু'। এয়াও ডাকৰে বচন। অসমীয়া গ্ৰাম্য সভ্যতাত এই বচনে এক স্থান দখল কৰি আহিছে। লগতে ডাকে কৈছে সকলো গৰু কিন্তু হালৰ বাবে উপযোগী নহয়। সেয়েহে গৰু কিনিব গ'লে সততে ডাকৰ বচন ফাকিলৈ মনত কৰিহে কিনিব লাগে। ডাকৰ বচনে কৈছে-

" গৰু কিনিবা চিকুণ জালি।
দুই চাৰি ছয় দন্তীয়া ভালি।।
ছয় দন্তাক ভালেহে পায়।
সাত দন্তাক দেখি পলায়।।
হৰিণৰ দৰে জিভা কাণ।
সেই বলধিক বিচাৰে আন।।"

ঠিক তেনেদৰে ডাকৰ বচনত নাৰীৰ লক্ষণৰ বিষয়েও আমি কিছু কথা গম পাওঁ। যি নাৰীয়ে পুৱা-গধূলি স্বামীক সেৱা কৰে, যি নাৰীয়ে গৰু আৰু অতিথি পূজা কৰে সেই নাৰী লক্ষ্মী নাৰী, পদ্মিনী, চিত্ৰিনী, শংখিনী আৰু হস্তিনী এই চাৰি শ্ৰেণীৰ নাৰীৰ কথাও ডাকে উল্লেখ কৰিছে। আনহাতে যি নাৰীয়ে ব্যৱহাৰত কটু, যি নাৰী বেলিলৈকে শুই থাকে, স্বামীৰ প্ৰতি উদাসিনী সেই নাৰীৰ বিষয়ে ডাকে কৈছে-

" সতত হাসি মুখত কৰে।
ডাকে বোলে তাইক নথৈবা ঘৰে।।"

তেনেদৰে যি নাৰী শান্ত, তলমূৰকৈ তাঁত বয়, ঘৰুৱা কাম বনবোৰ শান্ত মনে পালন কৰে, কথা কওঁতে মিচিকিয়াই হাঁহে, ৰন্ধন কাৰ্যত পাকৈত তেনে নাৰী প্ৰকৃততে গৃহলক্ষ্মী। ডাকে কৈছে-

" তল মুৰে বুৰে তাঁত।
ঘৰৰ মানুহে নুশুনে মাত।।
ৰান্ধন কৰাত নেলাগে কালি।
সেই স্ত্ৰী লক্ষ্মী জানিবা ভালি।। "

তেনেদৰে ভাল ছোৱালীৰ বিষয়ে কৈছে-

" টিক বলধা ওলাই মাটি। মাক ভালে জীয়েক জাতি।।"

তেনেদৰে ডাকে যাত্ৰাকালৰ কথাও কৈছে। সকলো সময়তে আমি যাত্ৰা কৰাতো ভাল নহয়। কিছু বিশেষ শুভ সময়তহে আমি যাত্ৰা কৰিব লাগে-

" আঁউসীৰ প্ৰতিপদ পূৰ্ণিমাৰ ৰাতি।
মাকৰ ঘৰলৈ নাযায় জী ।। "

ডাকে ৰজাক, বীৰক, ঘোঁৰাক, হাতীক, তিৰীক, ক্ষুৰক কেনেকৈ চিনিব পাৰি তাকো উল্লেখ কৰি থৈ গৈছে-

" ৰজাক চিনিবা দানত।
বীৰক চিনিবা ৰণত।।
ঘোঁৰাক চিনিবা কাণত।
হাতীক চিনিবা ফাণত।।
তিৰীক চিনিবা স্নানত
ক্ষুৰক চিনিবা শানত।।"

ৰাজনীতিৰ পৰা কৃষি কাৰ্যলৈ সকলো বিষয়তে ডাকে কিছু কথা কৈছে। আমি সকলো লোকৰে সংগ ল'ব নালাগে। ডাকে তাৰো কিছু ইংগিত আমাক দি থৈ গৈছে-

"তিনি নাৰী একেটি স্বামী। তাক পৰিহৰ বোলোহো আমি।।
পৰিহৰ সততে পৰ অন্নআশ। পৰিহৰ শূণ্য নগৰে নিবাস।।"

গণনা ছোৱাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ঘৰ নিৰ্মাণলৈকে ডাকে কিছু কথা আমাক কৈ গৈছে। জোতিষ শাস্ত্ৰজ্ঞানৰ কথাৰ পৰাই আমি এটা কথা ক'ব পাৰো যে ডাকৰ সময়তো জ্যোতিষৰ চৰ্চা আছিল।

খাদ্য সম্ভাৰৰ তালিকাৰ পৰাও আমি কি কি খাদ্য খাব লাগে, কোন সময়ত কি খাদ্য খাব নাপায় তাৰ সুন্দৰ উপদেশ ডাকে আমাক দি থৈ গৈছে। অসমীয়া লোক বিশ্বাসত এইবোৰ মানি চলা দেখা যায়। ডাকে কৈছে-

" জেঠত দৈ আহাৰত খৈ।
শাওনে মৰাপাট খাবাগৈ।।
ভাদত ওল আহিনত কল।
কাতিত কচুই বাঢ়য় বল।।
আঘোণত খাবা চৰাই।
পুহত পিঠা মাঘত কৰাই।।
ফাগুণত মৌ চ'তত ঔ।
বহাগত বৰ।
ইয়াকে খালে পুৰুষৰ গুছে কৰ্মজ্বৰ।।"

অসমীয়া খাদ্যাভাসৰ এটি অন্যতম হৈছে পকা তেতেলিৰে বুঢ়া বৰালি আঞ্জা। আজিও আধুনিকতাৰ যুগত এই আঞ্জাখনে এক বিশেষ স্থান দখল কৰি আছে। ডাকৰ বচনত উল্লেখ আছে-

" পকা তেন্তুলি বুঢ়া বৰালি।
বিস্তৰ কৰিয়া দিবাহা জ্বালি।।
কাটি দিবাহা টেঙাৰ ঝোল।
খাবৰ বেলা মুণ্ড নোতোল।।"

ঠিক তেনেদৰে অন্যান্য মাছৰ আঞ্জাৰ বিষয়েও ডাকে কৈছে কিছু কথা। বৌমাছ যদি পুঁৰে শাকৰে (পুই শাক) বনোৱা হয় সেয়া অনন্য হৈ উঠে। ইলিছ মাছ আদা জালুকৰে ৰান্ধিলে বেছি সোৱাদযুক্ত হয়। ডাকে কৈছে-

" ইলিছ মাছক বাছি কুটিয়া।
ত্ৰিকুট সহিত তৈলে ভাজিয়া।।
এহি ব্যঞ্জন যিয়ে খায়।
আম্ৰ সদৃশ মুখ গোন্ধায়।।
পুঁৰৈ শাক ৰোহিত মাছ।
ডাকে বোলে সেই ব্যঞ্জন সাঁচ।।"

ডাকে ৰঙা আৰু বগা বৰণৰ গৰুহে উত্তম বুলি কৈছে। চুটি নেজৰ, লাওমূৰা বা শিং নথকা গৰু কিনা যে উচিত নহয় তাকো ডাকে আমাক স্পষ্ট ভাবেই কৈ গৈছে। কোন সময়ত খেতি কৰিলে ভাল হয় অথবা কোন সময়ত খেতি কৰা উচিত নহয় সেয়াও আমাক ডাকে কৈ থৈ গৈছে-

" ৰদে বৰষুণে সমে যাই। তেৰেসে কৃষিৰ লাভক পাই।
ভাদৰ চাৰি আহিনৰ চাৰি। মাহ কৰা যিমান পাৰি।।
আহাৰ শাওণত নকৰে ধান। তাহাৰ কৃষিত কিমত মন।।"

অসমীয়া কৃষক সমাজে এই ডাকৰ বচন সমূহ মানি চলা দেখা যায়। প্ৰাচীন কালত সৰু সৰুকৈ কেইবাটাও ঘৰ সজাৰ নিয়ম আছিল। ডাকৰ বচনতো আমি পাওঁ-

" সৰু সৰুকৈ বান্ধিবা ঘৰ।
এটা নালাগে দহোটা কৰ।।"

তেনেদৰে কোনবিধ কলত কি সাৰ দিব লাগে সেই কথাও প্ৰাচীন কালত আমি বিচাৰি পাওঁ। ডাকৰ বচনতো এই কথাই ঠাই পাইছে এনেদৰে -

" আঠিয়াত গোবৰ, পুৰাত ছাই
মনোহৰত জাবৰ, মালভোগত খাই।।"

কোন সময়ত অৰ্থাৎ কোনটো বাৰত আমি যাত্ৰা কৰিলে শুভফল পাম সেই সম্পৰ্কেও ডাকে আমাক শিকনি দি থৈ গৈছে-

" মংগলে যাত্ৰা বুধে পাৰ।
যথা ইচ্ছা তথা যাৰ।।"

গৃহ সজাৰ ক্ষেত্ৰতো ডাক পুৰুষে আমাক নানান নীতি দি থৈ গৈছে। এই নীতি সমূহ প্ৰকৃতাৰ্থত আমি মানি চলা ভাল। এখন ঘৰৰ আগফালে কি থকা উচিত অথবা পিছফালে কি থাকিলে শুভ হয় ইত্যাদি বিভিন্ন কথাই ডাকে আমাক কৈ থৈ গৈছে ডাকৰ বচনত। ডাকৰ বচনত এই সম্পৰ্কে পোৱা নীতি বচন হৈছে-

" দক্ষিণে ভুঁই, উত্তৰে বাৰী।।
আটিয়া দিবা তিনি শাৰী ।।
ভলুকা ৰুইবা দুই কণি।
মধ্যত তামোল দিবা জানি।।
ছয় হাতে তামোল তাতেই পাণ।
আহাৰ মাহত নুৰুইবা আন।।
আম কঁঠাল কাষত ৰুইবা।
বেত সৌকা কাষত দিবা।।"

জন্ম সংস্কাৰৰ লগত জড়িত বিভিন্ন কথাই ডাক পুৰুষে কৈ গৈছে। অসমীয়া তিৰোতাৰ প্ৰসূতিৰ লগতে সন্তান পাৰিচৰ্যাৰ বহুতো কথাই ডাকে কৈ থৈ গৈছে। ডাকৰ বচনত পূণ্য অৰ্জনৰ বহুতো পন্থাৰ কথাও উল্লেখ আছে। স্বামী-স্ত্ৰীৰ আচাৰ ব্যৱহাৰ কেনে হোৱা উচিত সেই সম্বন্ধেও ডাকে কিছু কথা কৈ থৈছে। দুষ্টা তিৰীক ঠাই দিবলৈ মানা কৰি থৈছে ডাক পুৰুষে। ডাকৰ বচনত আছে-

" দুষ্টা তিৰীক নিদিবা ঠাই।
ঘন পোৱাঁতীৰ নহবা জোঁৱাই।। " ডাকে দক্ষিণৰ ফালে পাও থৈ যাত্ৰা কৰিব দিছে-

" আগকৰি দক্ষিণ পাও।
যেকে লাগে তেকে যাওঁ।।"

ঠিক তেনেদৰে পুৰুষৰ কুলক্ষণৰ বিষয়েও ডাকে কিছু কথা কৈ থৈ গৈছে। আয় অনুসৰিহে ব্যয় কৰিব লাগে। কমকৈ আৰ্জি বেছিকৈ খৰচ কৰিব বিচৰা পুৰুষজন কুলক্ষণৰ পুৰুষ। ডাকে কৈছে-

" অলপ আৰ্জন বিস্তৰ ভোজন।
সি পুৰুষৰ দৰিদ্ৰ লক্ষণ।। "

জন্ম, মৃত্যু, বিবাহ ইত্যাদি সম্পৰ্কেও ডাকে বিভিন্ন বচন আমাক দি থৈ গৈছে। ঠিক তেনেদৰে গৃহ নিৰ্মাণত ডাকৰ বচন সুপ্ৰযোজ্য। পুৱা-পশ্চিমাকৈ ঘৰ সাজিব লাগে তেতিয়াহ'লে সেই গৃহত সুখ শান্তি বিৰাজমান হৈ থাকে। ডাকে কৈছে -

" পুৱা-পশ্চিমাকৈ সাজিবা ঘৰ।
অকাল মৃত্যুক নাহিকে ডৰ।।
পুবে ধোঁৱা উত্তৰে গুৱা।
দক্ষিণে ধলি পশ্চিমে গলি।।"

অৱশ্যে এই বচনসমূহৰ কেতিয়া, ক'ত জন্ম হৈছিল সেই সম্বন্ধে বিভিন্ন পণ্ডিতে বিভিন্ন মত প্ৰদৰ্শন কৰি আহিছে প্ৰাচীন কালৰ পৰাই। ' অসমীয়া সাহিত্যৰ চানেকি'ৰ টোকাত পণ্ডিত হেমচন্দ্ৰ গোস্বামীয়ে এই বচন সমূহৰ ৰচনাকাল শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ বহু আগৰ বুলি উল্লেখ কৰিছে। যি কি নহওঁক এই বচন সমূহৰ এক গভীৰ তাৎপৰ্য আছে আৰু অসমীয়া লোক বিশ্বাসত এইবোৰৰ এক সুকীয়া স্থান আছে। অসমীয়া গ্ৰাম্য জীৱনত এইবোৰৰ প্ৰভাৱ অতি বেছি।

মিচিং জনগোষ্ঠীৰ লোক উৎসৱ ঃ এক আলোচনা

মেঘালী মৰাং
সহকাৰী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ

অসমৰ দ্বিতীয় সৰ্ববৃহৎ জনগোষ্ঠীটোৰে হৈছে মিচিং জনগোষ্ঠী। এই জনগোষ্ঠী অসমৰ ঐতিহ্যময়, বাৰে-ৰহণীয়া কৃষ্টি সংস্কৃতিৰে চহকী। তেওঁলোক প্ৰধানকৈ সমতল ভূমিলৈ আহি ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ দুয়োপাৰে বসতি আৰম্ভ কৰিবলৈ ল'লে। তেওঁলোকে নদীকূলত প্ৰচুৰ শস্য উৎপাদন কৰিব পাৰিছিল কাৰণে নৈপৰীয়া ঠাইত বসবাস কৰিছিল। এই উত্তৰ-পূৰ ভাৰতত বসবাস কৰা জনজাতিটোৰ মূল জীৱিকা কৃষি কাৰ্য। পাহাৰৰ পৰা নামি আহি ভৈয়ামত থিতাপি লোৱা জনগোষ্ঠীটোৰ মাজত লোক সংস্কৃতিৰ সুন্দৰ সবল প্ৰতিচ্ছবি এখন প্ৰতিফলিত হোৱা দেখা যায়। মানুহৰ দ্বাৰা সৃষ্টি হোৱা সভ্যতাৰ সকলো অংগই 'লোক সংস্কৃতি'ৰ অন্তৰ্গত। মানুহৰ দ্বাৰা সৃষ্ট বৌদ্ধিক সৃষ্টিসমূহৰ উপৰি মানুহৰ বাসগৃহ, ঘৰত ব্যৱহৃত সা-সঁজুলি, খাদ্যাভ্যাস, সাজ-পাৰ, লোকাচাৰ, লোক ধৰ্ম আৰু লোক বিশ্বাস, পৰিৱেশন কৰা গীত নৃত্য বাদ্য, লোক উৎসৱ আদি উপাদান সমূহক লোক সংস্কৃতিয়ে আদৰি লয়। মানুহে আচৰণ কৰা জীৱন চৰ্চাৰ সামগ্ৰিক ৰূপটোৰে লোক সংস্কৃতিয়ে অধিগ্ৰহণ কৰে।

এই আলোচনাটিত লোক সংস্কৃতিৰ অন্তৰ্গত এটা অন্যতম অংগ লোক উৎসৱ অৰ্থাৎ মিচিং জনগোষ্ঠীৰ উৎসৱ অনুষ্ঠানসমূহৰ বিষয়ে আলোচনা আগবঢ়োৱা হৈছে।

পৰম্পৰাগতভাৱে কৃষিজীৱী সমাজ ব্যৱস্থাৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ, পূজা-পাৰ্বণ, ৰীতি-নীতি গীত মাত আদি মুখ্য উপাদান সমূহক লৈ ৰাইজে পৰম্পৰে যিবিলাক অনুষ্ঠান সময় সাপেক্ষে উদযাপন কৰে তাকেই উৎসৱ বোলে। কৃষি ভূমিত গাৰ ঘাম মাটিত পেলাই কৰা শ্ৰমৰ মূল্য পোৱাৰ আনন্দ উল্লাসত মানুহে উৎসৱ আয়োজন কৰে। স্বাভাৱিক জীৱন যাত্ৰাৰ পৰা অলপ আমোদ দিবৰ বাবে উৎসৱ অনুষ্ঠানৰ লগত জড়িত খেল-ধেমালি, ৰং-তামাছা, খোৱা-বোৱা আদিয়ে বিশিষ্ট ভূমিকা পালন কৰি আহিছে।

অন্যান্য জাতি জনজাতিৰ দৰে মিচিং জনগোষ্ঠীৰ লোক সকলেও উৎসৱ অনুষ্ঠানৰ উদযাপন কৰা দেখা যায়। এনে উৎসৱৰ ভিতৰত আলি আই লৃগাং, পঃৰাগ, দবুৰ পূজা উল্লেখযোগ্য।

আলি আই লৃগাং ঃ আলি আই লৃগাং মিচিং সমাজৰ এক প্ৰধান বসন্তকালীন উৎসৱ। ফাগুন মাহৰ প্ৰথম বুধবাৰে এই উৎসৱ পালন কৰে। আলি আয়ে লৃগাং কেৱল এটা উৎসৱৰ নামেই নহয়, ই মিচিং জন-জীৱনৰ প্ৰাণৰ স্পন্দন। মিচিং সকলে বুধবাৰটো অতি পবিত্ৰ দিন বুলি ভাবে সেয়েহে ফাগুন মাহৰ প্ৰথম বুধবাৰটোত এই উৎসৱটো পালন কৰে। মিচিং সকলৰ আলি আয়ে লৃগাং তিনিটা পদৰ সমষ্টি। আলি আয়েঃ আৰু লৃগাং। আলি মানে মাটিৰ তলত হোৱা বীজ, আঃয়ে হ'ল গা গছৰ ওপৰত হোৱা ফল বা গুটি আৰু লৃগাং শব্দৰ অৰ্থ ৰোপন কাৰ্য আৰম্ভ কৰা। অৰ্থাৎ বীজ গুটি বোৱা কাৰ্য আৰম্ভ কৰা। সেয়েহে এই উৎসৱক কৃষিভিত্তিক উৎসৱৰ আখ্যা দিয়া হয়। কিছুমান অলৌকিক ক্ৰিয়া কৰ্মৰ মাজেৰে মিচিং সকলে আলি আয়ে লৃগাং উৎসৱ পালন কৰিলেও এই উৎসৱটি মূলতঃ কৃষিভিত্তিক লোক উৎসৱহে। এমাহমানৰ আগৰ পৰা লৃগাঙৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলোৱা হয়। আপং তৈয়াৰ কৰা, শস্যৰ বীজ বা আমলিঃ সংগ্ৰহ কৰা, খৰি সংগ্ৰহ কৰা এই কামবোৰ বহু দিনৰ আগতে কৰা হয়। তদুপৰি মিচিং গাভৰুহঁতে লৃগাঙৰ পূৰ্বেই ৰিঃবি গাচেং, গালুক, গণৱী উগন আদি নিজে বয় উলিয়াই থয়। লৃগাঙৰ কেইদিনমান আগতেই গাঁৱৰ ৰাইজে মিলি মাছ ধৰি শুকুৱাই ৰখাৰ নিয়ম আছিল। কিন্তু বৰ্তমান তেনে কৰা পৰিলক্ষিত নহয়। গাঁৱৰ ডেকাবোৰে হাবি-বননিৰ পৰা লিগাঙৰ আগদিনাই মেগেলা বা পিঃৰ গছ সংগ্ৰহ কৰে। আৰু মাটি এটুকুৰা চহাই ৰাখে। লিগাংৰ দিনা তেওঁলোকে পৰম্পৰাগত সাজ পৰিধান কৰি মাংগিলক নিয়ম নীতিৰে শস্যৰ বীজ সিঁচাৰ পৰ্ব কৰে। মাটি ডৰাৰ চাৰিওফালে মেগেলা গছ ৰুই দিয়া হয় আৰু তাৰ মাজে

মাজে কঁপাহ লগোৱা হয়। বীজ সিঁচা কাৰ্য শেষ হ'লে মিচিং সকলৰ চন্দ্ৰ সূৰ্য বা দঃগ্ৰি পঃল, কাচিং কাতাং আদিক উদ্দেশ্য কৰি শ্লোক গোৱা হয়। ঘৰৰ মহিলাবোৰে পুৱাতে তৰা পাতত সিজোৱা ভাত, আপং সিজোৱা আলু, শুকান মাছ, মাংস আদি প্ৰস্তুত কৰি ৰাখে। আৰু সকলো কাৰ্য সমাধিৰ পিছত সকলোবোৰ মিলি খায়।

সকলোখিনি কাৰ্য সমাধিৰ পিছত সকলোৱে মিলি ডেকা গাভৰু সকলে একেলগ হৈ গুমৰাগ নৃত্য নাচে আৰু অই নিঃতম গায়। এনেদৰে মিচিং সকলে আলি আই লৃগাং উৎসৱ উদযাপন কৰে।

পঃৰাগ ঃ আলি আই লৃগাঙৰ দৰে পঃৰাগ উৎসৱো কৃষিমূলক বসন্তকালীন উৎসৱ। এই উৎসৱ খেতি চপোৱাৰ পিছত পালন কৰা হয়। ইয়াক নৱাচিগা বিহু বুলিও কোৱা হয়। এই উৎসৱ মাঘ ফাগুন মাহত পতা হয়। বান প্ৰৱন অঞ্চলত বসবাস কৰাৰ কাৰণে মিচিং সকলৰ প্ৰধান খেতি হ'ল আহু খেতি। আহাৰ, শাওন মাহত আহুধান চপোৱাৰ পিছত নৱা ছিগি শেষ হোৱাৰ সময়ত আজৰি সময় পায়, সেই সময়ত পঃৰাগ উৎসৱ পালন কৰে। এক কথাত ক'বলৈ গ'লে পঃৰাগ উৎসৱ পালনৰ কোনো নিৰ্দিষ্ট দিন তাৰিখ নাই। সুবিধা অনুযায়ী এই উৎসৱ পালন কৰে।

মিচিংসকলৰ পঃৰাগ উৎসৱ প্ৰতি বছৰে উদযাপন নকৰে। পাঁচ দহ বছৰৰ মূৰত এই উৎসৱ গাঁৱত পতা দেখা যায়। অত্যাধিক ব্যয় বহুল হোৱাৰ কাৰণে এই উৎসৱ প্ৰতি বছৰে পালন কৰা সম্ভৱ নহয়। এই উৎসৱ তিনিৰ পৰা ছয় দিনীয়াকৈ উদযাপন কৰা হয়। পঃৰাগ উৎসৱ পাতিবলৈ এবছৰ বা দুবছৰ আগৰ পৰাই আয়োজন কৰা হয়। এই উৎসৱ অধিক ব্যয়বহুল আৰু বৃহৎ উৎসৱ সেয়ে শৃংখলাবদ্ধভাৱে এই উৎসৱ উদযাপন কৰিবলৈ নেতৃত্বৰ প্ৰয়োজন। পঃৰাগ উদযাপনৰ বাবে 'মৃমবৃৰ য়াঃ মে' অনুষ্ঠান গঠন কৰা হয় তেতিয়াৰ পৰা উৎসৱ শেষ নোহোৱা পৰ্যন্ত মাক-দেউতাকে কোনো ছোৱালী বিয়া দিব নোৱাৰে।

পৰাগৰ প্ৰথম দিনা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ সেইদিনা ধৰ্মীয় কাৰ্যসমূহ সম্পন্ন কৰা হয়। এই উৎসৱৰ প্ৰধান পদাধিকাৰ বৰা আৰু পুৱাৰীক যিকোনো এঘৰৰ পৰা মুৰংঘৰলৈ গুমৰাগ নৃত্যৰে আগবঢ়াই অনা হয়। ইয়াৰ পিছত ধৰ্মীয় অনুষ্ঠান 'উই ৰৌঙাম'ৰ আয়োজন হয়। এই অনুষ্ঠানত তেওঁলোকে 'দগ্ৰি পল'ক স্মৰণ কৰে। মিবুৰ উপস্থিতিত এই কাৰ্য কৰা হয় 'মিবু অবিহনে সাতোলা নাইবা বৰাৰ হাতত এই দায়িত্ব থাকে। ইয়াৰ পাছত 'মিনম য়ামনম' অনুষ্ঠান আৰম্ভ হয়।

পঃৰাগৰ দ্বিতীয় দিনা আপঙ ছেকিবৰ বাবে এটা বিশেষ অনুষ্ঠান সম্পাদন কৰে। কাৰণ আপং মিচিং সকলৰ অপৰিহাৰ্য অংগ। এই অনুষ্ঠানত অধিক আপঙৰ প্ৰয়োজন হয় কাৰণে বৃহৎ কেইবাটাও পঃবৰত মাজনিশাৰ পৰাই আপং চেকিব লগা হয়। এই কাৰ্য সম্পন্ন হোৱাৰ পাছত পানী ঢলা অনুষ্ঠানটি মিনমসকলৰ সহযোগত সম্পন্ন কৰা হয়।

তেওঁলোকৰ নেতৃত্বত গাঁৱৰ ডেকা গাভৰু মিনমসকল মিলি গুমৰাগ নৃত্যৰে মুৰংঘৰৰ চাৰিওফালে পাঁচবাৰ প্ৰদক্ষিণ কৰাৰ নিয়ম। এইদৰে প্ৰদক্ষিণ কৰাৰ পাছত মিগম ঘৰ আৰু বৰপুৱাৰীয়ে পঃবৰৰ পানী ঢালি আনুষ্ঠানিকতা সম্পন্ন কৰে।

দ্বিতীয় দিনা পুৱাৰ পৰা বিশাল ভোজৰ আয়োজন কৰা হয়। এই ভোজ মূলত মিনমসকলৰ উদ্দেশ্য আয়োজন কৰা হয়। সেইদিনাই ভোজনৰ পাছত মিনমসকলক গুমৰাগ নৃত্যৰে বিদায় দিয়া হয়।

পৰাগৰ উৎসৱৰ তৃতীয় দিনটো গাঁৱৰ পৰা বিয়া দি উলিয়াই দিয়া জীয়ৰীসকলৰ উদ্দেশ্য আয়োজন কৰা হয়। এই দিনটো পৰিয়ালসহ জীয়ৰী সকল আহে। জীয়ৰী সকলে লগত আপঙৰ টোপোলা আৰু নাচিব গাব জনা গাভৰু দুজনী হৈ আহে। চতুৰ্থ দিনটো গাঁৱৰ বোৱাৰীসকলৰ উদ্দেশ্য বিশেষভাৱে আয়োজন কৰা হয়। কোনো কোনো গাঁৱত তৃতীয় দিনাই জীয়ৰী আৰু বোৱাৰীৰ বাবে সমূহীয়া ভোজৰ ব্যৱস্থা কৰি এই অনুষ্ঠানৰ অন্ত পেলায়। শেষৰ দিনা মিগম কৰা আৰু বৰপুৱাৰীয়ে মিলি নিজৰ ফালৰ পৰা গাহৰি মাৰি ৰাইজক আপ্যায়িত কৰে। পঃৰাগত হৈ যোৱা ভুল-ত্ৰুটিৰ কাৰণে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰি এই ভোজৰ আয়োজন কৰে।

দবুৰ পূজা ঃ মিচিং সমাজৰ বাবে আলি আয়ে লৃগাং, পঃৰাগ যেনেকৈ আংশিক ধৰ্মীয়, আংশিক ফূৰ্ত্তি তামাচাৰ অনুষ্ঠান তাৰ বিপৰীতে দবুৰ পূজাঃ সম্পূৰ্ণ লোকবিশ্বাসৰ ওপৰত আধাৰিত ধৰ্মীয় অনুষ্ঠান য'ত আন মানুহৰ প্ৰৱেশ নিষেধ, কেনেবাকৈ আন মানুহ প্ৰৱেশ কৰিলেও পূজা শেষ নোহোৱা পৰ্যন্ত ওলায় যাব নিদিয়ে বা জৰিমনা ভৰিব লাগে। প্ৰকৃতিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। সহজ সৰল মিচিং সকলৰ জনবিশ্বাস। অপদেৱতা দেও ভূতে সকলোতে বিচৰণ কৰে আৰু ই মানুহক প্ৰায়ে অপকাৰ কৰিবলৈ বিচাৰি থাকে। তেওঁলোকক সন্তুষ্ট কৰাৰ লগতে গাঁৱৰ পৰা ইহঁতক উলিয়াই পঠাবলৈ এই পূজাৰ আয়োজন কৰে। বহুতৰ মতে পৃথিৱীৰ মাটি অতি সহজে গুৰি হ'বলৈ এই পূজা কৰা হয়।

যেনেদৰে ইয়াৰ কাৰণ বেলেগ বেলেগ, তেনেদৰে বিভিন্ন অঞ্চলত বিভিন্নধৰণে আৰু বিভিন্ন সময়ত এই পূজা কৰাৰ পৰম্পৰা আছে।

দবুৰ পূজাৰ বিভিন্ন ভাগ লক্ষ্য কৰা যায়। তাৰ ভিতৰত উল্লেখযোগ্য তিনিবিধ দবুৰ পূজা হ'ল- 'বৃৰতী দবুৰ, আবৃগ দবুৰ, দঃলুং দবুৰ। 'বৃৰতী দবুৰ' ৰক্তপাত নিবাৰণৰ বাবে পূজা কৰে। 'আবৃগ দবুৰ' ব্যক্তিগতভাৱে বেমাৰ আজাৰ নিৰাময়ৰ হকে পূজা কৰে। 'দঃলুং দবুৰ' গাঁৱৰ ৰাইজে একেলগ হৈ ৰাইজৰ মংগলৰ হকে কামনা কৰে।

'দঃলুং দবুৰ' পূজাৰ দিনা গাঁৱৰ মানুহে চাং কোবাই কোবাই আজীং বিচাৰি প্ৰতিখন ঘৰলৈ যায় প্ৰতি ঘৰে চাউল, নিমখ, হালধি, জলকীয়া আদি টোপোলা বান্ধি 'আজীং' হিচাপে দি বছৰটোৰ মংগলৰ অৰ্থে কামনা কৰে। 'দবুৰ' পূজাত তিৰোতা মানুহ যোৱা নিষেধ। পূজাৰ দিনা কুকুৰা আৰু গাহৰিৰ বলি দি প্ৰাৰ্থনা কৰে বছৰটো কুশলে যাওঁক বুলি।

মিচিং জনগোষ্ঠীৰ লোক উৎসৱৰ লগত জড়িত লোক-বিশ্বাস ঃ উত্তৰ-পূৱ ভাৰতৰ পাহাৰে ভৈয়ামে বসবাস কৰি থকা বিভিন্ন জনগোষ্ঠীসমূহৰ বৰ্ণময় সংস্কৃতিক জীৱন পূৰ্বাপৰ ঐতিহ্যৰ সম্পৃক্ত হৈ আহিছে। স্বকীয় বৈশিষ্ট্যৰে শান্তি শৃংখলাৰে জীৱন অতিবাহিত কৰি অহা এই জনগোষ্ঠীয় লোকসকল বিশেষতঃ কৃষিজীৱী। পৰম্পৰাগত লোক সমাজ আৰু লোক জীৱনক কেন্দ্ৰ কৰি গঢ়ি উঠা জনগোষ্ঠীয় সমাজখন নিজস্ব সাংস্কৃতিক পৰম্পৰা আৰু পৰিচয়েৰে স্বকীয় ৰূপত অৱস্থান কৰি আহিবলৈ সক্ষম হৈছে।

একোটা জনগোষ্ঠীয়ে পালন কৰা বিভিন্ন উৎসৱ পাৰ্বন সমূহে সেই সমাজৰ সাংস্কৃতিক জীৱন উজ্বলাই তোলে। এইবোৰ বছৰৰ বিভিন্ন সময়ত পালন কৰা হয়। এনে উৎসৱ পাৰ্বনসমূহৰ লগত মানুহৰ কিছুমান বিশ্বাস জড়িত হৈ থাকে। এক কথাত ক'বলৈ গ'লে এই বিশ্বাস সমূহৰ বুকুতেই উৎসৱ পাৰ্বণৰ জন্ম মিচিং সকলে পালন কৰা উৎসৱ পাৰ্বনসমূহৰ লগতো নানা বিশ্বাস জড়িত হৈ আছে।

'আলি আঃয়ে লৃগাং' উৎসৱৰ লগত জড়িত লোক-বিশ্বাস ঃ মিচিং সকলৰ আলি আঃয়ে লৃগাং উৎসৱৰ লগত অনেক লোকবিশ্বাস সাঙোৰ খাই আছে। তেওঁলোকে বিশ্বাস কৰে আৰু মানি চলে যে, 'লৃগাং' উপলক্ষে তৈয়াৰ কৰা আঞ্জাত তেল ব্যৱহাৰ কৰিলে শস্য শুকাই যায়। সেয়েহে তেওঁলোকে তেলৰ ব্যৱহাৰ নকৰে।

'লৃগগদ' কাৰ্যৰ পৰা পাঁচ দিন পৰ্যন্ত মাছ, মাংস খোৱা, পথাৰত জুই জ্বলোৱা, গছ কটা, মাছ মৰা আদি কাম কৰিব নাপায়। তেনে কৰিলে শস্য নগজে বুলি তেওঁলোকে বিশ্বাস কৰে।

বাঁহ, বেত, খেৰ আদি কাটিব নাপায় বুলিও তেওঁলোকে বিশ্বাস কৰে। কাৰণ তেনে কৰিলে শস্যৰ গজালি ওলোৱাত অমংগল হ'ব বুলি ভাৱে। মাছ, মাংস মিচিং সমাজত আদৰ বহুত বেছি অৰ্থাৎ লখিমীৰ প্ৰতীকৰূপেও গণ্য কৰে। সেয়েহে লৃগাংত যিমানেই মাছ মাংসৰ প্ৰাচুৰ্য্য সিমানে বাঢ়িব সিমানে বছৰটো শস্যৰে নদন-বদন হৈ পৰিব বুলি বিশ্বাস কৰি আহিছে।

লৃগাংত পূৰ্বপুৰুষসকলৰ নামত জলপিণ্ড আগবঢ়ায়। তেওঁলোকৰ সন্তুষ্টিয়েই মানুহৰ মংগল বুলি বিশ্বাস কৰে।

লৃগাংত 'মাৰবাং' নবজালে পৃথিৱীলৈ বৰষুণ নানামে বুলি তেওঁলোকে বিশ্বাস কৰে। লৃগাংত মিচিংসকলে নুধুনা কপাহ ব্যৱহাৰ কৰে। উৎপাদন প্ৰক্ৰিয়াত কপাহৰ ঐন্দ্ৰজালিক ৰহস্য আছে বুলি তেওঁলোকে বিশ্বাস কৰে।

পঃৰাগ উৎসৱৰ লগত জড়িত লোক বিশ্বাস ঃ আলি আয়ে লৃগাংৰ দৰে পঃৰাগ উৎসৱৰ লগতো কিছুমান লোকবিশ্বাস জড়িত হৈ থাকে। পঃৰাগৰ বাবে উৎসৰ্গা কৰা গাহৰি চেউৰী হ'ব লাগিব। গাহৰিজনী বধ কৰোঁতে যিডাল জোঙা বাঁহৰ জোং ব্যৱহাৰ কৰা হয় সেইডাল মিগম কৰাই সোঁহাতেৰে আৰু বৰপুৰাৰীয়ে বাওঁহাতেৰে ধৰা বা চুই দিয়াৰ নিয়ম আছে।

পঃৰাগ উৎসৱত পঃবৰত পানী ঢালিবলৈ আৰু পানী আনিবৰ বাবে পিতৃ মাতৃ জীয়াই থকা অপুষ্পিতা ছোৱালী দুজনীমান বাছি লোৱা হয়। পঃৰাগত উৎসৰ্গা কৰা গাহৰিৰ কোনো ঘূণ থাকিব নালাগে। যকৃতৰ ওপৰভাগৰ সমান আৰু মিহি ঠাই ডোখৰত কেতিয়াবা অসমান ঠাই বা গাঁত দেখা যায়। তেনে ঠাইক মিচিং সকলে 'আগঃ' (মৰিশালি) বোলে। 'আগ' থাকিলে গাঁৱৰ কোনো ব্যক্তিৰ অচিৰেই মৃত্যুৰ সম্ভাৱনা থাকে বুলি তেওঁলোকে বিশ্বাস কৰে।

যকৃতৰ কোনো ঠাইত টোটোৰা পৰা দেখিলে 'মৌগুঃ' বুলি কয়। মৌগুৰ অৰ্থ অগ্নিকাণ্ড। মিচিং জনবিশ্বাস অনুসৰি টোটোৰা পৰা অংশটো বহল আৰু দ' হ'লে গাঁৱত সোনকালে অগ্নিকাণ্ড সম্ভাৱনা থাকে। যকৃতৰ কাষৰ পাতল অংশত কটা দাগ যেন অসমান ঠাই দেখিলে 'নাপয়' বোলে। এনে লক্ষণে নাৰীজনিত কেলেংকাৰীৰ নিৰ্দেশ কৰে। এনে ধৰণৰ লক্ষণ দেখা পালে ততালিকে পূজা পাতল দি প্ৰতিকাৰৰ বিধান দিয়ে। অতীজৰ পঃৰাগ উৎসৱত পঃবৰত দিয়া ছাইমদৰ অৱশিষ্ট সম্ভাৰৰ ওপৰত

পঞ্চত্ৰিংশতম নৱজ্যোতি ২০২৩-২৪ ইং বৰ্ষ

চামনিখন পৰীক্ষা কৰিও মিবুসকলে ভৱিষ্যৎবাণী কৰিছিল। মিবু নোহোৱাৰ পৰা এই পদ্ধতি ক্ৰমে হেৰাই গ'ল।

'দবুৰ পূজা'ৰ লগত জড়িত লোক বিশ্বাস ঃ 'দবুৰ' পূজাত মহিলাৰ প্ৰৱেশ নিষিদ্ধ। মহিলাৰ ঋতুস্নান আৰু সন্তান প্ৰসৱক মিচিংসকলে অশুচি বুলি ধৰে আৰু তেনে মহিলাক দবুৰ পূজাৰ দিনা গাঁৱৰ পৰা আঁতৰাই ৰখাৰ নিয়ম আছিল যদিও বৰ্তমান তেনে কৰা নহয়।

পূজা আৰম্ভ হোৱাৰ আগমূৰ্হতত নদীৰ ঘাটত কোনো মহিলা থাকিলে তেওঁক তাৰ পৰা ঘৰলৈ পঠোৱাৰ পাছতহে পূজাৰ কাম আৰম্ভ কৰে। দবুৰ পূজাত গাঁৱলৈ অতিথি আহিলে তেওঁলোকক ঘূৰি যাবলৈ দিব নাপায়। তেনে কৰিলে গাঁৱৰ লখিমী তেওঁলোকৰ লগত গুচি যায় বুলি বিশ্বাস কৰে। কিন্তু অতিথি সকলে পৰিধান কৰা একোপদ মূল্যৱান সামগ্ৰী সেইদিনাৰ কাৰণে ৰাখি থৈ তেওঁলোকক ঘূৰি যাবলৈ দিয়াৰ নিয়ম আছে। দবুৰ পূজাত কুকুৰা কটাজনে এবছৰলৈকে বাছ বিচাৰ কৰি চলিব লাগে। গাঁৱত দবুৰ পাতিলে পাঁচদিনালৈকে 'গেনা' কৰিব লাগে। দবুৰ পূজাত ব্যৱহাৰ কৰা বাচন-বৰ্তন, কোৰ-কটাৰী সেইদিনা ঘৰত সুমুৱাব নাপায়। দবুৰ পূজাৰ দিনা কোনো মানুহ গাঁৱৰ বাহিৰলৈ যাব নাপায়। দবুৰ পূজাৰ দিনা দা-কটাৰীৰে হাবি কটা আৰু কোৰেৰে মাটি কটা কাৰ্য নিষিদ্ধ। পথাৰত কাম কৰিবলৈ যোৱাটো নিষেধ।

পৰিৱৰ্তনৰ পটভূমিত মিচিং লোক উৎসৱ ঃ পৰিৱৰ্তন এক স্বাভাৱিক প্ৰক্ৰিয়া। সময়ে সমাজ তথা সংস্কৃতিলৈ পৰিৱৰ্তন আনিছে। সমাজৰ লগত সংস্কৃতি হৈ থাকে। সেয়ে সমাজৰ পৰিৱৰ্তন মানে সংস্কৃতিৰো পৰিৱৰ্তন। মিচিং জনগোষ্ঠীৰ ওপৰতো বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱ পৰা পৰিলক্ষিত হৈছে। আমি জানো যে, সাহিত্য সংস্কৃতিয়েই এটা জাতিৰ দাপোণস্বৰূপ। কোনো এটা জাতিৰ পৰিচয় আৰু বৈশিষ্ট্য সাহিত্য সংস্কৃতিয়েই আনৰ আগত তুলি ধৰে। সময়ৰ বোকোচাত মিচিং সমাজ তথা সাংস্কৃতিক জীৱনলৈ অনা পৰিৱৰ্তনে মিচিং উৎসৱ অনুষ্ঠানসমূহকো স্পৰ্শ কৰিছে। তাৰ ভিতৰত আলি-আঃয়ে-লৃগাং, পঃৰাগ দবুৰ আদি উল্লেখযোগ্য।

আলিঃ আয়ে লৃগাং ঃ মিচিং সমাজ তথা সাংস্কৃতিক জীৱনলৈ অনা পৰিৱৰ্তনে আলি-আয়েঃ লৃগাং, উৎসৱকো স্পৰ্শ কৰিছে। আগতে প্ৰতি ঘৰে ঘৰে লৃগাং উদযাপন কৰা হৈছিল; কিন্তু বৰ্তমান এই উৎসৱ সমূহীয়াকৈ পতা হয়। মিচিংসকলৰ এই উৎসৱত ঐনিতম প্ৰাণ পাই উঠে। বৰ্তমান ঐনিতমৰ সুৰ সংযোজন কৰি বিহু সুৰীয়া গীত সমূহকো জনপ্ৰিয় কৰাৰ প্ৰয়াস লক্ষ্য কৰা হয়। পৰম্পৰাগত বাদ্যৰ লগতে আধুনিক বাদ্যযন্ত্ৰও আলি-আয়েঃলৃগাংৰ বিহুত সংযোজন ঘটিছে।

বৰ্তমান দেখা গৈছে যে, বিশ্ববিদ্যালয় সমূহত অধ্যয়নৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলেও এই উৎসৱ পৰম্পৰাগত নিয়ম অনুযায়ী পতাৰ উপৰিও ইয়াৰ লগত সংগতি ৰাখি সাংস্কৃতিক সন্ধিয়াৰ আয়োজন কৰাও দেখা গৈছে। বৰ্তমান লৃগাঙত পৰম্পৰাখিনি মানি চলাৰ উপৰি সভা-সমিতি অনুষ্ঠিত কৰা হয়। সমূহীয়াকৈ উদযাপন।

উপসংহাৰ ঃ উত্তৰ পূৰ্ব্বাঞ্চলৰ প্ৰত্যেকটো জনগোষ্ঠীৰে নিজা ইতিহাস আছে। যদিও তেওঁলোকৰ আগমন তথা অৱস্থিতিক লৈ স্পষ্ট তথ্য নাই বা এইবোৰক লৈ পণ্ডিতসকলৰ মাজত মতানৈক্য আছে। সেয়েহে এই জনগোষ্ঠীসমূহৰ ইতিহাস তথা তেওঁলোকৰ লোক সংস্কৃতিৰ বিভিন্ন উপাদান সমূহৰ বিষয়ে সংৰক্ষণ তথা গৱেষণাৰ আৱশ্যক আছে।

বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ দৰে মিচিং জনগোষ্ঠী লোক সকলৰো ইতিহাস তথা সাংস্কৃতিক উপাদানসমূহৰ গৱেষণাৰ প্ৰয়োজন আছে। এইবোৰক লৈ বিভিন্ন সময়ত বিভিন্নজনে আলাপ-আলোচনা কৰিছে যদিও সিমানেই যথেষ্ট নহয়।

সমাজ একোখনৰ সমন্বয়ৰ মূল ভেঁটি হৈছে উৎসৱ অনুষ্ঠান। এইবিলাকৰ পালন, সংৰক্ষণে জনগোষ্ঠীটোক শক্তিশালী কৰে। সময়ৰ লগে লগে আৰ্থিক কাৰণবশতঃ উৎসৱ অনুষ্ঠানসমূহ পালনৰ ক্ষেত্ৰত পৰিৱৰ্তন আহিল। এনে পৰিৱৰ্তনো এক সুকীয়া সৌন্দৰ্য বিদ্যমান। পৰিৱৰ্তনৰ পটভূমিত তথা বিশ্বায়ন আৰু আধুনিকীকৰণৰ ফলত যে এই উৎসৱ অনুষ্ঠানসমূহৰ গতি ৰুদ্ধ হৈছে তেনে নহয়। বৰ্তমানো এই উৎসৱ অনুষ্ঠান সমূহ উলহ-মালহৰে পালন কৰি আহিছে। বৰ্তমান বিশ্বায়ন আধুনিকীৰণৰ ফলত এই উৎসৱ অনুষ্ঠান সমূহ গণমাধ্যমৰ জৰিয়তে অধিক প্ৰচাৰ প্ৰসাৰ লাভ কৰিবলৈ ধৰিছে। গতিকে পৰিৱৰ্তনৰ পটভূমিত এই লোক উৎসৱ সমূহে যে ঋণাত্মক প্ৰভাৱ পেলাইছে তেনে নহয়। মিচিং জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলে বছৰৰ বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন উদ্দেশ্য লৈ পালন কৰা এই উৎসৱ সমূহ ধৰ্মৰ নীতি নিয়মেৰে বন্ধা। বৰ্তমানো এই পৰম্পৰা অটুট আছে। বিচিত্ৰ আৰু বৈচিত্ৰ্যময় মিচিং সকলৰ সমাজ সংস্কৃতিৰ লগতে উৎসৱ সমূহো সময়ৰ দ্ৰুত পৰিৱৰ্তনত মিচিংসকলৰ মাজলৈ পৰিৱৰ্তন আহিছে। তথাপি স্বকীয় সংস্কৃতিৰে মহিমামণ্ডিত এই মিচিংসকলৰ প্ৰত্যেকটো দিশতে সুকীয়া সুকীয়াভাৱে অধ্যয়ন কৰাৰ থল অধিক আছে।

স্মৃতিৰ সাগৰত এভুমুকি

ড° গৌতমী গগৈ
সহকাৰী অধ্যাপিকা, ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ

তেজপুৰ এখন ঐতিহ্য, ইতিহাসপ্ৰসিদ্ধ ঠাই, উষা-অনিৰুদ্ধদেৱৰ সীমাহীন প্ৰেম কঢ়িয়াই ফুৰা এই ঠাইলৈ মই মোৰ বন্ধু দুজনমানৰ সৈতে যাত্ৰা কৰিলো। নিশা ৯-৩০ বজাত আমি আৰোহণ কৰা বাছখন তেজপুৰ অভিমুখে ৰাওনা হ'ল। ৰাতিপুৱা ৫-০০ বজাত আমি কাজিৰঙা পালোগৈ। এই অঞ্চলৰ অন্তৰ্গত এখন হোটেলত আমি ফ্ৰেচ হ'লো আৰু ব্ৰেকফাষ্ট কৰি পুনৰ গতি কৰিলো আৰু কাজিৰঙাৰ এশিঙীয়া গঁড় চাবলৈ ওলালো। কিছু সময়ৰ পাছত আমি কাজিৰঙাৰ মিহিময় নামৰ ঠাইত উপস্থিত হ'লো। সেই ঠাইৰে বননিত একান্তমনে চৰি ফুৰা হৰিণাবোৰৰ ফটো একপি ল'লো। ইয়াৰে অন্তৰ্গত "Zoologycal Meuseum" ৰ ভিতৰত বহুতো গঁড়, হাতী, বাঘ, সাপ, চৰাই আদিৰ ফটো দিয়া আছিল আৰু তাৰ তলত সেইবিলাকৰ বিষয়ে বহুতো তথ্য লিখা আছিল। সময়ৰ নাটনিত মোৰ কলমে ঢুকি পোৱা কেইটিমান তথ্য তলত দিয়া ধৰণৰ-

Name	: Swamp deer (দল হৰিণ)
Sc. name	: *Cervus duvaucelii*
Size	: Body length 180 cm. height at shoulder 115-135 cm, weight 170-180 kg.
Habitat	: Grasslands, swamps (N and NE India) and sal forests (C India)
Diet	: Grass and vegetation
Activity	: Diurnal and nocturnal

Name	: Asian Elephant (হাতী)
Sc. Name	: *Elephas maximus*
Size	: Height at shoulder 245-275 cm.
Weight	: 3000 kg
Habitat	: Mixed deciduaus and ever green forests, scrub and grassland.
Diet	: Grass, vegetation, fruit, grain and bark.
Activity	: Diurnal and nocturnal

Name	: Common Leopard (নাহৰফুটুকী বাঘ)
Sc. Name	: *Panthera Pardus*
Size	: Total body length 170-215 cm, height at shoulder 60 cm.
Weight	: 39-68 kg
Habitat	: Deciduous, thorn and ever green forests, mangroves and grasslands.
Diet	: Large and smalll mammmals, birds etc.
Activity	: Nocturnal

Name	: Clouded Leaopard (গোধাফুটুকী বাঘ)
Sc. Name	: *Neofelis nebulosa*
Size	: Body length 95 - 120 cm, tail 75-85 cm
Weight	: 11 - 20 kg
Habitat	: Dense evergreen and the sub-Himalayan tropical forests.
Diet	: Large and small mammals, reptitles, birds etc.
Activity	: Nocturnal

Name	: Hoolock Gibbon (হলৌ বান্দৰ)
Sc. Name	: *Bunopithecus hoolock*
Size	: Total body length 90 cm (Tailless)
Weight	: 6-8 kg
Habitat	: Evergreen, semi-evergreen and moisy deciduous forests
Diet	: Fruits, vegetation and insects.
Colour	: Black (male), Yellow grey (female)

Name	: Golden Lengur (সোণালী বান্দৰ)
Sc. Name	: *Trachypithecus geei*
Habitat	: Evergreen and moist deciduous forests.
Diet	: Fruits, vegetation etc.
Activity	: Diurnal

Name	: Capped lengur (টুপীমূৰীয়া বান্দৰ)
Sc. Name	: *Trochypithecus pilaatus*
Habitat	: Dense, decidulus and evergreen previls
Diet	: Fruits, vegetation etc.
Activity	: Diurnal.

Name	: Sloth Bear (মাটি ভালুক)
Sc. Name	: *Melursus ursinus*
Weight	: 65 - 145 kg
Habitat	: Deciduaus forests, scrub and grassland.
Diet	: Insects, fruits, honey, carrion etc.
Activity	: Diurnal and nocturnal.

সঁচাকৈ এই তথ্যবোৰৰ পৰা আমি বহুখিনি জ্ঞান লাভ কৰিব পাৰিলো আৰু আজিও যে বন্যপ্ৰাণীবোৰৰ বৈশিষ্ট্য অটুট আছে এই কথাও নিঃসন্দেহে মই ক'বলৈ পাই অত্যন্ত সুখী হৈছোঁ।

আমি উক্ত ঠাইখন প্ৰস্থান কৰি এটা মন্দিৰলৈ গ'লো, যিটো মন্দিৰত গদাপাণি আহোম ৰজাই নিজ হাতেৰে শিলত কাটি তৈয়াৰ কৰা গঁড়ৰ মূৰ্তি আছিল। এই মন্দিৰৰ ওচৰেদি এখন নৈ বৈ গৈছিল। নৈখনৰ পাৰৰ শিলৰ মাজে মাজে পানী কুলু-কুলু সুৰেৰে অতি মনোৰমভাৱে বৈ আছিল। সেই দৃশ্যই মোক বৰ আপ্লুত কৰিলে। তেতিয়া সময় দিনৰ ১২-৩০ বাজিছিল আৰু আমি অকণো সময় নষ্ট নকৰাকৈ এই অঞ্চলৰে আন এটি বৈশিষ্ট্য ৰবাৰ প্ৰস্তুত কৰা কাৰখানালৈ গ'লো। এই কাৰখানাৰ কৰ্মী দুজনমানে আমাক ৰবৰ কিদৰে প্ৰস্তুত কৰে তাৰ বিষয়ে এনেধৰণে ক'লে—

Rubber collection
ঠাণ্ডা দিনত বেছি হয়।
গৰম দিনত গোট মাৰে।
অনাৰ পাছত 1 litre latex পানীত দিব লাগে।
Acetic acid mix কৰিব লাগে।
৩/৪ ঘন্টাৰ পাছত গোট মাৰিব।
৩/৪ দিনত পানী শুকায়।
এভাৱ মেচিনত Smoke কৰিলে Brown colour হয়।

ইয়াৰ পিছত আমাক ৰবৰ প্ৰস্তুত কৰা মেচিনটোও দেখুওৱালে আৰু আমি বহু উপকৃত হ'লো। কিন্তু তাৰ পৰা বহুত লেতেৰা গোন্ধ এটা ওলাইছিল। ইয়াৰ পৰা ওলাই আহি আমি হোটেল মিলিকানত ১-৩০ মান বজাত দুপৰীয়াৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰিলো। ২-৩০ বজাত আমি তেজপুৰলৈ যাত্ৰা কৰিলো। আমি প্ৰথমে তেজপুৰলৈ যোৱা পথত "বুঢ়ী আইৰ থান" নামৰ এটা মন্দিৰত সোমাই দৰ্শন কৰিলো। তেজপুৰলৈ যোৱা ৰাস্তাটো কি যে মনোৰম! তাৰ পাহাৰবোৰ দূৰৰ পৰা ক্ৰমে একেবাৰে ওচৰ চাপি আহে। পাহাৰৰ ওখ ওখ গছবোৰ দেখিবলৈ বৰ ধুনীয়া লাগে। আমি ব্ৰহ্মপুত্ৰ নৈৰ ওপৰৰ কলিয়া ভোমোৰা দলঙেৰে যাত্ৰা কৰিলো আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বিশালতা দেখি মনে বিস্ময় মানিলে। তেজপুৰ অঞ্চলৰ ৰাস্তাৰ কাষতে থকা মহাভৈৰভী মন্দিৰলৈ গ'লো। তেতিয়া দিনৰ ৩-৩০ মান বাজিছিল। তাত আমি চাকি জ্বলালো আৰু মন্দিৰৰ পিছফালে থকা খটখটীয়েদি নামি গৈ ওচৰৰ নৈখনৰ মন-প্ৰাণ জুৰুৱা বতাহ জাক উপভোগ কৰিলো। ইয়াৰে নিকটৱৰ্তী আহোম ৰজাই নৰবলি দিয়া ঠাইডোখৰ দেখা পালো। এই ঠাইৰ পৰা আমি "বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাৰ সমাধিস্থল" চাবলৈ খোজ আগবঢ়ালো। তাৰ ভিতৰত সোমাবলৈ আমি Entry fees দিবলগীয়া হৈছিল। মনোৰম ফুলৰ শাৰীৰ মাজে মাজে

অসমীয়া ৰণুৱা দল, প্ৰিয়জনৰ মৰম আদিৰ ভংগীমাৰে বিভিন্ন শিলৰ মূৰ্তি আছিল। এই মূৰ্তিবোৰৰ তলতে বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাৰ গীতৰ কলি খোদিত কৰা আছিল। যেনে-

"নাহৰ ফুলে নুশুৱায়
তগৰ ফুলে শুৱাব
তগৰ ফুলে নশুৱায়
কপৌ ফুলে শুৱাব
................"

"বিশ্বৰ ছন্দে ছন্দে ...."

"অ অসমীয়া ডেকা দল
আজি তোৰ তেজাল বদন মলিন কিয় হ'ল?
............"

ইয়াৰ পিছতে আমি মহাভৈৰৱ মন্দিৰলৈ যাত্ৰা কৰিলো। এই মন্দিৰৰ শিৱলিংগটো এছিয়াৰ ভিতৰতে সৰ্বোচ্চ লিংগ বুলি জানিব পাৰিলো। তেতিয়া সময় গধূলি ৫-৩০ হৈছিল আৰু আমি হোটেল পাৰিজাতত অলপ সময় জিৰণি লৈ পুনৰ আন এখন বিস্ময়কৰ ঠাইলৈ যাত্ৰা কৰিলো। পূৰ্বৰ পৰা যুগ-যুগান্তৰ ধৰি অমৰ প্ৰেমৰ সাকোঁ বহন কৰা ঊষা-অনিৰুদ্ধ উদ্যানলৈ বুলি ৰাওঁনা হ'লো। সেই উদ্যানত বননি কাটি এখন শৰাই বনোৱা আছে। উদ্যানত সোমাই এনেকুৱা লাগিল যেন মই সাধুকথাৰ দেশত আছো। উদ্যানত ঊষা আৰু চিত্ৰলেখাৰ কথোপকথনত চিত্ৰলেখাই চিত্ৰ আঁকা মূৰ্তি আছে। ইয়াৰ উপৰিও চিত্ৰলেখাই অনিৰুদ্ধক হৰণলুকী মায়াৰে হৰণ কৰি অনা মূৰ্তি, হৰিহৰ যুদ্ধৰ মূৰ্তি, ঊষা-অনিৰুদ্ধৰো বিয়া পতা মূৰ্তি, শিৱৰ মূৰ্তি আছে। উদ্যানৰ ভিতৰত এখন পাৰ্ক আছে। সেই সময়ত ধৰণীলৈ আন্ধাৰ নামি আহিছিল। এই সন্ধিক্ষণত আকাশত বেলিটো মাৰ যাব লাগিছিল। ওখ ওখ গছৰ পাতৰ আগবোৰ ৰঙচুৱা ৰঙেৰে অতি মনোৰম দেখিছিল। বিশাল সাগৰ স্বৰূপ আকাশত বেলিৰ ৰাঙলী কিৰণে যেন ৰঙ বিলাই দিছিল। সেই দৃশ্য দেখি মই আৰু ৰাখিব নোৱাৰিলো। লগে লগে মই ফটো একপি ললো। ইয়াৰ পৰা আমি গধূলি ৬-০০ বজাত ওলাই আহিলো আৰু (Cold Park) চিত্ৰলেখা উদ্যানলৈ যাত্ৰা কৰিলো। তাত সোমায়ে চিত্ৰলেখাৰ মূৰ্তি আৰু 'Water pole' দেখা পালো। সেই পানীখিনি এবাৰ ৰঙা, এবাৰ বগা, এবাৰ সেউজীয়া ৰঙৰ হৈছিল। তাত 'Swimming pole' এটাও আছিল। সেই সময়ত হুৰহুৰীয়া বতাহ এজাক বলিছিল। সেই বতাহত তাত থকা শিলিখা গছৰ পৰা শিলিখা পৰিবলৈ ধৰিলে। এই উদ্যানৰ পৰা ওলাই আমি বিশাল মাৰ্কেটত সোমাই কিছু সামগ্ৰী কিনিলো আৰু তাৰ পৰা ওলাই আমি কাজিৰঙালৈ উভতি আহিলো আৰু ৯-৩০ বজাত হোটেল মিলিকানত Dinner কৰি নাহৰকটীয়ালৈ বুলি বাছত উঠিলো, উভতি অহাৰ পথছোৱাত দিনটোৰ ভাগৰত মোৰ টোপনি আহিল আৰু ৰাতিপুৱা ৫-৩০ বজাত নাহৰকটীয়া পালোহি। এনেদৰে এটি সুন্দৰ ভ্ৰমণৰ অন্ত পৰিল। সেই সময়ত মিহি মিহ বৰষুণৰ টোপাল কেইটামানে মোক তিয়াই থৈ গ'ল। মনতে জুবিনৰ এটা গীত গুণগুণাই দিলো—

এজাক বৰষুণে মোক ধুই থৈ গ'ল
এজাক সুবাসে মোক ছুই থৈ গ'ল...

অসমীয়া সাহিত্যলৈ তৰুণৰাম ফুকনৰ অৱদান

ৰীফা সঞ্জিদা
স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

'যি জাতিৰ ভাষা যিমান উন্নত আৰু মাৰ্জিত, সেই জাতিৰ ভাৱ আৰু আনুসংগিক কাৰ্যও সেই পৰিমিতে উন্নত আৰু পৰিমাৰ্জিত'।

উক্ত কথাষাৰৰ বক্তাগৰাকী হ'ল সকলোৰে পৰিচিত স্বদেশ হিতৈষী, ত্যাগী বীৰপুৰুষ দেশভক্ত তৰুণৰাম ফুকন। অসমৰ জাতীয় জীৱন সমৃদ্ধ কৰা ব্যক্তিসকলৰ ভিতৰত অন্যতম তৰুণৰাম ফুকন। ফুকনদেৰৰ জন্ম হৈছিল ১৮৭৭ চনৰ ২২ জানুৱাৰী তাৰিখে গুৱাহাটীৰ ভৰলুমুখত। পিতৃ বলোৰাম খাৰঘৰীয়া আৰু মাতৃ ভাগীৰথী দেৱীৰ ষষ্ঠ সন্তান আছিল তৰুণৰাম ফুকন।

অসমত উপজা, অসম তথা ভাৰতৰ হে জীৱন আহুতি দি জনম সাৰ্থক কৰা এই গৰাকী পুৰোধা অসম সন্তান আজিও 'মুকুট বিহীন সম্ৰাট' ৰূপে পৰিচিত। তৰুণৰাম ফুকন একেধাৰে ৰাজনীতিবিদ, সাহিত্যিক, আইনজ্ঞ আৰু এজন ভাল চিকাৰী আছিল। নিজৰ অসাধাৰণ ব্যক্তিত্বৰ কাৰণে তেওঁ 'দেশভক্ত' উপাধি লাভ কৰিছিল।

সাহিত্যৰ সোণোৱালী পথাৰখনত অসমীয়া সাহিত্যৰ ভেটি নিৰ্মাণত ফুকনদেৰৰ অৱদান অপৰিসীম। বাংলা কবিতা আবৃত্তিৰে সাহিত্যজগতত তেখেতে প্ৰৱেশ কৰে। শিশু অৱস্থাত তেওঁ পিতৃ-মাতৃ আৰু সহোদৰৰ পৰা গীত-মাত, শ্লোক, পদ পয়াৰ আদি গুণি গুণি আয়ত্ত কৰিছিল আৰু সুন্দৰভাৱে আবৃত্তি কৰিছিল। তৰুণৰাম ফুকনদেৱে ভালেমান কিতাপ ৰচনা কৰিছিল। তেওঁৰ দ্বাৰা ৰচিত সাহিত্য ৰাজিক মূলতঃ চাৰিটা ভাগত বিভক্ত কৰিব পাৰি— কবিতা, চিকাৰ কাহিনী, যৌন বিষয়ক আৰু বিবিধ প্ৰবাস। ফুকনদেৰৰ সৃষ্টিত অধ্যয়ন পুষ্টতা, দক্ষতা, সহনশীলতা, যুক্তিযুক্ততা উদাৰতাৰভাৱ প্ৰস্ফুটিত হোৱা দেখা যায়।

'স্তুতিমালা' ফুকনদেৰৰ একমাত্ৰ কবিতাপুথি। ১৯২১ চনত স্বাধীনতা সংগ্ৰামৰ বাবে জেলত থকা সময়ছোৱাত এই স্তুতি বিষয়ক কাব্যপুথিখন ৰচনা কৰিছিল। ১৯২৬ চনত প্ৰকাশ পোৱা এই সংকলনখনত মুঠ ৫৪ টা কবিতা আছে। এই পুথিখনত বিভিন্ন দেৱ-দেৱীৰ স্তুতিমন্ত্ৰ বৰ্ণনা কৰা হৈছে। ইয়াত থকা উল্লেখযোগ্য

গীত কবিতা হ'ল— জাতীয় সংগীত, জীৱনৰ গীত, এপাহিফুল, দেৱী, তোমালৈ ইত্যাদি। জীৱনৰ গীত কবিতাটিত দাৰ্শনিক মনোভাৱৰ লগতে শিশু উপদেশ দিয়া দেখা যায়। জাতীয় সংগীত কবিতাটিত ফুকনদেৱৰ নিজৰ দেশৰ প্ৰতি ভালপোৱাৰ ভাৱ আৰু অতীত গৌৰৱৰ কথা এনেদৰে প্ৰকাশ পাইছে—

'অনন্ত কন্দলি, ৰাম সৰস্বতী
যাৰ কীৰ্তি দিলে বিয়পি দেশ
সেয়েহে নহ'লে আই তই অসম
সেয়েতো নহ'লে আমাৰ দেশ?'

স্তুতিমালাৰ শেষৰফালে তেওঁ 'নিংনি ভাৱৰীয়াৰ গীত' শিৰোনামেৰে এটি দীঘলীয়া গীত সংযোজন কৰিছে। য'ত হাস্যৰসৰ ভাৱ স্পষ্টৰূপে প্ৰতিফলিত হয়।

তৰুণৰাম ফুকন আছিল চিকাৰ প্ৰিয় ব্যক্তি এজন। 'চিকাৰ কাহিনী' গ্ৰন্থ আকাৰে তেওঁ চিকাৰ কৰি আহৰণ কৰা বিভিন্ন ৰোমাঞ্চকৰ অভিজ্ঞতাসমূহ পাঠৰ মাজলৈ আগবঢ়ায়। তৰুণৰাম ফুকনেই প্ৰথমবাৰৰ বাবে অসমীয়া ভাষাত চিকাৰৰ কাহিনী লিখি প্ৰকাশিত কৰিছিল। তেখেতৰ হাতী চিকাৰ বিষয়ক প্ৰবন্ধকেইটিয়ে ভ্ৰমণ কাহিনীৰ সোৱাদ দিব পাৰে যি সৰু ল'ৰা বা ছোৱালীৰ পৰা বৃদ্ধজনলৈ আকৰ্ষণ কৰে। কথা-সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত এই ভ্ৰমণ কাহিনীবোৰ উল্লেখযোগ্য।

যৌন যৌৱন আৰু যৌন সমস্যাৰ ওপৰত লিখা গ্ৰন্থখন হ'ল 'যৌন তত্ব'। তৰুণৰাম ফুকন অসাধাৰণ ব্যক্তিত্বৰ গৰাকী আছিল। তেওঁৰ অদম্য সাহস, কৰ্মস্পৃহা, বল বুদ্ধি, চেতনা, বাকপটুতাৰ জৰিয়তে তেওঁৰ ব্যক্তিত্বৰ প্ৰকাশ পাইছিল। তেওঁৰ কেইটামান গুৰুত্বপূৰ্ণ বাণী হ'ল—

'যি শিক্ষাৰ মূলত জাতীয়তা নাই সেই শিক্ষা মনুষ্যত্বৰ পূৰ্ণ বিকাশৰ উপযোগী কেতিয়াও হ'ব নোৱাৰে।'

'সভ্যতাৰ একত্ব সাদৃশ্যত নহয়, সাম্য আৰু সমন্বয়হে।'

১৯৩৯ চনৰ ১৮ জুলাইত ফুকনে গুৱাহাটীৰ ভৰলুমুখত নিজ বাসভৱনত শেষ নিশ্বাস ত্যাগ কৰে। যিসকল ব্যক্তিৰ ব্যক্তিত্ব আৰু দেশপ্ৰেমৰ ফলশ্ৰুতিত আধুনিক অসম গঢ় লৈ উঠিছে তাৰে অন্যতম তৰুণৰাম ফুকন। অসম চৰকাৰে তৰুণৰাম ফুকনৰ মৃত্যু দিনটো অৰ্থাৎ ২৮ জুলাই তাৰিখটো ২০২১ চনৰ পৰা 'দেশভক্তি' দিৱস হিচাপে পালন কৰা হ'ব বুলি ঘোষণা কৰে। সঁচাকৈয়ে তৰুণৰাম ফুকন চিৰ তৰুণ চিৰ নবীন আৰু পূৱ আকাশত দেখা দিয়া তাৰ স্তমিত জীৱন্ত তৰুণ।

পঞ্চত্ৰিংশতম্ নৱজ্যোতি ২০২৩-২৪ ইং বৰ্ষ

চন্দ্ৰযান - ভাৰতীয় মহাকাশ বিজ্ঞানৰ এক ঐতিহাসিক অধ্যায়

নাছৰিন নেহাৰ
স্নাতক তৃতীয় ষান্মাসিক
পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ

মানুহৰ আকাশ স্পৰ্শ কৰাৰ সপোন আদিম কালৰ পৰা। বৈজ্ঞানিক অগ্ৰগতিৰ সৈতে এই সপোন আজি বাস্তৱলৈ অহা দেখিবলৈ পাইছো। ভাৰতীয় মহাকাশ গৱেষণাৰ অন্যতম বৃহৎ সফলতা হৈছে "চন্দ্ৰযান" পৰিকল্পনা, যিয়ে ভাৰতক বিশ্বৰ অন্যতম শক্তিশালী মহাকাশ গৱেষণা দেশ হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে।

চন্দ্ৰযান অভিযানৰ আৰম্ভণি ঃ

ভাৰতীয় মহাকাশ গৱেষনা সংস্থা (ISRO) ই ২০০৮ চনত প্ৰথমবাৰৰ বাবে চন্দ্ৰযান ১ উৎক্ষেপন কৰিছিল। এই অভিযানৰ মূল লক্ষ্য আছিল চন্দ্ৰপৃষ্ঠৰ ৰাসায়নিক গঠন অধ্যয়ন কৰা, বিশেষকৈ চন্দ্ৰত পানীৰ উপস্থিতি নিৰ্ণয় কৰা। এই অভিযানেই বিশ্বক মহৎ তথ্য দিলে চন্দ্ৰত পানীৰ অস্তিত্ব আছে। এই গৱেষণাই আন্তৰ্জাতিক মহাকাশ বিজ্ঞানত এক নতুন দিশ বুলিলে।

চন্দ্ৰযান-২ ঃ সাফল্য আৰু ব্যৰ্থতাৰ সংগম ঃ

২০১৯ চনৰ ২২ জুলাইত, ইছৰ'ই চন্দ্ৰযান-২ উৎক্ষেপন কৰে, যাৰ লক্ষ্য আছিল চন্দ্ৰৰ দক্ষিণ মেৰুত অৱতৰণ কৰা। যদিও "বিক্ৰম" লেণ্ডাৰ নিয়ন্ত্ৰন হেৰুৱাইছিল তেন্তেও "আৰ্বিভাৰটো"টো সফলভাৱে চন্দ্ৰপৃষ্ঠৰ তথ্য সংগ্ৰহ কৰি আছে। ইছৰ'ৰ এই প্ৰেৰণা হ'ব পাৰে।

চন্দ্ৰযান-৩ ঃ ভাৰত স্বপ্ন পূৰণ ঃ

২০২৩ চনৰ ১৪ জুলাইত উৎক্ষেপন হোৱা চন্দ্ৰযান-৩ আছিল ভাৰতৰ গৌৰৱৰ এক বৰ্ণালী মূহূৰ্ত। এইবাৰৰ অভিযোগ সম্পূৰ্ণ সফল হয় আৰু "বিক্ৰম" লেণ্ডাৰ ২৩ আগষ্টত চন্দ্ৰৰ দক্ষিণ মেৰুত সফল অৱতৰণ কৰে। ইন্দ্ৰিয় উদ্দীপনকাৰী এই সফলতাই ভাৰতক মহাকাশ বিজ্ঞানত এক বিশেষ স্থানত লৈ গ'ল যি আমেৰিকা ৰাছিয়া, আৰু চীনৰ পাছত চন্দ্ৰত অৱতৰণ কৰা চতুৰ্থ দেশ আৰু দক্ষিণ মেৰু অঞ্চলত প্ৰথম দেশ হিচাপে পৰিচিত হয়।

চন্দ্ৰযানৰ মাহাত্ম্য ঃ

চন্দ্ৰযানৰ সফলতা কেৱল ভাৰতীয় বিজ্ঞানী-সকলৰ অধ্য (ফল) নহয়, ই সমগ্ৰ দেশবাসীৰ গৌৰৱ। এই অভিযান-

—চন্দ্ৰযানৰ ভূ-তাত্বিক পানী আৰু মহাকাশ শক্তি হিচাপে প্ৰতিষ্ঠিত কৰিছে।

—ভাৰতক বিশ্বৰ আগশাৰীৰ মহাকাশ শক্তি হিচাপে প্ৰতিষ্ঠিত কৰিছে।

—ভৱিষ্যতে "গগনযান" তথা মঙ্গল অভিযানৰ বাবে সাহস দিছে।

উপসংহাৰ ঃ

চন্দ্ৰযান কেৱল এক বিজ্ঞানযাত্ৰা নহয়, ই ভাৰতীয় অধ্যৱসায় আৰু স্বাভিমানৰ এক প্ৰতীক। ভৱিষ্যতেও ইছৰ' নতুন নতুন অভিযান কৰি মহাকাশ বিজ্ঞানৰ জগতত ভাৰতক উচ্চ স্থানত উপনীত কৰিব বুলি আশাবাদী হওঁ। চন্দ্ৰয়ানৰ এই সফলতাই আমাক শিকাই-সপোন দেখিব লাগে কাৰণ বিজ্ঞান আৰু অধ্যৱসায়েৰে সেই সপোন পূৰণ হয়।

বাণিজ্যিক উদ্যোগৰ গ্ৰামীন উদ্যোগৰ ওপৰত প্ৰভাৱ

নাছিমা আহমেদ
স্নাতক তৃতীয় যান্মাসিক

বিশ্বৰ লগতে ভাৰতবৰ্ষতো উন্নয়ন আৰু আধুনিকতাবাদৰ ফলস্বৰূপ বাণিজ্যিক উদ্যোগবোৰৰ অভূতপূৰ্ব বিধি ঘটিছে। এই বিধিয়ে যেতিয়া গ্ৰাম্য অঞ্চলসমূহলৈ বিয়পি পৰে, তেতিয়া ই সিহঁতৰ অৰ্থনৈতিক সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক জীৱনত গভীৰ প্ৰভাৱ পেলায়। অসমৰ দৰে ৰাজ্যত য'ত গ্ৰামীণ উদ্যোগবোৰে বহু বছৰ ধৰি নিজা অস্তিত্ব বজাই ৰাখি আহিছে তাত এই বাণিজ্যিক উদ্যোগৰ প্ৰভাৱ স্পষ্টভাৱে লক্ষ্য কৰিব পৰা যায়। এই প্ৰবন্ধত আমি বাণিজ্যিক উদ্যোগৰ গ্ৰামীণ উদ্যোগৰ ওপৰত পৰি থকা ইতিবাচক আৰু নেতিবাচক প্ৰভাৱসমূহৰ বিশ্লেষণ কৰাৰ চেষ্টা কৰিম।

গ্ৰামীণ উদ্যোগ বুলিলে সাধাৰণতে সেইবোৰ ক্ষুদ্ৰ আৰু কুটীৰ শিল্পক বুজোৱা হয়, যিবোৰ গ্ৰাম্য অঞ্চলত গঢ় লৈ উঠিচে। ইয়াৰ ভিতৰত তাঁত শিল্প, বাঁহ-কাঁহৰ সামগ্ৰী নিৰ্মাণ, মাটিৰ সামগ্ৰী, হাতৰ কাম, গাঁওখোৱা খাদ্য সামগ্ৰী প্ৰস্তুতকৰণ আদি অন্তৰ্ভুক্ত। এই উদ্যোগবোৰে স্থানীয় লোকক আত্মনিৰ্ভৰশীল কৰি তোলে, চাকৰি প্ৰদান কৰে আৰু অঞ্চলটোৰ কৃষ্টি সংস্কৃতিৰ প্ৰতিফলন ঘটে।

বাণিজ্যিক উদ্যোগৰ আগমণি ঃ বাণিজ্যিক উদ্যোগবোৰে সাধাৰণতে বৃহৎ মাপকাঠিৰ, পূজাৰ আধাৰত চলা আৰু উন্নয়ন প্ৰযুক্তিৰ ব্যৱহাৰেৰে গঠন কৰা উদ্যোগ। ইয়াৰ মূল উদ্দেশ্য হৈছে অধিক লাভ আৰু বৃহৎ বজাৰ দখল কৰা। এই উদ্যোগবোৰে উৎপাদনৰ গতি বৃদ্ধি কৰে, ব্যয় হ্ৰাস কৰে আৰু ভোক্তাৰ বাবে অধিক বিকল্প আগবঢ়ায়।

ইতিবাচক প্ৰভাৱসমূহ ঃ

চাকৰি সৃষ্টি ঃ বাণিজ্যিক উদ্যোগৰ বাবে বিভিন্ন পৰ্যায়ত নিযুক্তিৰ প্ৰয়োজন হয় কেঁচামাল সংগ্ৰহ, উৎপাদন, পেকেটিং বিপণন আদিত স্থানীয় লোকসকল নিযুক্ত হৈ পৰে। বিশেষকৈ গ্ৰাম্য অঞ্চলত বেকাৰত্ব হৈছে এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ সমস্যা, তাত এই উদ্যোগে কিছু পৰিমাণে সমস্যাটো সমাধান কৰাৰ পথ দেখুৱাইছে।

প্ৰযুক্তিগত উন্নয়ন ঃ বাণিজ্যিক উদ্যোগৰ সৈতে সংযুক্ত হোৱাৰ ফলত বহু গ্ৰামীণ উদ্যোগে আধুনিক যন্ত্ৰপাতি আৰু উৎপাদনৰ উন্নত কৌশলৰ সন্ধান লাভ কৰিছে। ইয়াৰ ফলত তেওঁলোকৰ উৎপাদন ক্ষমতা আৰু মান দুয়ো বৃদ্ধি পাইছে।

বজাৰ বিস্তাৰ ঃ বাণিজ্যিক উদ্যোগবোৰে গ্ৰামীণ সামগ্ৰীৰ বাবে নতুন বজাৰ সৃষ্টি কৰে। উদাহৰণস্বৰূপে অসমৰ মুগা আৰু এৰি ৰেচম এতিয়া কেৱল দেশীয় নহয়, বিদেশী বজাৰতো তাৰ চাহিদা বৃদ্ধি পাইছে। এই বিস্তাৰৰ ফলত শিল্পীগৰাকীয়ে অধিক লাভৰ অংশীদাৰ হ'ব পাৰিছে।

নেতিবাচক প্ৰভাৱ সমূহ ঃ প্ৰতিযোগিতা আৰু স্থানীয় **উদ্যোগৰ ক্ষয় ঃ** বাণিজ্যিক উদ্যোগৰ বৃহৎ উৎপাদন ক্ষমতা, কম মূল্য আৰু আধুনিক প্ৰযুক্তিৰ বাবে স্থানীয় কুটীৰ শিল্পবোৰ প্ৰায় অস্পষ্ট হৈ পৰিছে. উদাহৰণস্বৰূপে বাঁহ আৰু মাটিৰ সামগ্ৰীৰ পৰিৱৰ্তে প্লাষ্টিক আৰু চীনৰ সামগ্ৰীয়ে বজাৰ অধিকাৰ কৰি লয়, যাৰ ফলত স্থানীয় শিল্পসমূহৰ আয় হ্ৰাস পায়।

সাংস্কৃতিক অপচয় ঃ গ্ৰামীণ উদ্যোগবোৰে কেৱল অৰ্থনৈতিক নহয়, সিহঁত অঞ্চলটোৰ সংস্কৃতি আৰু পৰম্পৰাৰো অংশ। বাণিজ্যিক উদ্যোগৰ আগমনে এই পৰম্পৰাবোৰৰ মূল্য হ্ৰাস ঘটায়। কৃষ্টি আৰু ঐতিহ্যৰ সামগ্ৰীৰ স্থান লৈছে আধুনিক, অধিক লাভজনক কিন্তু একে ধৰণৰ সামগ্ৰী।

প্ৰাকৃতিক সম্পদৰ দুৰ্ব্যৱহাৰ ঃ বাণিজ্যিক উদ্যোগবোৰে প্ৰায়েই বৃহৎ পৰিমাণে প্ৰাকৃতিক সম্পদ ব্যৱহাৰ কৰে, যাৰ ফলত জল, ভূমি, বন আদি সম্পদৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পৰে। এই সম্পদবোৰে গ্ৰামীণ উদ্যোগৰ বাবে অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। যেতিয়া এইবোৰ হ্ৰাস পায়, তেতিয়া স্থানীয় উদ্যোগে টিকি থাকিব পৰা শক্তি হেৰুৱায়।

অসাম্য বৃদ্ধি ঃ বাণিজ্যিক উদ্যোগৰ মুনাফা সাধাৰণতে কিছু সংখ্যক পুঁজিপাতিৰ হাতলৈ গৈ থাকে। কিন্তু গ্ৰামীণ উদ্যোগত নিযুক্ত লোকসকলৰ আয় তুলনামূলকভাৱে কম। এই বৈষম্য গ্ৰামীণ-নগৰ উন্নয়নৰ ফচল আৰু সামাজিক অস্থিৰতা সৃষ্টি কৰে।

সমাধান আৰু পথ নিৰ্দেশনা ঃ গ্ৰামীণ উদ্যোগ আৰু বাণিজ্যিক উদ্যোগৰ মাজত সমন্বয় সাধন কৰাটো অত্যাৱশ্যকীয়। কিছু সুপাৰিশ হ'ল —

ৰাজ্য চৰকাৰ আৰু কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে কুটীৰ শিল্পৰ বাবে সুৰক্ষিত বজাৰ নিৰ্ধাৰণ কৰিব লাগে, যাতে স্থানীয় সামগ্ৰীয়ে যথেষ্ট চাহিদা লাভ কৰে।

প্ৰযুক্তি এখন কুটিৰ শিল্পৰ জীৱন্তা বজাই ৰাখিবৰ বাবে দিহা দিব পাৰে। চৰকাৰে আধুনিক যন্ত্ৰপাতি, ডিজিটেল বিপণন আৰু গুদামীকৰণ প্ৰণালী আগবঢ়াব লাগে।

ক্ষুদ্ৰ উদ্যোগীৰ বাবে লঘু ঋণ আৰু অতি কম সুদে ধন আগবঢ়াব লাগে যাতে তেওঁলোকে নিজা উদ্যোগ স্থাপন কৰি আগবাঢ়ি যাব পাৰে।

অসমীয়া বাপোতি সাহোন 'বিহু'

ৰেচমিনা খাতুন
স্নাতক দ্বিতীয় ষান্মাসিক

বিহু অসমীয়াৰ জাতীয় উৎসৱ। বিহু অসমীয়াৰ আয়ুসৰেখা। বিহু অসমীয়াৰ চিনাকী, অসমীয়াৰ আৱেগ। জাতি-বৰ্ণ ভাষা নিৰ্বিশেষে সকলোৱে বিহু উদ্‌যাপন কৰিব পৰাৰ বাবেই বিহুক লোক সংস্কৃতি দাপোন তথা অসমীয়া সংস্কৃতিৰ শ্ৰেষ্ঠতম সম্পদ বুলি অভিহিত কৰা হয়। মনৰ স্ফুৰ্তি প্ৰকাশৰে নৃত্য-গীত মাতেৰে অসমীয়াই বিহু পালন কৰি একতাৰ এনাজৰী ডাল শক্তিশালী কৰি ৰাখিছে। জাতিটোৰ ঐতিহ্য বহন কৰা বিহু প্ৰধানতে তিনি প্ৰকাৰৰ। ব'হাগ বিহু বা ৰঙালী বিহু, কাতি বিহু বা কঙালী বিহু আৰু মাঘ বিহু বা ভোগালী বিহু।

ব'হাগ বিহু বা ৰঙালী বিহু ঃ ব'হাগ বিহু চ'তৰ সংক্ৰান্তিৰ পৰা আৰম্ভ হৈ ব'হাগৰ ছয় দিনলৈ মুঠ সাঁতদিন পালন কৰা হয়। এই বিহুক প্ৰত্যেক দিনতে সুকীয়াকৈ নামকৰণ কৰা হৈছে। সেয়া হৈছে — গৰু বিহু, মানুহ বিহু, গোঁহাই বিহু, তাঁতৰ বিহু, নাঙলৰ বিহু, জীয়ৰী বা চেনেহী বিহু আৰু চেৰা বিহু। এই সাঁতটা বিহুকে অসমীয়াৰ সাত বিহু বুলি জনা যায়।

গৰু বিহু ঃ চ'তৰ সংক্ৰান্তিৰ দিনা অৰ্থাৎ বিহুৰ প্ৰথম দিনা গৰু বিহু পালন কৰা হয়। অসমীয়া সমাজত গৰুক গো-লক্ষ্মী বুলি জ্ঞান কৰা হয়। সেয়ে গৰু বিহু দিনা ৰাতিপুৱা গৰুক মাহ হালধীৰে নোঁৱাই সমীপৰ লৈ পুখুৰীলৈ নি গা ধুৱাই দিয়া হয়। গা-ধোৱাৰ আগতে লাউ, বেঙেনা, হালধী, থেকেৰা কেৰেলা আদিৰে তৈয়াৰ কৰা চটি খাবলৈ দিয়া হয় আৰু পিঠা- পনা খাবলৈ দি নতুন পঘাৰে বন্ধা হয়।

মানুহ বিহু ঃ পহিলা ব'হাগৰ দিনা মানুহৰ বিহু পালন কৰা হয়। মানুহৰ বিহুত ৰাতিপুৱাই গা-পা ধুই সৰুৱে ডাঙৰক সেৱা কৰি আশীৰ্বাদ লয় আৰু নতুন কাপোৰ পিন্ধি ইজনে সিজনৰ পৰা বিহুৱান উপহাৰ লয়।

গোঁহাই বিহু ঃ ৰঙালী বিহুৰ তৃতীয় দিন এই বিহু পালন কৰা হয়। সেইদিনা ভগৱানৰ স্তুতি কৰি বছৰটোৰ বাবে সকলোৱে মংগল কামনা কৰা হয়।

তাঁতৰ বিহু ঃ অসমীয়া জাতিৰ জনজীৱনৰ আদৰৰ সম্পদ তাঁতশাল। অসমীয়া শিপিনীয়ে দৈনন্দিন জীৱনত ব্যৱহৃত সাজপাৰ সমূহ ঘৰতে তৈয়াৰ কৰি লয়। তাঁতশালক মৰ্যদা প্ৰদানৰে সেই দিনটোক তাঁতৰ বিহু হিচাপে পালন কৰা হয়।

নাঙলৰ বিহু ঃ মূলত কৃষি কৰ্মতেই নিৰ্ভৰশীল অসমীয়াৰ

অন্যতম এপদ সম্পদ নাঙল। সেয়েহে কৃষি কৰ্মক প্ৰধান্য দি বিহুৰ পঞ্চম দিনা নাঙলৰ বিহু বুলি পালন কৰা হয়।

চেনেহী বা জীয়ৰী বিহু ঃ বিহুৰ ষষ্ঠ দিনা চেনেহী বা জীয়ৰী বিহু পালন কৰা হয়। এই বিহুত বিয়া দিয়া জীয়ৰী নিজৰ ঘৰলৈ আহে। সেয়েহে সেই দিনা চেনেহী বা জীয়ৰী বিহু।

চেৰা বিহু ঃ সাত বিহুৰ শেষ দিনা চেৰা বিহু। এই বিহুক কোনো কোনোৱে এৰা বিহু বুলিও কয়। এই বিহুত বহু আঞ্জাৰে ভাত আৰু ঠাই বিশেষে এশ এবিধ আৰু খোৱাৰ নিয়ম আছে।

ব'হাগ আন এটা বিশেষত্ব হৈছে হুঁচৰি গোৱা। সৰু-বৰ সকলোৱে মিলি ব'হাগৰ প্ৰথম কেইদিনত সকলোৱে ঘৰে ঘৰে গৈ হুঁচৰি গাই গৃহস্থৰ কুশল মংগল কামনা কৰে। কোনো কোনো ঠাইত স্থানীয় লোককসকলে গোটেই মাহটো জুৰি হুঁচৰি গায়।

কাতি বিহু বা কঙালী বিহু ঃ আহিন আৰু কাতি মাহৰ সংক্ৰান্তিৰ দিনা কাতি বিহু পালন কৰা হয়। এই সময়ত ভঁৰালত ধান প্ৰায় শেষ হয় আৰু ধান চপাবলৈ যথেষ্ট সময় থাকে। অভাৱ অনাটনৰ সময়ত উদ্‌যাপিত হোৱা বাবে ইয়াক কঙালী বিহু বুলি কয়। এই বিহুত অসমীয়া মানুহে ঘৰে ঘৰে তুলসী পুলি ৰুই সন্ধিয়া তুলসীৰ গুৰিত চাকি জ্বলাই প্ৰাৰ্থনা কৰে।

মাঘ বিহু বা ভোগালী বিহু ঃ পুহ আৰু মাঘ মাহৰ সংক্ৰান্তিৰ দিনটোক মাঘৰ বিহু হিচাপে পালন কৰা হয়। বিহুৰ আগদিনটোক উৰুকা বোলে। এই বিহু পালনৰ আগে আগে ধান খেতি চপাই ভঁৰাল ভৰাই ৰখা হয়। সেই সময়ত অসমৰ সকলো মানুহৰ ঘৰতে খাদ্যৰ নাটনি নাথাকে। দৰিদ্ৰ ঘৰ হ'লেও এসাজ আনন্দ কৰি খোৱাৰ সম্ভৱ থাকে। সেই কাৰণে এই বিহুক ভোগালী বিহু বুলি জনা যায়। এই বিহুত প্ৰতিঘৰতে গৃহিনীসকলে বহু ৰকমৰ পিঠা-পনা বনায়। উৰুকাৰ কেইদিনমান আগৰ পৰাই গাঁৱৰ ডেকা ল'ৰা সকলে পথাৰৰ নৰা কটাত ব্যস্ত হৈ পৰে এই নৰাৰে বিভিন্ন ধৰণৰ ভেলাগৰ সাজি উৰুকাৰ নিশা পৰিয়াল তথা বন্ধু বৰ্গৰ সৈতে ভেলাঘৰত ভোজ ভাত খায়। মাঘ বিহু অসমৰ কেইটামান বিশেষ অঞ্চলৰ পৰম্পৰা অব্যাহত ৰাখি ম'হ যুঁজ, কুকুৰা যুঁজ, কণী যুঁজ আদি অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

বিহুৱে অসমীয়া সংস্কৃতি সভ্যতাক এক নতুন মাত্ৰা প্ৰদান কৰিছে। বিভিন্ন জাতি জনগোষ্ঠীৰ মিলন ভূমি অসম। অসমত বাস কৰা প্ৰতিটো জাতি জনগোষ্ঠীয়ে জাতি, ধৰ্ম-বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে অতি উলহ-মালহেৰে বিহুৰ লগতে তেওঁলোকৰ উৎসৱসমূহ পালন কৰে।

আহোম সাম্ৰাজ্যৰ সেনাপতি লাচিত বৰফুকন

ছমিনা য়েছমিন
স্নাতক দ্বিতীয় ষান্মাসিক

আৰম্ভণি ঃ অসমৰ বুৰঞ্জী বা ইতিহাসৰ বীৰ যুদ্ধাসকলৰ ভিতৰত লাচিত বৰফুকন অন্যতম ইংৰাজী ২৪ নৱেম্বৰ দিনটোত অসমত লাচিত বৰফুকনৰ বীৰত্ব আৰু শৰাইঘাটৰ যুদ্ধত অসমীয়া সেনাৰ বিজয়ী স্মৃতিৰ লাচিত দিৱস হিচাপে পালন কৰা হয়। অসম বুৰঞ্জী পাত লুটিয়াই চালেই দেখা পোৱা লাচিত বৰফুকন হ'ল অপাৰাজয় ব্যক্তিত্ব লাচিত বৰফুকন আজিৰ প্ৰতিজন অসমীয়া মনত লাচিত বৰফুকন সাহসৰ নেতৃত্ব শিহৰণ সৃষ্টি কৰে। লাচিত বৰফুকনক বাদ দি অসমীয়া জাতিটোৰ সাহস আৰু বীৰত্বৰ কথা আৰু কল্পনাই কৰিব নোৱাৰো। লাচিত বৰফুকন দৃঢ় নিঃস্বাৰ্থ দূৰদৰ্শী নেতৃত্বই সোঁৰৰাই থাকে। অসমীয়া জাতিৰ প্ৰবল পৰাক্ৰমৰ কথা।

জন্ম আৰু বংশ পৰিচয় ঃ বীৰ লাচিত বৰফুকনৰ জন্ম ১৬২২ চনৰ ২৪ নৱেম্বৰ তাৰিখে আহোম ৰাজধানী গড়গাৱত জন্ম হৈছিল। ছশ বছৰীয়া ইতিহাসৰ বিজড়িত পৰাক্ৰমী জাতি আহোমসকলৰ এটা বিখ্যাত ফৈদ লঘুৰাখন ফৈদৰ নাম ফিসা বংশৰ ব্যক্তি হ'ল লাচিত বৰফুকন উল্লেখ যে সাত ৰাজ সাৰি এক ৰাজ কৰা চাওলুং চুকাফাৰ লগতে আহিছিল লাচিত বৰফুকন। লাচিত বৰফুকন হ'ল আহোম ৰাজ্যৰ প্ৰথমজন ববৰৰুৱা তথা পাইক প্ৰথাৰ প্ৰৱৰ্তক মোমাই তামুলি বৰাৰ ঔৰযজাত সন্তান তেওঁৰ জন্ম সম্পৰ্কে।

প্ৰাৰম্ভিক শিক্ষা ঃ শিশু অৱস্থাৰ পৰাই সততা, কৰ্তব্যনিষ্ঠা আদি গুণৰ বাবে অধিকাৰী লাচিত বৰফুকন নিজৰ বাসগৃহত আৰম্ভ কৰিছিল প্ৰাৰম্ভিক শিক্ষা। ৰাজপৰিয়ালত জন্ম গ্ৰহণ কৰাৰ সূত্ৰেই সামৰিক আৰু অসামৰিক দুয়োবিধ শিক্ষাই আয়ত্ব কৰিছিল। উল্লেখ যে লাচিতক উপযুক্ত শিক্ষাৰ বাবেই তেওঁৰ পিতৃয়ে ঘৰুৱা শিক্ষক নিয়োগ কৰি হিন্দু ধৰ্মনীতি অৰ্থশাস্ত্ৰ বিষয়ে শিক্ষা প্ৰদান কৰিছিল। ইয়াৰ উপৰিও মোমাই তামুলি বৰুৱা আহোম ৰাজ্যৰ ববৰৰুৱাৰ পদত অধিস্ত থকাৰ বাবে সেই সময়ত আলোচিত থকা লাচিত বৰফুকনে ৰাজনৈতিক কূটনৈতিক অৰ্থ নৈতিক, সামাজিক আদি বিষয়ত জ্ঞান অৰ্জন কৰে।

আহোম ৰাজসভাত প্ৰৱেশত ইতিবৃত্ত ঃ আহোম ৰাজ্যৰ ৰাজনীতিত লাচিত বৰফুকনে প্ৰৱেশ কৰিছিল ৰাজমন্ত্ৰী ডাঙৰীয়া হাচতিধৰা তামুলীৰ পদ নিযুক্তি লাভ কৰে। লাচিত বৰফুকনে নিজৰ অধ্যাৱসায়, সাহস তথা কষ্টৰ ফলত আহোম ৰাজ্যৰ সেনাপতিৰ পদত অধিষ্ঠিত হৈছিল। হাচতিধৰা তামুলি হিচাপে দায়িত্ব পালন কৰাৰ পিছত লাচিত বৰফুকন নিযুক্তি পাইছিল ঘোৰবৰুৱাৰ পদত। ঘোৰবৰুৱাৰ পদত কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি থাকোতে লাচিত বৰফুকনে ঘোঁৰাসমূহ সঠিকভাৱে বহু কেইটা দুৰ্দান্ত ঘোঁৰা ৰক্ষা কৰি নিজৰ প্ৰতিভা আৰু সাহসিকতাৰ পৰিচয় দাঙি ধৰিছিল।

আহোম ৰাজ্যৰ প্ৰধান সেনাপতি আৰু বৰফুকন হিচাপে দায়িত্ব ঃ লাচিত বৰফুকনে দোলাকাষৰীয়া পদত অধিস্ত হৈ থাকোতে স্বৰ্গদেউ চক্ৰধ্বজ সিংহই লাচিত বৰফুকন দক্ষতা উমান পাইছিল। যাৰ বাবে চক্ৰধ্বজ সিংহই নিৰ্ভীকতা, সাহসীকতা, আৰু আত্মমৰ্যদাবোধৰ প্ৰমাণ চাই আহোম ৰাজ্যৰ প্ৰধান সেনাপতি আৰু বৰফুকন পদত অধিষ্ঠ হ'ল মোমাই তামুলী বৰুৱাৰ আহোম ৰাজ্যৰ প্ৰথম সেনাপতি। সেনাপতিৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি লাচিত বৰফুকনে দেশৰ সৈন্যসকলক সংগঠনৰ ক্ষেত্ৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছিল। ১৬৬৭ খ্ৰীষ্টাব্দত লাচিত বৰফুকনে নেতৃত্ব গুৱাহাটী উদ্ধাৰৰ প্ৰচেষ্টা চলায় মোগলসকলক আক্ৰমণ কৰে। ১৬৬৭ চনত ২ নবেম্বৰৰ দিনা মাজনিশা আক্ৰমণত বহুতো সংখ্যক মোগল সৈন্যই প্ৰাণ আহুতি দিছিল। মিৰজুমলাই ১৫৫২ খ্ৰীষ্টাব্দত বন্দী কৰি নিয়া সৈন্যক লাচিত বৰফুকনে উদ্ধাৰ কৰে।

যুগান্তকাৰী শৰাইঘাটৰ ৰণ ঃ অসম আক্ৰমণ কৰিবলৈ মোগল সম্ৰাট ঔৰংজেৰ সেনাপতি ৰাম সিংহৰ নেতৃত্বত অসম আক্ৰমণ কৰিবলৈ ১৮০০০ অশ্বৰোহী, ৩০০০০ পদতিক আৰু ১৫০০০ কাড়ি সৈন্য প্ৰেৰণ কৰিছিল। আহোম সেনাপতি লাচিত বৰফুকনে ৰামসিংহক ভেটা দিবলৈ শৰাইঘাটৰ চাৰিওফলে গড় নিৰ্মাণ কৰিছিল। ৰাতিৰ ভিতৰত গড় সম্পন্ন কৰাৰ দায়িত্ব মোমায়েকক দিছিল। লাচিত বৰফুকনৰ মামায়েক নিজৰ কৰ্তব্য অৱহেলা কৰিছিল যাৰ বাবে আধা কাম শেষ হোৱা নাছিল দেশতকৈ মোমায় ডাঙৰ নহয় বুলি শিৰচ্ছেদ হৈছিল। লাচিত বৰফুকনৰ নেতৃত্বত বহন কৰা এই শৰাইঘাটৰ যুদ্ধ হ'ল অসমৰ ইতিহাসৰ সোণালী আখৰে জিলিকি যাগান্তকাৰী ঘটনা।

অসমীয়া স্বাভিমানৰ প্ৰতীক লাচিত বৰফুকন ঃ একেটা ৰাতিতে গড় বান্ধি নৰিয়া গাৰে হেংদানলৈ মোগলক খেদি পঠিয়াবলৈ সমৰ্থ হোৱা লাচিত বৰফুকনক আজিও প্ৰতিটো অসমীয়াৰ প্ৰাণত শিহৰণ যোগায় তুলে। বুদ্ধিমত্তা, সাহস, পৰাক্ৰমৰ জৰিয়তে শৰাইঘাটৰ যুদ্ধত জয় লাভ কৰা আহোম সেনাপতি লাচিত বৰফুকনক জন্ম দিনটো প্ৰতি বছৰে উদ্‌যাপন কৰা হয় লাচিত দিৱস হিচাপে।

ইহলীলা সম্বৰণ ঃ অসীম বীৰত্ব আৰু সাহস প্ৰদৰ্শন কৰি শৰাইঘাট যুদ্ধত জয় লাভ কৰি লাচিত বৰফুকনক তীৰকপে হোৱা জ্বৰৰ ফলত মৃতুক সাৱটি লয়। শৰাইঘটাৰ যুদ্ধৰ কিছুদিন পিছতেই ১৬৭২ খ্ৰীষ্টাব্দত মৃত্যুক যোৰহাটৰ হোলোঙাপাৰত মৈদানত দিয়া হয়।

সামৰণি ঃ অসম তথা অসমীয়াৰ বাবে এটা চিৰসেউজ সত্বা হ'ল লাচিত বৰফুকন। লাচিত বৰফুকন দৰে বীৰৰ ইতিহাস সমৃদ্ধ অসমীয়া জাতি। অসমীয়াক আৱেগ বিবেক সকলো অধিকাৰী হোৱাৰ লাচিত বৰফুকনক বীৰত্ব হ'ল সমগ্ৰ জাতিৰ বাবে আদৰ্শ তথা অনুপ্ৰেৰণাৰ উৎস। অসমীয়া জাতি জীয়াই থকালৈকে লাচিত বৰফুকক জাতিয়তাবোধ, দেশপ্ৰেম সদায় অসমীয়াৰ তেজত প্ৰবাহিত হৈ ৰ'ব।

মহান বিজ্ঞানী আইনষ্টাইনৰ ৰসাল কাহিনী

ৰাহিদা খাতুন
স্নাতক প্ৰথম যান্মাসিক

'এইটো এটা গৰু'। প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ৰ শিক্ষক এজন তেওঁৰ শ্ৰেণীৰ এটা সৰু ল'ৰালৈ আঙুলিয়াই দেখুৱাই ক'লে। বেচেৰা ল'ৰাটোৱে আমন জিমনকৈ বহি থাকিল নিজৰ ঠাইত। তালৈ চাই খঙেৰে শিক্ষকজনে আকৌ ক'লে, অতি সাধাৰণ কথা এটাও এই গৰুটোৰ মুৰত নোসোমায়। কেনেকৈ সি ভেবা লাগি চাই আছে চোৱাচোন। শিক্ষকে শ্ৰেণীৰ আনবোৰ ল'ৰাক সেই ল'ৰাটোলৈ চাবলৈ ক'লে। শিক্ষকে আকৌ সেই ল'ৰাটোক ক'লে 'মই টোক এটা প্ৰশ্ন কৰিছিলো। অনুগ্ৰহ কৰি তই এতিয়া বোবা হৈ নাথাকি উত্তৰ দিব পাৰিবানে? শ্ৰেণীৰ ল'ৰাবোৰে সেই ল'ৰাটোক শাস্তি দিয়া চাবলৈ ৰৈ থাকিল। কিছু সময় শিক্ষকজন সেই ল'ৰাটোলৈ পোন্দোৱাকৈ চাই ৰ'ল। তাৰ পাছত খঙেৰে আদেশ দিলে— থিয় হ। এতিয়াই শ্ৰেণীৰ পৰা ওলাই আৰু দুপৰীয়ালৈকে 'হল' ঘৰটোত থিয় হৈ থাক।' ল'ৰাটোৱে ভাবিলে যে তাত দুঘণ্টা থিয় হৈ থাকিলে থেৰেঙা লাগিব। কিন্তু শিক্ষকৰ অদৰকাৰী আৰু অবং প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দি থকাতকৈ 'হল' ঘৰত থেৰেঙা লগাতো বহুত ভাল। আচলতে কিন্তু শিক্ষকৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ নিদিও বুলি এই ল'ৰাটোৱে মনে মনে থকা নাছিল, প্ৰশ্নৰ লগে লগে উত্তৰ দিয়াটো সেই ল'ৰাটোৰ বাবে সম্ভৱ নাছিল।

এইজনা শিশুৱেই হৈছে আপেক্ষিকতাবাদৰ আৱিস্কাৰক সৰ্বকালৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ পদাৰ্থবিদ হিচাপে গণ্য কৰা মহান বিজ্ঞানী এলবাৰ্ট আইনষ্টাইন। তেখেতৰ জন্ম হয় ইউৰোপৰ জাৰ্মান দেশৰ মিউ নিক মহানগৰৰ পৰা প্ৰায় ১৫৫ কিমি. নিলগৰ ওলম নামৰ ঠাইত ১৮৭৯ চনৰ ১৪ মাৰ্চত। তেখেতে স্কুলৰ গৰু নাম পাওঁতে বয়স মাত্ৰ আছিল ৬ বছৰ। দহ বছৰ বয়সত এলবাৰ্টক লুইপোল জিমনাচিয়াত ভৰ্তি কৰোৱা হ'ল কিন্তু স্কুলৰ সময়খিনি এলবাৰ্টৰ কাৰণে বৰ আমনি লগা হ'ল। ঘৰৰ পৰা বৰ্ডিঙত থাকিব পঢ়িব লগা হোৱাটোও এলবাৰ্টে এটা নিয়ম বা সূত্ৰ বাৰে বাৰে লিখিবলৈ দিয়াটো বেয়া পাইছিল। বুৰঞ্জীৰ ইমানবোৰ চন, তাৰিখ আদি মনত ৰখাৰ প্ৰয়োজন নাই বুলি ভাবিছিল। এলবাৰ্টে কিয় হয়, কেনেকৈ হয় আদি ধৰণৰ প্ৰশ্ন কৰি শিক্ষকক বিৰক্তি কৰিছিল। এদিন এজন শিক্ষকে এলবাৰ্টক মাতি আনি ক'লে — এনে নীতি বিৰুদ্ধ কাম স্কুলত নচলে। তুমি শ্ৰেণীত আদৰকাৰী প্ৰশ্নবোৰ সোধা বন্ধ কৰিবা নহ'লে তুমি স্কুল এৰি যাব লাগিব। অৱশেষত তেওঁ সেই স্কুল এৰি আহিবলগীয়া হ'ল। ১৮৯৫ চনত এলবাৰ্ট চুইজাৰলেণ্ডৰ জুৰিক চহৰৰ কাৰিকৰ বিষয়ত উৰ্ত্তীৰ্ণ হৈ সেই বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰাই স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰে। তাৰ পাছত তেখেতে মিলেভামিৰে নামৰ সুন্দৰী তৰুণী এগৰাকীক বিয়া কৰায়।

১৯৫০ চনক বিজ্ঞানী সাহিত্য এখন আলোচনী 'অন দি ইলেক্ট্ৰা ডায়নামিকচ্ আৰ মুবিং ৰডিচ' (On the Electrodynamics of Moving Bodies) শীৰ্ষক আইনষ্ঠাইনৰ ৩০ পৃষ্ঠযোৰা এটি দীঘল প্ৰবন্ধ প্ৰকাশ পাইছিল।

এই প্ৰৱন্ধৰ পাছতে 'ৰিলেটিভিটি ডি স্পেচিয়াল এণ্ড জেনেৰেল থিয়ৰী' নামেৰে আন এটি তথ্যপূৰ্ণ প্ৰবন্ধ প্ৰকাশ পায়। তেখেতৰ এই প্ৰবন্ধটোৱে আপেক্ষিকতাবাদ নামেৰে সৰ্বজন বিদিত হয়। ১৯২১ চনত আধুনিক বিজ্ঞানলৈ তেওঁ আগবঢ়োৱা এই অৱদানৰ বাবে পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ নোবেল পুৰস্কাৰেৰে সন্মানিত কৰা হয়। ১৯২৪ চনত তেওঁ জাৰ্মান বিশ্ববিদ্যালয়ত অধ্যাপকৰ চাকৰিত সোমায়, তাৰ কিছু দিনৰ পাছতেই তেওঁ প্ৰাচিয়ান একোডেমিৰ সন্মানিত সদস্য নিৰ্বাচিত হয়। তেখেতৰ গুনগ্ৰাহী বিজ্ঞানীৰ সমাজৰ আমন্ত্ৰণ ইংলেণ্ডত, ফ্ৰান্স, আমেৰিকা, চীন, জাপান, পেলেষ্টাইন আদি দেশ ভ্ৰমণ কৰে।

এবাৰ আইনষ্টাইন জাহাজত উঠিবলৈ ধৰা অৱস্থাত এজন বাতৰি কাকত চিত্ৰশৈলীয়ে আইনষ্টাইন খুৱাই এটা এটোগ্ৰাফ বিচাৰিলে। কিন্তু আইনষ্টাইনে ইতস্তত ঃ বোধ কৰিলে। কিয়নো তেখেতে ৰেখা চিত্ৰ বেয়াপাইছিল। তেখেতে ভাল পাইছিল খুহুতীয়া পদ্য। সেইবাবে সেই মূহুৰ্তত তেওঁৰ মনলৈ অহা পদ্যৰ ভাৱতো প্ৰতিৰোধ কৰিব নোৱাৰিলে। তেখেতে বাতৰি কাকতৰ চিত্ৰ শিল্পীজনৰ পৰা পেনটো খুজি লিখিলে দা ফ্যাট এয়ল চেটেড। পিগ ইউ চি প্ৰফেচাৰ আইনষ্টাইন পাৰপোৰ্টচ টু বি অৰ্থাৎ এই শকত অবাত, টেটুৰ গুৰিলৈকে খোৱা গাহৰি যে দেখিছে, তাক দেখাত আইনষ্টাই যে লাগিছে। এবাৰ আইনষ্টাইন আপেক্ষিকতা তত্ত্ব ব্যাখ্যা কৰিবলৈ কোৱাত তেওঁ কৈছিল যেতিয়া এজন মানুহে এগৰাকী মৰম লগা গাভৰুৰ ওচৰত এক ঘণ্টা সময় বহে, তেঁৰে এক মিনিট সময় বহা যেন লাগিব। কিন্তু যদি তেওঁ এটা গৰম ষ্টভৰ ওপৰত এক মিনিট বহিবলৈ দিয়া হৈ তেন্তে তেওঁৰ এক ঘণ্টাত কৈ বেছি বহা যেন লাগিব, সেইটোৱেই আপেক্ষিকতাবাদ'। এলবাৰ্ট আইনষ্টাই আছিল এগৰাকী দাৰ্শনিক, সংগীতপ্ৰেমী, এজন বিখ্যাত মানৱ প্ৰেমী, আৰু শান্তিপ্ৰিয় লোক। যশস্যৰ শিখৰত থকা কালত আইনষ্টাইনৰ নাম আছিল মানুহৰ মুখে মুখে এজন সহজ, সৰল, নিৰঅহংকাৰী ব্যক্তি হিচাপে তেওঁৰ ওপৰত অতি ভক্তি আৰু অতি শ্ৰদ্ধা বৰ্ষন কৰাটো তেওঁ প্ৰায়ে বিৰক্ত হৈ কৈছিল, সকলোৱে মোৰ বিষয়ে আলোচনা কৰে অথচ মোক কোনোৱে বুজি নাপায়। ১৯৫৫ চনৰ ১৮ এপ্ৰিলৰ দিনা ৭৬ বছৰ বয়সত এগৰাকী মহান বিজ্ঞানী আইনষ্টাইনে মৃত্যু বৰণ কৰি অমৰ হয়।

কিতাপৰ কথা

কামৰুণা পাঠক
স্নাতক প্ৰথম ষান্মাসিক

এখন কিতাপ মানুহৰ জীৱনৰ সৰ্ব্বোত্তম লগৰীয়া হ'ব পাৰে। মানুহে মানুহক ঠগিব পাৰে, বিশ্বাসঘাতকতা কৰিব পাৰে। কিন্তু এখন কিতাপে কেতিয়াও তেনেকুৱা নকৰে। ক'বলৈ গ'লে কিতাপ এজন ব্যক্তিৰ জীৱনৰ বিশ্বস্ত আৰু সুহৃদয় বন্ধু, যিয়ে চিৰকাল ব্যক্তিজন কাষতে থাকি তেওঁক জীৱনৰ বিভিন্ন দুখ দুৰ্দশা কষ্ট পংকিলতাৰ পৰা পৰিত্ৰান পোৱাৰ উপায় দিব পাৰে। জীৱনটো কেনেকৈ সুচাৰুৰূপে আগবাঢ়ি নিব লাগে সেই বিষয়ে আমি কিতাপৰ পাতত বহুত কথা বিচাৰি পাম। কিতাপ জীৱনটোক উপভোগ কৰাৰ বাবে এক উৎকৃষ্ট সম্বল স্বৰূপ।

মানুহৰ জীৱনৰ সৌন্দৰ্যবৰ্ধনকাৰী অলংকাৰ স্বৰূপে এই কিতাপ। যিয়ে বিশ্ব সভ্যতাত যুগ যুগ ধৰি পুঞ্জীভূত হৈ থকা নানা তথ্য জ্ঞানৰ সম্ভাৰ নানা ঘটনা পৰিঘটনাকে সমৃদ্ধ ইতিহাসৰ আচ্ছাদনৰে আমাক আচ্ছদিত কৰি ৰাখে। কিতাপে আপোনাক মোক লৈ যাব পাৰে এখন কেতিয়াও কল্পনা কৰি নোপোৱা অনন্য পৃথিৱীৰ মাজলৈ য'ত আপুনি সন্ধান পাব জীৱনৰ সুখ, আশা ভৰসা হেপাহ সপোন, আনন্দ, উৎসাহ উদ্দীপনা, প্ৰাপ্তিৰ এটি ভৰুণ টোপোলা। হাজাৰ হুমুনিয়াহ, চিন্তা দুখ-বেদনা অৱ গ্ৰস্ততাৰ মাজতো জীৱনটোক কেনেকৈ আমি আগুৱাই নিৱ পাৰিম তাৰ এক সুনিশ্চিত সমাধান এখন কিতাপ পাততে বিচাৰি পোৱা যাব। কিতাপে আপোনাক মোক দিব প্ৰচ্ছন্ন সুখৰ সন্ধান। ব্যস্ততাময় জীৱনৰ পৰা খন্তেক আঁতৰি আহি এবাৰ আপুনি আপুনি কিতাপৰ বিশাল সাগৰখনত অৱগাহন কৰি চাওঁক। ক্ৰমান্ধয়ে আপুনি নিজে নিজে আপেনাৰ অজ্ঞাতে সেই সাগৰৰ অৱতল গহবৰলৈ গতি কৰি গৈ থাকিব। আৱিস্কাৰ কৰিব পাৰিব জীৱনৰ নানানটি জটিল সত্যৰ। কিতাপ নামৰ সাগৰ তলিত জিলিকি থকা মণিক মুকুতাৰ স্বৰূপ প্ৰতিটো শব্দ প্ৰতিটো বাক্যই আপুনি বিচাৰিথকা বিভিন্ন প্ৰশ্নৰ হিচাপে আপোনাৰ সন্মুখত ধৰা দিব নানা জটিলতাৰ মাজেৰে কিতাপ আপোনাৰ জীৱনটোক সহজ কৰি তুলিবলৈ এটা মসৃণ পথৰ সন্ধান দিব। কিতাপৰ মায়াময় পৃথিৱীখনত এবাৰ প্ৰৱেশ কৰাৰ পাছত তাৰ মোহ এৰিব পৰাটোও সহজ নহয় যথা অসমীয়া সাহিত্যক হোমেন বৰগোহাঞিও দেৱে কৈছে যে 'শৰীৰৰ নিচিনাকৈ মানৰ মনেওনিয়াই ভাৱে আহাৰ গ্ৰহণ কৰিবলৈ নাপালে এ এদিন পংগু হৈ পৰিব পাৰে। ই চিন্তা শক্তি হেৰুৱাই পেলাব পাৰে'।

'শৰীৰৰ তৃপ্তি সাধনৰ লগতে আমি আমাৰ মনটোৰ তৃপ্তি সাধনৰ বাবেও চিন্তা কৰিব লাগিব আৰু মনৰ তৃপ্তি সাধনৰ কিতাপতকৈ আন কিবা উৎকৃষ্ট আহাৰ থাকিবৰ পাৰে বুলি ক'ব পৰা নাযায়। আমি কিতাপ অধ্যয়নৰ যোগেদি আমাৰ মনটোৰ তৃপ্তি সাধন কৰিবলৈ যত্নপৰ হ'ব লাগিব। শৰীৰৰ লগতে মনটোকো আহাৰৰ যোগেদি ধৰিবলৈ আমি কিতাপ পঢ়াটোৱেঁই হিতকৰ হ'ব। মন তৃপ্তি অবিহনে ব্যঞ্জনেৰে নিতৌ আহাৰ গ্ৰহণ কৰিলেও আমি প্ৰকৃত সুখৰ পৰা বঞ্চিত হব লাগিব কিতাপ লৈছে মানুহে আৱহমান কালৰে পৰা কৰি নানা চিন্তা-চেতনাৰ এক স্তূপীকৃত ৰূপ। মানুহে জীৱন কালত লাভ কৰা নানা অভিজ্ঞতা চিন্তা, অনুভৱ বা উপলব্ধি এক সু-সংহত ৰূপত প্ৰকাশ ঘটে এখন কিতাপৰ মাজত সেইবাবে পৰৱৰ্তী প্ৰজন্মক ভৱিষ্যতৰ বাটত নিস্কণ্টভা আগবাঢ়ি যোৱাত প্ৰচুৰ পৰিমানে উৎসাহ, অনুপ্ৰেৰণ আৰু সঞ্জীৱনী শক্তিৰ যোগান ধৰে। সেয়ে মানুহে দৈনন্দিন জীৱনত কিতাপ পঢ়িবলৈ অভ্যাস গঢ়ি তুলা উচিত। মানুহে নিজৰ জীৱনটোক মেৰামতি কৰিবলৈ কিতাপ পঢ়াটো অতীৱ প্ৰয়োজন। গতিকে হে সুহৃদ পাঠক বৃন্দ, আহক আমি প্ৰতিদিনে অন্ততঃ আধা ঘণ্টাৰ বাবে হ'লেও কিতাপ পঢ়াৰ অভ্যাস গঢ়ি তুলো।

আত্ম সহানুভূতি

ছাদ্দাম হুছেইন
স্নাতক প্ৰথম ষান্মাসিক
গণিত বিভাগ

মহাবিদ্যালয়ৰ পৱিত্ৰ শ্ৰেণীকোঠাবোৰে বৌদ্ধিক সাধনাৰ শান্ত বাচনিৰে প্ৰতিধ্বনিত হৈছিল। খিলানযুক্ত খিৰিকীবোৰৰ মাজেৰে সূৰ্যৰ পোহৰ প্ৰৱাহিত হৈছিল, পাঠ্যপুথিবোৰত মগ্ন হৈ থকা শিক্ষাৰ্থীসকলৰ শাৰীবোৰ আলোকিত কৰিছিল, তেওঁলোকৰ মুখবোৰ একাগ্ৰতাৰে খোদিত হৈছিল। তেওঁলোকৰ ভিতৰত আছিল ইমৰান নামৰ এজন যুৱক যি তেওঁৰ তীক্ষ্ণ বুদ্ধি আৰু আকৰ্ষণীয় শৈক্ষিক ৰেকৰ্ডৰ বাবে পৰিচিত। তথাপিও এক নিৰন্তৰ অস্বস্তি তেওঁৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পেলাইছিল, এটা ছায়াই আনকি আটাইতকৈ উজ্বল দিনবোৰকো অন্ধকাৰ কৰি তুলিছিল।

এঘাৰ বজাত নিযুক্তি আৰম্ভ কৰা হৈছিল, সকলো ৰাতি উন্মত্তভাৱে পৰীক্ষা অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল আৰু সপোনবোৰ অনিৰ্দিষ্টকালৰ বাবে 'এদিন' লৈ পিছুৱাই দিয়া হৈছিল। বিদ্ৰূপ তেওঁৰ ওপৰত হেৰাই যোৱা নাছিল। তেওঁ অধ্যয়নত উৎকৃষ্টতা অৰ্জন কৰিছিল, জটিল সমীকৰণ আৰু জটিল সাহিত্যিক তত্ত্ববোৰ বিশ্লেষণ কৰিছিল, তথাপিও তেওঁ আটাইতকৈ সৰল কামবোৰৰ সৈতে সংগ্ৰাম কৰিছিল নিজৰ ভৱিষ্যত নিয়ন্ত্ৰণ কৰিছিল।

তেওঁ জানিছিল যে তেওঁ আৰু অধিক কৰিব পাৰে। অধ্যাপকসকলে তেওঁৰ অৰ্ন্তদৃষ্টিসম্পন্ন অৱদানৰ প্ৰশংসা কৰিছিল, সহপাঠীসকলে কঠিন ধাৰণাসমূহৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁৰ সহায় বিচাৰিছিল আৰু শীৰ্ষ কোম্পানীসমূহৰ নিয়োগকাৰীসকলে তেওঁক আগ্ৰহেৰে চাইছিল। কিন্তু আশাৰ বোজাৰ লগতে তেওঁৰ নিজৰ সন্দেহে তেওঁকপক্ষাঘাতগ্ৰস্ত কৰি পেলাইছিল। তেওঁ নিখুঁত কেৰিয়াৰৰ পথত কষ্ট কৰি বিভিন্ন বিকল্পৰ ওপৰত গৱেষণা কৰি বহু ঘণ্টা অতিবাহিত কৰিছিল, কেৱল অভিভূত হৈ পৰিছিল আৰু বিলম্বৰ পৰিচিত স্বাচ্ছন্দ্যলৈ উভতি আহিছিল।

তেওঁৰ শোৱনি কোঠাটো তেওঁৰ আভ্যন্তৰীণ সংগ্ৰামৰ এক সাক্ষ্য আছিল। আধা সমাপ্ত প্ৰকল্পৰ সৈতে স্থানৰ বাবে যুঁজি দয়া কিতাপৰ স্তুপ বিদেশী গন্তব্যস্থানৰ বাবে ভ্ৰমণ পুস্তিকা খোলা নোহোৱা আৱেদন প্ৰ-পত্ৰৰ কাষত আছিল আৰু উচ্চাকাংক্ষী কৰিবলগীয়া কামৰ তালিকাৰে ভৰা এটা হোৱাইটৰ চিৰস্থায়ীভাৱে অসম্পূৰ্ণ হৈ আছিল। এই বিশৃংখল তেওঁৰ মনত থকা বিশৃংখলতাক প্ৰতিফলিত কৰিছিল, যি তেওঁৰ অপূৰ্ণ সম্ভাৱনাৰ এক নিৰন্তৰ স্মাৰক আছিল।

এদিন সন্ধিয়া, যেতিয়া অস্ত যোৱা সূৰ্যটোৱে তেওঁৰ কোঠাটোৰ ওপৰেৰে দীঘলীয়া ছাঁ পেলাইছিল, ইমৰাণে নিজকে এখন ফাটি যোৱা কাগজৰ টুকুৰালৈ চাই থকা দেখিছিল। এইটো 'আপোনাৰ সামৰ্থ্য মুকলি কৰা বিলম্ব জয় কৰা আৰু ভৱিষ্যত পূৰণ কৰা' শীৰ্ষক এক কৰ্মশালাৰ বাবে এটা ফ্লায়াৰ আছিল। এক বিভ্ৰান্তিৰ ঢৌ তেওঁৰ ওপৰেৰে বৈ গৈছিল। তেওঁ দ্ৰুত সমাধান আৰু জীৱন সলনি কৰা পৰিৱৰ্তনৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়া অগণন আত্মসহায়ক আলোচনাচক্ৰ দেখিছিল। তেওঁলোকে সদায় তেওঁ সন্মুখীন হোৱা প্ৰকৃত সংগ্ৰামসমূহৰ পৰা বিচ্ছিন্ন, ওপৰৰ পৰা

ওপৰলৈ থকা যেন অনুভৱ কৰিছিল।

কিন্তু উৰণকাৰীৰ বিষয়ে কিবা এটা তেওঁৰ সৈতে প্ৰতিধ্বনিত হৈছিল। হয়তো এইটোৱেই তেওঁ অনুভৱ কৰা হতাশা, বৰ্ধিত ভয় যে তেওঁৰ বিলম্ব নিয়ন্ত্ৰণৰ বাহিৰলৈ গৈ আছে বা হয়তো তেওঁৰ ভিতৰৰ সৰু কণ্ঠস্বৰটোৱেই এতিয়াও তেওঁ সলনি হ'ব পাৰে বুলি আশা কৰি আছিল। এক নিশ্বাসেৰে তেওঁ তাৰিখ আৰু সময়ৰ চাৰিওফালে ঘূৰি ফুৰিছিল, তেওঁৰ ক্লান্ত চকুত সংকল্পৰ এক ঝিলিক জ্বলাইছিল।

কৰ্মশালাটো মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ কেন্দ্ৰৰ এটা সৰু, সাধাৰণ কোঠাত অনুষ্ঠিত হৈছিল। ইমৰাণে নিজকে বিভিন্ন ধৰণৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ দলৰ দ্বাৰা আগুৰি থকা দেখিছিল, প্ৰত্যেকৰে নিজৰ নিজৰ বিলম্ব আৰু অসম্পূৰ্ণ সপোনৰ কাহিনী আছিল। সুবিধা প্ৰদানকাৰী, শ্ৰীমতী আন্যা শৰ্মা নামৰ এগৰাকী মধ্যবয়স্ক মহিলাৰ উষ্ম, সহানুভূতিশীল উপস্থিতি আছিল যিয়ে তেওঁক লগে লগে আৰাম দিছিল।

শ্ৰীমতী শৰ্মাই কোনো যাদুকৰী সমাধান বা ৰাতিৰ চিকিৎসা আগবঢ়োৱা নাছিল। ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে তেওঁ বিলম্বৰ মূল কাৰণবোৰ বুজি পোৱাত মনোনিৱেশ কৰিছিল। তেওঁ ব্যাখ্যা কৰিছিল যে ই প্ৰায়ে এক মোকাবিলাৰ প্ৰণালী আছিল, উদ্বেগৰ অনুভূতি, বিফলতাৰ ভয় বা নিখুঁততাবাদ পৰিহাৰ কৰাৰ এক উপায়। তেওঁ আত্ম-সহানুভূতিৰ গুৰুত্বৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰি তেওঁলোকক মনত পেলাই দিয়ে যে সকলোৱে ভুল কৰে আৰু বিপৰ্যয়বোৰ শিক্ষণ প্ৰক্ৰিয়াৰ এক স্বাভাৱিক অংশ।

'বিলম্ব কৰাটো অলসতাৰ বিষয়ে নহয় তাই কোমল কিন্তু দৃঢ় কণ্ঠস্বৰেৰে ক'লে।' এয়া ভয়ৰ কথা। যথেষ্ট ভাল নোহোৱাৰ ভয়, বিফল হোৱাৰ ভয়, অজ্ঞাতৰ ভয়। বিলম্বক অতিক্ৰম কৰিবলৈ আপুনি এই ভয়বোৰৰ মুখামুখি হ'ব লাগিব আৰু নিজৰ সৈতে এক স্বাস্থ্যকৰ সম্পৰ্ক গঢ়ি তুলিব লাগিব।'

কৰ্মশালাৰ সময়ছোৱাত ইমৰাণে তেওঁৰ বিলম্বৰ অন্তৰ্নিহিত কাৰণবোৰ বুজিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। তেওঁ উপলব্ধি কৰিছিল যে তেওঁ এজন নিখুঁতবাদী, তেওঁৰ নিজৰ অসম্ভৱ উচ্চ মানদণ্ড পূৰণ নকৰিবলৈ ভয় কৰিছিল। তেওঁ ভুল বাছনি কৰিবলৈ ভয় কৰিছিল, এক কেৰিয়াৰৰ পথত প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ হৈছিল যিয়ে তেওঁক পূৰ্ণতা আনিব নোৱাৰে।

শ্ৰীমতী শৰ্মাই তেওঁলোকক বিলম্ব পৰিচালনাৰ বাবে ব্যৱহাৰিক কৌশলৰ সৈতে পৰিচয় কৰাই দিছিল। তেওঁ তেওঁলোকক অপ্ৰতিৰোধ্য কামবোৰক সৰু, অধিক পৰিচালনা কৰিব পৰা পদক্ষেপত বিভক্ত কৰা, বাস্তৱিক লক্ষ্য নিৰ্ধাৰণ কৰা আৰু প্ৰগতিৰ বাবে নিজকে পুৰস্কৃত কৰাৰ বিষয়ে শিকাইছিল। তেওঁ সময় ব্যৱস্থাপনাৰ গুৰুত্ব, এক গঠনমূলক সময়সূচী সৃষ্টি কৰা আৰু বিভ্ৰান্তি দূৰ কৰাৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছিল।

কিন্তু কৰ্মশালাৰ আটাইতকৈ প্ৰভাৱশালী অংশটো আছিল মনোযোগ আৰু আত্ম সহানুভূতিৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়া। শ্ৰীমতী শৰ্মাই তেওঁলোকক নিৰ্দেশিত ধ্যানৰ জৰিয়তে নেতৃত্ব দিছিল, তেওঁলোকক বিচাৰ নোহোৱাকৈ তেওঁলোকৰ চিন্তা আৰু অনুভূতি পৰ্যবেক্ষণ কৰিবলৈ উৎসাহিত কৰিছিল। তেওঁলোকক শৰীৰ আৰু মানসিক সুস্থতাক অগ্ৰাধিকাৰ দি আত্ম যত্নৰ অনুশীলন কেনেকৈ কৰিব লাগে শিকাইছিল।

ইমৰাণে নিজকে মাইণ্ড ফুলনেছৰ অনুশীলনৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত অনুভৱ কৰিছিল। তেওঁ তেওঁৰ বিলম্বৰ কাৰণ হোৱা কাৰণবোৰ লক্ষ্য কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল— অত্যধিক উদ্বেগৰ অনুভূতি, তেওঁৰ মনত ঘূৰি অহা আত্মসমালোচনামূলক চিন্তাধাৰা। তেওঁ এই অনুভূতিবোৰত আৱদ্ধ নোহোৱাকৈ স্বীকাৰ কৰিবলৈ শিকিছিল, সেইবোৰক স্থায়ী সত্যৰ পৰিৱৰ্তে অস্থায়ী অৱস্থা হিচাপে পালন কৰিবলৈ শিকিছিল।

লাহে লাহে ইমৰানে নিজৰ জীৱনত পৰিৱৰ্তন আনিব ধৰিলে। তেওঁ তেওঁৰ কঠিন কেৰিয়াৰ, সন্মানক সৰু, অধিক পৰিচালনা কৰিব পৰা কামত বিভক্ত কৰি আৰম্ভ কৰিছিল। তেওঁ বিভিন্ন উদ্যোগৰ ওপৰত গৱেষণা কৰিছিল, নেটৱৰ্কিং অনুষ্ঠানত অংশগ্ৰহণ কৰিছিল আৰু তথ্যমূলক সাক্ষাৎকাৰৰ বাবে প্ৰাক্তন শিক্ষাৰ্থীসকলৰ কাষ চাপিছিল। নিখুঁত সিদ্ধান্ত লোৱাৰ চাপ নোহোৱাকৈ তেওঁ নিজকে বিভিন্ন সম্ভাৱনা অন্বেষণ কৰিবলৈ অনুমতি দিছিল।

তেওঁ আত্ম সহানুভূতিও অনুশীলন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। যেতিয়া তেওঁ অনিবাৰ্যভাৱে পিছলি পৰিছিল আৰু পলম কৰিছিল, তেতিয়া তেওঁ এই বিষয়ে নিজকে মাৰপিট কৰা নাছিল। ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে তেওঁ নিজৰ ভুল স্বীকাৰ কৰিছিল। ইয়াৰ পৰা শিকিছিল আৰু আগবাঢ়ি গৈছিল। তেওঁ নিজকে মনত পেলাই দিছিল যে তেওঁ এজন মানুহ আছিল, সকলোৱে ভুল কৰে আৰু বিপৰ্যয়বোৰ হৈছে বিকাশৰ এক সুযোগ।

এই পৰিৱৰ্তন তাৎক্ষণিক বা নাটকীয় নাছিল। এতিয়াও সন্দেহ আৰু উদ্বেগৰ মুহূৰ্ত আছিল, সেই দিনবোৰ যেতিয়া তেওঁ নিজৰ পুৰণি অভ্যাসলৈ উভতি যাবলৈ প্ৰলোভিত হৈছিল। কিন্তু প্ৰতিটো সৰু পদক্ষেপৰ সৈতে, আত্ম-সহানুভূতিৰ প্ৰতিটো কাৰ্যৰ সৈতে, তেওঁ আত্মবিশ্বাস আৰু নিয়ন্ত্ৰণৰ এক বৰ্ধিত অনুভূতি অনুভৱ কৰিছিল।

স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰাৰ সময় ওচৰ চাপি অহাৰ লগে লগে ইমৰানে ভয়ত নিজকে পক্ষাঘাতগ্ৰস্ত অনুভৱ কৰা নাছিল। তেওঁৰ ভৱিষ্যতৰ বাবে এক স্পষ্ট দৃষ্টিভংগী আছিল, এক পৰিকল্পনা যি উচ্চাকাংক্ষী আৰু বাস্তৱিক দুয়োটা আছিল। তেওঁ এটা কোম্পানীত এক প্ৰতিশ্ৰুতিপূৰ্ণ ইণ্টাৰ্নশ্বিপ লাভ কৰিছিল যি তেওঁৰ আগ্ৰহৰ সৈতে সংলগ্ন আছিল আৰু তেওঁ নিজৰ কেৰিয়াৰ আৰম্ভ কৰাৰ সম্ভাৱনাক লৈ উৎফুল্লিত আছিল।

এসময়ত বিশৃংখল অৱসৰৰ কোঠাটো উৎপাদনশীলতাৰ অভয়াৰণ্যলৈ ৰূপান্তৰিত কৰা হৈছিল। কিতাপৰ স্তুপবোৰ ভালদৰে সংগঠিত কৰা হৈছিল, আধা সমাপ্ত প্ৰকল্পবোৰ সম্পূৰ্ণ হৈছিল আৰু হোৱাইট ডে এতিয়া প্ৰাপ্ত কৰিব পৰা লক্ষ্যৰ এখন তালিকা প্ৰদৰ্শন কৰিছিল। বিশৃংখলতাৰ ঠাইত স্পষ্টতা আৰু উদ্দেশ্যৰ ভাৱনাৰ সৃষ্টি হৈছিল।

স্নাতক ডিগ্ৰী গ্ৰহণৰ দিনা যেতিয়া ইমৰানে তেওঁৰ ডিপ্লোমা গ্ৰহণ কৰি মঞ্চত থিয় হৈছিল, তেতিয়া তেওঁ এক গভীৰ কৃতজ্ঞতা অনুভৱ কৰিছিল। তেওঁ লাভ কৰা শিক্ষাৰ বাবে, তেওঁৰ অধ্যাপক আৰু সহপাঠীসকলৰ সমৰ্থনৰ বাবে আৰু তেওঁৰ নিজৰ বিষয়ে শিকি লোৱা পাঠৰ বাবে তেওঁ কৃতজ্ঞ আছিল। তেওঁ জানিছিল যে ভৱিষ্যতৰ যাত্ৰাটো প্ৰত্যাহ্বানৰে ভৰি পৰিব, কিন্তু তেওঁ আৰু ভয় খোৱা নাছিল। তেওঁ তেওঁৰ বিলম্বক জয় কৰিবলৈ তেওঁৰ সামৰ্থ গ্ৰহণ কৰিবলৈ আৰু একে পূৰ্ণ ভৱিষ্যত গঢ়ি তুলিবলৈ প্ৰয়োজনীয় সজুঁলিবোৰ শিকিছিল।

তেওঁ শ্ৰীমতী শৰ্মাৰ কথাবোৰ মনত পেলাইছিল 'এক পূৰ্ণ ভৱিষ্যতৰ পথ প্ৰত্যাহ্বান পৰিহাৰ কৰাৰ বিষয়ে নহয়, ই সাহস, সহানুভূতি আৰু নিজৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখি সেইবোৰ কেনেদৰে পৰিচালনা কৰিব লাগে শিকিব লাগে।' ইমৰানে জানিছিল যে তেওঁ যাত্ৰাৰ বাবে সাজু অজ্ঞাতক আলিংগন কৰিবলৈ সাজু আৰু তেওঁৰ সামৰ্থৰ যোগ্য ভৱিষ্যত সৃষ্টি কৰিবলৈ সাজু। সদায় তেওঁৰ ভিতৰত থকা উজ্বলতা, এসময়ত বিলম্বৰ দ্বাৰা ম্লান হৈ পৰিছিল। এতিয়া উজ্বলভাৱে জিলিকি পৰিছিল আগৰ পথ আলোকিত কৰিছিল।

কলেজৰ দিন

ইলিয়াছ আলী
স্নাতক প্ৰথম ষান্মাসিক
ইংৰাজী বিভাগ

লেকচাৰ হ'লৰ ফ্ল লাইটবোৰে গুন গুন মাৰিছিল, এটা শব্দ যি আপুনি যোৱা তিনি বছৰত ইমান অভ্যস্ত হৈ পৰিছিল যে আপুনি এতিয়া আৰু ইয়াক কৰিব পৰা নাই। আজি অৱশ্যে, ই প্ৰসাৰিত অনুভৱ কৰিছিল, আপোনাৰ বুকুৰ ভিতৰত এক নিম্ন স্পন্দন যি ভিতৰত ঘূৰি থকা স্নায়বিক শক্তিক প্ৰতিধ্বনিত কৰিছিল। অধ্যাপক আলামে উত্তৰ-গঠন বাদৰ বিষয়ে অনুসন্ধান কৰিছিল, কিন্তু আপোনাৰ মন বহু মাইল দূৰত আছিল, আপোনাৰ মনৰ আভ্যন্তৰীণ প্ৰজেক্টৰত স্মৃতিৰ এটা সংহতি পুনৰাবৃত্তি কৰিছিল।

তিনি বছৰ। এইটো এটা জীৱনৰ দৰে অণুৱ হৈছিল, আৰু তথাপিও, ই এটা পলকত হেৰাই গৈছিল। আপুনি অভিযোজন দিৱসৰ স্নাসৱিক উত্তেজনা, জটিল কৰিলেও হেৰাই যোৱাৰ ভয় অচিনাকি লোকৰ সৈতে বিৰক্তিকৰ সৰু কথা বতৰা মনত পেলাইছিল, যিসকলে সকলো বাধা বিপত্তিৰ বিপৰীতে আপোনাৰ নিকটতম বন্ধু হৈ পৰিম।

কৰিম, তেওঁৰ সমক্ৰামক হাঁহি আৰু অধ্যাপকসকলক সময়সীমা বৃদ্ধি কৰাত আকৰ্ষিত কৰাৰ অস্বাভাৱিক ক্ষমতাৰ সৈতে। সীমা বাস্তৱবাদী, সদায় সাজু থাকে,সদায় বাস্তৱিকতাৰ যাত্ৰাৰ সৈতে আপোনাৰ আৱেগিক সিদ্ধান্তবোৰ আধাৰিত কৰে। আৰু ৰাতুল, শান্ত পৰ্যবেক্ষক, তেওঁৰ বুদ্ধি বেজাৰৰ দৰে তীক্ষ্ণ তেওঁৰ আনুগত্য অটল।

আপোনাৰ চকু তেঁওলোকৰ ফালে ঘূৰি আহিছিল। লেকচাৰে চাৰিওফালে বিক্ষিপ্ত হৈ আছিল। কৰিমে তেওঁৰ নোটবুকত ডুলিং কৰি আছিল, সম্ভৱতঃ এটা নতুন ব্যৱসায়িক ধাৰণা স্কেচ কৰি আছিল। সীমাই সাৱধানে টোকা লৈ আছিল, তাইৰ কপাল একাগ্ৰতাৰে উৰি গৈছিল। আৰু ৰাটুলে সদায়ৰ দৰে লক্ষ্য কৰি আছিল, অধ্যাপক আলম আৰু অস্থিৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত তেওঁৰ দৃষ্টি উৰি গৈ আছিল।

এক বিষাদৰ আপোনাক আঘাত কৰিছিল। এইটোৱেই আছিল। শেষ বক্তৃতা। পৰীক্ষাৰ আগৰ পৰ্য্যায়টোৰ আপোনাৰ ভাগ্য নিৰ্ধাৰণ কৰিব। আৰু তাৰ পিছত অনিবাৰ্যঃ স্নাতক।

আপুনি সস্তীয়া কফি আৰু চৰ্বিযুক্ত চমোছাৰ দ্বাৰা ইন্ধন প্ৰদান কৰা সৰু কেন্টিনত অতিবাহিত কৰা অগণন ঘন্টাৰ কথা ভাৱিছিল। জীৱনৰ অৰ্থৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বিভিন্ন ফুটবল দলৰ যোগ্যতালৈকে সকলো বিষয়ৰ ওপৰত বিতৰ্ক কৰিছিল। আপুনি পুথিভঁৰালত অধ্যয়নৰ অধিৱেশনবোৰ মনত পেলাইছিল, ভাগ-বতৰা কথা আৰু বিজয়বোৰ যিয়ে আপোনাক একেলগে একেলগে বান্দি ৰাখিছিল। কলেজৰ খেল পথাৰত আকস্মিক ক্ৰিকেট খেলবোৰ, কৰিমে আলৌকিককভাৱে ছয় মাৰাৰ লগে লগে বতাহত জয়ধ্বনি প্ৰতিধ্বনিত হৈছিল। সাংস্কৃতিক উৎসৱবোৰ য'ত আপুনি আৰু আপোনোৰ বন্ধুবৰ্গই এড্ৰেনাছিন আৰু এক অংশীদাৰী আবেগৰ দ্বাৰা ইন্ধন প্ৰদান কৰি প্ৰস্তুতি চলাই কেইবা সপ্তাহ অতিবাহিত কৰিছিল।

অন্তহীন কাপ কফি আৰু কৰিমৰ আচৰিতভাৱে ভয়ংকৰ কৌতুকৰ দ্বাৰা ইন্ধন যোগাৱা এটা বিশেষভাৱে প্ৰত্যাহ্বানপূৰ্ণ কাম সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ আপুনি এটা অল-নাইট কাম কৰাৰ সময়টো আপোনাৰ মনত পৰিছে। সীমা আপোনাৰ বাবে সকলো কলপানা লৈ আহিছিল, যাতে আপুনি কেফেইনৰ বিষক্ৰিয়াত আক্ৰান্ত নহয়। আৰু ৰাতুল তেওঁৰ শান্ত আত্মাক আৰ্শীবাদ দিয়ক আপোনাৰ সৈতে থাকিছিল। নীৰৱ সমৰ্থন আগবঢ়াইছিল আৰু আপোনাৰ কামৰ পৰুফৰিডি কৰিছিল।

আপুনি আপোনাৰ প্ৰথম হৃদস্পন্দনৰ কথা ভাবিছিল, আপুনি আত্ম অনুকম্পাত ডুবি থকা কষ্টদায়ক সপ্তাহবোৰৰ কথা ভাবিছিল। সীমাই আপোনাক আপোনাৰ কোঠাৰ পৰা বলপূৰ্বক বাহিৰ কৰি এখন চিনেমা চাবলৈ লৈ গৈছিল আৰু তাৰ পিছত পিছত এটা হাস্যৰসাত্মক কৰাওকে ৰাতিৰ বাবে লৈ গৈছিল। কৰিমে নিজৰ ৰোমান্টিক দূৰ্ঘটনাৰ কাহিনীৰে আপোনাক আনন্দিত কৰিছিল। নিজৰ স্বভাৱৰ পিছতো আপোনাক হাঁহিছিল। আৰু ৰাতুল, তেওঁৰ নিজৰ কমকৈ কোৱা ধৰণে কেৱল তাত আছিল, আপোনাৰ প্ৰয়োজনৰ সময়ত এক দৃঢ় উপস্থিতি।

উপলব্ধিটোৱে আপোনাক শৌচৰভাৱে আঘাত কৰিছিল। আপুনি কেৱল বকততা, পাঠ্যক্ৰম পৰীক্ষা এৰুৱাব পৰা নাছিল। আপুনি কালজ জীৱনৰ অস্পৰ্শনীয় গুৰুত্ব হেৰুৱাব পৰা নাছিল। আপুনি কালজ জীৱনৰ অস্পৰ্শনীয় গুৰুত্ব হেৰুৱাব বিচাৰিছিল। বন্ধত্ব, স্বাধীনতা, আপোনাৰ বন্ধুবৰ্গৰ সৈতে প্ৰাপ্তবয়স্কতাৰ অশান্ত পানীত চলাচল কৰাৰ অংশীদাৰী অভিজ্ঞতা।

অৱশেষত অধ্যাপক আলমে তেওঁৰ বক্তৃতা সমাপ্ত কিৰিছিল শিক্ষাৰ্থী সকলে তেওঁলোকৰ বেগবোৰ পেকিং কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰাৰ লগে-লগে কৌঠাটোৰ মাজেৰে এক সামূহিক স্তস্তিৰ শৌহ ওলাইছিল। আপুনি কৰিম সীমা আৰু অতুলক তেওঁলোকৰ সামগ্ৰী সংগ্ৰহ কৰি থকা দেখি থমকি ৰৈছিল।

"তেনেহলে" কৰিম তেওঁৰ বেগটো দোনুৰ ওপয়েৰে মাৰি ক'ল," এখন ডাউন, তিনিটা পৰীক্ষা বাকী আছে! কন্টিনত উদযাপন বাবে চাহ খাবলৈ কোন সাজু?"

সীমাই মূৰ ঘূৰাই তাৰ ওঠত এটা সৰু হাঁহি বাজি আছে। "মই চিতৰলৈ আহিলো। মোক কেফেইন প্ৰয়োজন।"

ৰাতুলে সন্মতি প্ৰকাশ কৰি কেৱল চকু উজাৰ নকৰিছিল।

আপুনি আপোনাৰ বন্ধুবৰ্গৰ সৈতে কন্টিনৰ ফালে খোজ কাঢ়ি যোৱাৰ লগে-লগে আপোনাৰ ওপৰত উষ্ণতাৰ টো ওলাইছিল। স্নাতক ডিগ্ৰী অনিবাৰ্য আছিল, হয়। জীৱনে আপোনাক সমগ্ৰ পৃথিৱীত বিক্ষিপ্ত কৰি ৰাখিব। কিন্তু এই পৱিত্ৰ হ'লবোৰত আপুনি গঢ়ি তোলা বন্ধনবোৰ অবিচ্ছেদ্য আছিল।

আপুনি জানিছিল যে আপুনি এই স্মৃতিবোৰ আপোনাৰ সৈতেলৈ যাব, আপোনাৰ হৃদয়ৰ গোপন কোঠাত আঁতৰাই ৰাখিৱ যি আপোনাক গঠন কৰা বন্ধুত্তৰ এক নিৰন্তৰ স্মাৰক। আপুনি হাঁহি চকুপানী ভাগ-বতৰা কৰা সপোন আৰু ভয় মনত ৰাখিব। আৰু আপুনি এই জনক লালন কৰিব যে জীৱনে আপোনাক যতেই লৈ গ'লেও আপোনাৰ হৃদয়ত কৰিম, সীমা আৰু ৰাতুলৰ সৈতে আপোনাৰ কলেজ জীৱনৰ এটা অংশ সদায় থাকিব।

আপুনি কেন্টিনত উপস্থিত হোৱাৰ লগে লগে চাহ এাৰু চামোছাৰ পৰিচিত গোন্ধটোৱে বতাহত ভৰি পৰিছিল। আপুনি এটা গভীৰ উশাহল লে মুৰ্হূতটো উপভোগ কৰিলে। এয়া কিয় নাছিল। এয়া কেৱল এটা নতুন অধ্যায়ৰ আৰম্ভণিহে আছিল। আৰু অপুনি নিশ্চিত ভাৱে জানিছিল, যিয়ে আপোনাক ভিতৰৰ পৰা উষ্ম কৰি তুলিছিল, যে আগত যি প্ৰত্যাহ্বানই থাকক না কেন আপুনি অকলে সেইবোৰৰ সন্মুখীন নহ'ব। আপোনাৰ বন্ধুবৰ্গ আছিল, আপোনাৰ নিৰ্বাচিত পৰিয়াল আছিল, আৰু সেইটোৱেই যথেষ্ট আছিল। বৰ্তমানৰ বাবে অন্ততঃ ই যথেষ্টতকৈ অধিক আছিল।

শিপা

আল আমিন আনছাৰি
স্নাতক প্ৰথম যান্মাসিক
অসমীয়া বিভাগ

গুৱাহাটীৰ আকাশৰেখা, অসমৰ জ্বলন্ত সূৰ্যাস্তৰ বিপৰীতে কাঁচ আৰু ষ্টীলৰ কাঁটাযুক্ত ছাইলাইট শান্ত। পৰম্পৰাগত দৃশ্যপটৰ পৰা আঁতৰত থকা এখন পৃথিৱী আছিল যাক অঞ্জনে ঘৰ বুলি অভিহিত কৰিছিল। তেওঁ তেওঁৰ দ্বাদশ মহলাৰ কাৰ্যালয়ৰ খিৰিকীৰ পৰা বাহিৰলৈ চাইছিল, এয়াৰ কণ্ডিচনাৰটো তলৰ চহৰখনৰ কোলাহলৰ বিৰুদ্ধে এক স্থিৰ অনুৰ্বৰ শব্দ আছিল। তেওঁ এক সুন্দৰ দৰমহা উপাৰ্জন কৰিছিল, যিটো সত্যই তেওঁক এতিয়াও আচৰিত কৰিছিল, তেওঁৰ নম্ৰ আৰম্ভণিৰ বাবে। তেওঁ আছিল এক সফল কাহিনী, এজন সৰু চহৰৰ ল'ৰা যিয়ে ইয়াক ডাঙৰ কৰি তুলিছিল। কিন্তু শেহতীয়াকৈ সফলতা অনুভৱ কৰা হৈছিল... শিপা।

বাৰিষাৰ বৰষুণৰ পিছত সেমেকা মাটিৰ গোন্ধ, গধূলিৰ সময়ত ক্ৰিকেটৰ জোৱাৰ, মাকৰ ঘৰত তৈয়াৰ কৰা পিঠাৰ সোঁৱাদ তেওঁ বিচাৰিছিল। তেওঁ নিজৰ পৰিয়ালৰ বাবে আকুল আকাংক্ষী আছিল।

অঞ্জনৰ পৰিয়াল তেওঁৰ পিতৃ, তপন এজন কৃষক যি বতৰ আৰু শক্তিশালী আছিল, তেওঁৰ মাতৃ মালা, যাৰ হাতে যিকোনো বীজৰ পৰা জীৱন প্ৰদান কৰিব পাৰিছিল আৰু তেওঁৰ সৰু ভনীয়েক জ্যোতি, যি চকুৰে নদীৰ অদম্য আত্ম ধৰি ৰাখিছিল তেওঁলোকৰ গাঁৱত শিপা আছিল। তেওঁ প্ৰায়ে প্ৰতি কেইসপ্তাহমানৰ মূৰে মূৰে তেওঁলোকক সাক্ষাৎ কৰিছিল, যাৰ ফলত তেওঁৰ কঠিন যাত্ৰাটো সেই সৰলতাৰ ফালে ঘূৰি আছিল। যি তেওঁক আধাৰিত কৰিছিল। কিন্তু দূৰত্বটো সহ্য কৰিবলৈ কঠিন হৈ পৰিছিল।

তেওঁ তেওঁলোককক ইয়াত, গুৱাহাটীত বিচাৰিছিল। তেওঁ তেওঁলোকক এতিয়া বহন কৰিব পৰা আৰামসমূহ প্ৰদান কৰিব বিচাৰিছিল ঃ এখন বিশাল এপাৰ্টমেণ্ট, উন্নত স্বাস্থ্যসেৱাৰ সুবিধা আৰু জেউটিৰ বাবে সুযোগ যিবোৰ তেওঁলোকৰ সৰু গাঁওখনে দিব নোৱাৰে। তেওঁ কল্পনা কৰিছিল যে মালাই তেওঁলোকৰ বেলকনিত এটা সৰু গাঁওখন দিব নোৱাৰে। তেওঁ কল্পনা কৰিছিল যে মালাই তেওঁলোকৰ বেলকনিত এটা সৰু বাগিচা চোৱা-চিতা কৰে, তপনে এটা শীততাপ নিয়ন্ত্রিত কোঠাত বাতৰি কাকত পঢ়ি দিন কটায় আৰু জেউতি এখন ভাল বিদ্যালয়ত সমৃদ্ধি লাভ কৰে।

তেওঁ বিষয়টো অগণিতবাৰ আলোচনা কৰিছিল, প্ৰতিটো প্ৰচেষ্টাই একে কোমল, কিন্তু অটল, প্ৰতিৰোধৰ সন্মুখীন হৈছিল। আমি কিয় আমাৰ ঘৰ এৰি যাম অঞ্জন? তপনে প্ৰশ্ন কৰিছিল, তেওঁৰ কণ্ঠ শান্ত আছিল, তেওঁৰ দৃষ্টি স্থিৰ আছিল। আমাৰ প্ৰয়োজনীয় সকলো ইয়াত আছে। ভূমি, আমাৰ চুবুৰীয়া, আমাৰ শান্তি।

মালাই যোগ দিছিল, তাইৰ চকুবোৰ শান্তভাৱেৰে ভৰি পৰিছিল। পুত্ৰ, চহৰখন আমাৰ বাবে নহয়। আমি ইয়াত বাস কৰোঁ, অসমৰ মাজভাগত। আমাৰ শিপা ৰোপণ কৰিব নোৱাৰাকৈ অতি গভীৰ।

চহৰখনৰ আকৰ্ষণ আৰু তেওঁলোকৰ গাঁওখনৰ প্ৰতি থকা প্ৰেমৰ মাজত ফাটি যোৱা জেউতি নীৰৱ হৈ আছিল তেওঁৰ চকুৱে তেওঁৰ হৃদয়ৰ সাংঘাতিক প্ৰতিফলিত কৰিছিল।

অঞ্জনে তেওঁলোকৰ সৈতে যুক্তি কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। তেওঁ সুবিধা, সুযোগ, জীৱনৰ সহজতাৰ বিষয়ে কৈছিল। তেওঁ গ্ৰাম্য জীৱনৰ কষ্টৰ পৰা মুক্ত এক আৰামদায়ক জীৱনৰ ছবি আঁকিছিল। তেওঁ নিজৰ নিঃসংঙ্গতাৰ কথা কৈছিল। তেওঁলোকৰ ওচৰত ৰখাৰ ইচ্ছাৰ কথা কৈছিল।

কিন্তু তেওঁৰ কথাবোৰে তেওঁলোকৰ সন্তুষ্টিৰ দেৱালত

প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰি সেইবোৰৰ পৰা আঁতৰি যোৱা যেন লাগিছিল। তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ বাবে তেওঁৰ প্ৰয়োজনীয়তা, তেওঁৰ সফলতা ভাগ বতৰা কৰাৰ আকুল আকাংক্ষা বুজি পোৱা নাছিল। তেওঁলোকৰ বাবে সফলতা ধন বা সম্পত্তিৰ দ্বাৰা নিৰ্ধাৰণ কৰা হোৱা নাছিল, কিন্তু তেওঁলোকৰ সৰল জীৱনৰ সমৃদ্ধিৰ দ্বাৰা নিৰ্ধাৰণ কৰা হৈছিল।

এটা শিহৰণকাৰী দুপৰীয়া, তেওঁৰ এটা ঘৰ ভ্ৰমণৰ সময়ত অঞ্জনে এটা বেলেগ পদ্ধতি চেষ্টা কৰাৰ সিদ্ধান্ত লৈছিল। তৰ্ক কৰাৰ পৰিৱৰ্তে তেওঁ লক্ষ্য কৰিছিল। তেওঁ তেওঁৰ দেউতাকক লক্ষ্য কৰিছিল তেওঁৰ কপাল একাগ্ৰতাৰে উৰি গৈছিল, তীব্ৰ ৰ'দত তেওঁৰ ধানৰ পথাৰলৈ যত্ন কৰিছিল। তেওঁ মাকক দেখিছিল, তাইৰ হাতত হালধিৰ দাগ আছিল, কষ্টেৰে আহাৰ প্ৰস্তুত কৰি আছিল, তাইৰ চলা-ফুৰা মন্থৰ কিন্তু ইচ্ছাকৃত আছিল। তেওঁ জেউতিক নদীৰ পাৰত তাইৰ বন্ধুবৰ্গৰ সৈতে হাঁহি থকা দেখিছিল, পৃথিৱীৰ চিন্তাৰ দ্বাৰা স্পষ্ট নকৰা তাইৰ উদ্বেগহীন আত্মা।

তেওঁ ভূমিৰ সৈতে তেওঁলোকৰ সম্পৰ্ক তেওঁলোকৰ জীৱনশৈলীৰ ওপৰত তেওঁলোকৰ অটল বিশ্বাস, তেওঁলোকৰ গভীৰ সুখ দেখিছিল। তেওঁ সম্পৰ্কৰ জটিল জাল দেখিছিল যিয়ে তেওঁলোকক তেওঁলোকৰ সম্প্ৰদায়ৰ সৈতে বান্ধি ৰাখিছিল, তেওঁলোকৰ মাজত পাৰ হৈ যোৱা অকথিত বুজাবুজি।

সেইদিনা সন্ধিয়া বাৰাণ্ডাত একেলগে বহি থকাৰ সময়ত, চামেলীৰ গোন্ধৰ সৈতে ঘন বতাহে অৱশেষত অঞ্জনে বুজি পাইছিল। তেওঁ বুজি পাইছিল যে তেওঁলোকৰ প্ৰতিৰোধ একঘেয়ামী বা তেওঁৰ প্ৰচেষ্টা প্ৰতি প্ৰশংসাৰ অভাৱৰ পৰা জন্ম হোৱা নাছিল। ইয়াৰ জন্ম হৈছিল প্ৰেমৰ পৰা তেওঁলোকৰ ঘৰ, তেওঁলোকৰ সম্প্ৰদায়, তেওঁলোকৰ জীৱনশৈলীৰ প্ৰতি থকা প্ৰেম।

মই বুজি পাইছো, তেওঁ কোমলভাৱে ক'লে— তেওঁৰ কণ্ঠস্বৰটোৱে একেবাৰে ফিসফিস কৰা নাছিল। তপনে তেওঁৰ ফালে চাইছিল, তেওঁৰ চকু আচৰিত হৈ পৰিছিল। 'কি বুজিছ, পুত্ৰ?'

'মই বুজি পাইছোঁ আপুনি কিয় যাবলৈ নিবিচাৰে। এইখন তোমাৰ ঘৰ। ইয়াতেই আপুনি বাস কৰে।

মালাৰ ওঁঠত এটা হাঁহি জিলিকি উঠিল। অৱশেষত আপুনি বুজি পালে অঞ্জন।'

স্বস্তিৰে জিলিকি থকা জেউতিৰ চকুবোৰে হাতত ধৰি তেওঁৰ হাত ধৰিলে।

অঞ্জনে জানিছিল যে তেওঁ তেওঁলোকক সলনি কৰিবলৈ বাধ্য কৰিব নোৱাৰে। প্ৰজন্মৰ পৰা প্ৰজন্ম ধৰি পালন কৰি অহা মাটিৰ পৰা তেওঁ সেইবোৰ উৎখাত কৰিব নোৱাৰিলে। তেওঁ এই ব্যৱধান দূৰ কৰাৰ উপায় বিচাৰিব লগা হৈছিল, যাতে তেওঁলোকৰ উপস্থিতিৰ বাবে তেওঁৰ ইচ্ছাকে তেওঁলোকৰ ঘৰৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ সৈতে মিলাব পাৰে।

তেওঁ গাঁৱত অধিক সময় কটাবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল, দেউতাকক খেতিৰ কামত সহায় কৰিছিল, মাটিৰ জটিলতাসমূহ শিকিছিল। তেওঁ মাকৰ কাহিনী শুনিছিল, তাইৰ প্ৰজ্ঞা দেখি আচৰিত হৈছিল আৰু গ্ৰাম্য জীৱনৰ সৰল আনন্দ পুনৰ আৱিষ্কাৰ কৰিছিল। তেওঁ জেউতিক তাইৰ শিক্ষা অনুসৰণ কৰিবলৈ উৎসাহিত কৰিছিল, তাইৰ সপোন আৰু আকাংক্ষাক সমৰ্থন কৰিছিল।

ইয়াৰ উপৰিও তেওঁ গাঁৱত বিনিয়োগ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল, স্থানীয় বিদ্যালয়ত উন্নতি সাধন কৰিছিল, উন্নত স্বাস্থ্যসেৱা সুবিধা প্ৰদান কৰিছিল আৰু স্থানীয় ব্যৱসায়সমূহক সহায় কৰিছিল। তেওঁ নিজৰ সম্পদ ব্যৱহাৰ কৰি তেওঁলোকৰ জীৱন সহজ কৰি তুলিছিল, লগতে তেওঁলোকৰ জীৱনশিল্পীক সন্মান জনাইছিল।

তেওঁ উপলব্ধি কৰিছিল যে তেওঁলোকক চহৰলৈ অনাটোৱেই তেওঁলোকৰ যোগান ধৰাৰ একমাত্ৰ উপায় নহয়। তেওঁ তেওঁলোকৰ শিপা ব্যাহত নকৰাকৈ চহৰখনৰ সুবিধাসমূহ তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ আনিব পাৰিছিল।

গুৱাহাটীৰ আকাশৰেখাটোৱে তেতিয়াও সংকেত দিছিল, কিন্তু এতিয়া ইয়াৰ অৰ্থ বেলেগ আছিল। এইটো আৰু তেওঁৰ ব্যক্তিগত সফলতাৰ প্ৰতীক নাছিল, কিন্তু তেওঁৰ প্ৰতিক্ৰিয়াৰ স্মাৰক আছিল।

অনুগল্প

ড° কাকলি হাজৰিকা
সহকাৰী অধ্যাপিকা, অৰ্থনীতি বিভাগ।

(১)

বাজেট

দিনটোৰ শেষত হাজিৰা কৰি পোৱা টকা কেইটা হাতত লৈ মানুহজনে পুনৰ হিচাপ কৰি চাইছে... মাৰ দৰৱ, ঘৰ ভাড়া নে চাউল কেইটামান?

(২)

ঘৰ

এই মাহত যেনে-তেনে ঘৰটোৰ লোনটো শেষ হ'ল। কিমান যে টনাটনিকৈ গ'ল যোৱা দহটা বছৰ। হ'লেও পানী পৰা ঘৰটোৰ ঠাইত দুকোঠালিৰ পকা ঘৰ এটা হ'ল ... দূৰৰ পৰাই হুলস্থূলীয়া পৰিৱেশটো দেখি মানুহজন কাষ চাপি গ'ল... মথাউৰিটো ভাগিল... গাঁওৰ পাঁচঘৰ মানুহৰ বাৰী ঘৰ নদীয়ে নিলে ... ৰমেনহঁতৰ ঘৰখন আৰু দুয়োকাষৰ চাৰিঘৰ...

(৩)

অভিভাৱক

ল'ৰাটোৰ অত্যাচাৰত মাক-দেউতাকৰ উপায় নোহোৱা হৈছে। তৃতীয় বৰ্গৰ চাকৰিয়াল দেউতাকে তাৰ দাবীবোৰ পূৰণ কৰাত সফল হ'ব পৰা নাই। কোনো পিতৃ-মাতৃয়ে সন্তান অবাধ্য, উশৃংখল হোৱাটো নিবিচাৰে। তেনে সন্তানৰ পৰা পোৱা অশান্তি আৰু সমাজৰ পৰা পোৱা তিৰস্কাৰ সহ্য কৰাটো বৰ সহজ কথা নহয়। এইবাৰ তাক এখন ডেৰ লাখ টকীয়া বাইক লাগে। ... 'মা' "দেউতাকক কৈ দিবা বাইক নিদিলে মই ঘৰৰ পৰা গুচি যাম। মোক বিচাৰিবলৈ কোনো প্ৰয়োজন নাই। বস্তু এটা বিচাৰিলে যদি দিবই নোৱাৰা, জন্ম দিছিলা কিয়?"

— মানুহ গৰাকীয়ে কেৱল চকুলো টুকি আছে।

তেনেতে টি.ভিৰ পৰা ভাঁহি আহিল—

... জলসিঞ্চন বিভাগৰ কৰ্মচাৰী অনিল বৰাক গ্ৰেপ্তাৰ। দহ হাজাৰ টকা ঘোচ লওঁতে হাতে-লোটে ধৰা পৰে অনিল বৰা...।

(২)

ক্ৰমশঃ

প্ৰজ্ঞানৰ মনটো আজি অযুত সপোনেৰে ভৰা। যোৱা এমাহ ধৰি যিজনী ছোৱালীৰ প্ৰেম ভিক্ষা কৰি আছে, তাই আজি উত্তৰ দিব।

লতাই তাইক কোৱাই নাছিল প্ৰজ্ঞানে যে, কেৱল তাইৰ কথাকে সুধি থাকে। অৱশেষত আজি বিদিশাৰ মোবাইল নম্বৰটো লতাই দিলে। প্ৰজ্ঞানৰ ফোনটো নিৰ্বিকাৰভাৱে ৰিচিভ কৰি বিদিশাই কৈ গ'ল "কোনেও একো নক'লেও, তোমাৰ মোৰ প্ৰতি থকা দুৰ্বলতা মই কেতিয়াবাই বুজি পাইছিলো। সকলো সিদ্ধান্তত আৱেগক ঠাই নিদিবা প্ৰজ্ঞান। ইয়াত হয়তো কোনেও নাজানে যে মই মোৰ স্বামীৰ বিশ্বস্ত পত্নী। প্ৰেম মই তেওঁৰ লগতেই কৰিছো।"

কবিতা কানন

এটি শান্ত নদী

আজিজুৰ ৰহমান দেৱান
মুৰব্বী অধ্যাপক, আৰবী বিভাগ

প্ৰকৃতিৰ বিতোপন নীলিম নদীটো
প্ৰবাহমান সমুদ্ৰৰ দিশে
একাকাৰ হোৱাৰ অদম্য বাসনালৈ।
পাহাৰৰ বুকু উপচি পৰা বৃষ্টি ধাৰা
বাগৰিছিল নিজৰাটি হৈ
বননিৰ নিৰৱতা ফালি
গাথিছিল, শব্দ তৰংগমালা;
মাত্ৰা পাইছিল জনস্ৰোতৰ গতি
যোৱাৰৰ জল ৰাশি উত্তাল ৰূপ
ফুটুকাৰে উপচা নদী দুয়োকুল।
পুৱাৰ সুৰুযৰ ৰক্তিম আভাই
আহিছিল ফলিল পৃষ্ঠত বিনন্দীয় ছবি,
ভটিয়নী নাওৰীয়া বঠাৰ কোৰত
উটিবুৰি নাচিছিল স্বচ্ছ মুকুতাবোৰ

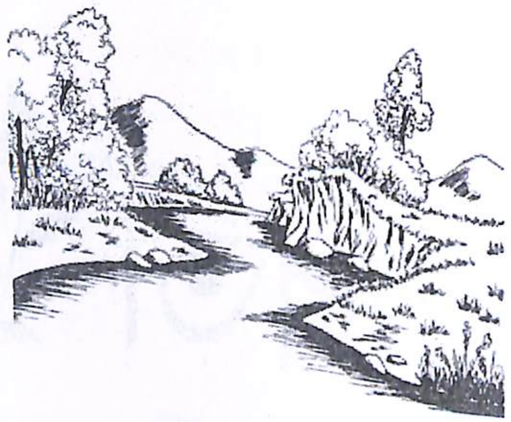

শুকান গছপাতবোৰ ঢৌৰ ছেৱে ছেৱে
উমলি তুলিছিল আনন্দৰ লহৰ
ভাহি ভাহি খেলিছিল চৰাইৰ জাকে
মিতিৰালি কৰিছিল পালতৰা নাওৰ লগত।
নয়ন জুৰোৱা পূৰ্ণতাৰ সমাবেশত
পাইছিল নদীটোৱে সুন্দৰ ৰূপ
আহ্ যেন পাৰ্থিবৰ পাৰিজাত কানন
শীতৰ পৰশত শলাই নদীটোৱে
খাইলাম গাভৰুৰ বেশ
ম্লান হৈ গ'ল লাবন্যময় আভা।
তথাপিতো —
কাইলৈৰ উদ্দীপনা বুকুত লৈ
বৈ থাকিল শান্ত নদীটো হৈ।

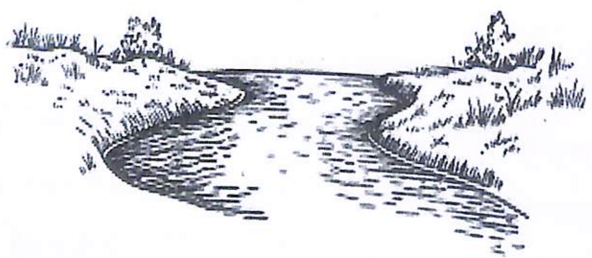

অভিশপ্ত ৩০ অক্টোবৰ

সুব্ৰত কাকতি
মুৰব্বী অধ্যাপক
উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

সৰাপাত হৈ সৰি পৰিছিল সপোন
কাৰোবাৰ আধামেলা চকুত
প্ৰতিশ্ৰুতি খহিছিল কাৰোবাৰ
চিঙি ৰোৱা দুহাতৰ আঙুলিত
কাৰোবাৰ শিৰৰ সেন্দুৰে চিঞৰিছিল,
ঘৰমূখী অপেক্ষাবোৰ অন্তহীন হোৱাত।
কোনো মাতৃৰ বুকুৰ বিষ দুচকুত নামিছিল।
মৰমবোৰ দিশহাৰা হোৱাত
মাথো পৰিকল্পনা কৰিছিল সকলোৱে
কিহেৰে পুৰাব বুকুৰ আশ্বাস,
ক'ত বিচাৰিব
আঙুলিৰ মাজৰ বিশ্বাস
অথবা শিৰৰ ৰঙা পৰিচয়
এয়া যে, অভিশপ্ত অক্টোবৰ।

আমাৰ দেশৰ নাৰী (আমি)

শ্বাহিনা আকতাৰ
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

আমাৰ দেশৰ নাৰী আমি
মনত আছে আত্মবিশ্বাস
আৰু আছে অফুৰন্ত সাহস
হয় আমি পাৰিম

পাৰিম এদিন আমাৰ অন্ধবিশ্বাস আৰু কু-সংস্কাৰে আৱৰি ৰখা সমাজক আধুনিকতাৰ লগত পৰিচয় কৰাবলৈ।

নাৰী আমি, শক্তি, আমিও পাৰিম নিশ্চয় পুৰুষৰ দৰে, একলগে আগুৱাই যাবলৈ। অতীতৰ পৰা চলি আহে নাৰীৰ প্ৰতি অৱহেলা ইতিহাসতো আমাৰ নাম নথকা নহয় কিন্তু কিয়? কিয় অৱহেলা কৰা হয়? আমাৰ এতিয়াৰ সমাজতো আছে নাৰীৰ গৌৰবৰ কাহিনী আমি নিশ্চই আৰু আগুৱাই যাম।

কলেজ সপ্তাহৰ ৰঙীন স্মৃতি

আচাদ আলী
স্নাতক তৃতীয় যান্মাসিক
ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

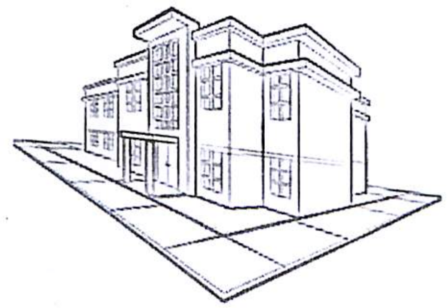

কলেজৰ সপ্তাহ আহিল, এদিনৰ বাবে সাজু,
এক বছৰ অপেক্ষাৰ পিছত এক সপোনৰ মঞ্চ
দিহিঙৰ গৰমত বাচল হাঁহি আৰু বাচল চিঞৰ,
কলেজৰ আঙ্গনটো ভৰিছিল আনন্দৰ সুৰেৰে।

প্ৰথম পাতেৰে আৰম্ভ হৈছিল সপোনৰ ৰাস,
নাচ-গীত, নাটক আৰু কবিতা, সকলোৰে মিলন।
নতুন প্ৰবন্ধ, নতুন সৃষ্টিৰ উন্মোচন,
আনন্দ আৰু আৱেগে ভৰাই তুলিছিল শ্ৰোতাৰ মন।

কলেজৰ প্ৰতি প্ৰতিষ্ঠা আনৰ বাবে উৎসৱ
য'ত প্ৰতিজন কৰে আপোনাৰ এক উৎসৱ।
শিক্ষক আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ এক গাঁঠ,
মহান কামৰ মাধুৰী আৰু শিক্ষাৰ ভৱিষ্যত।

নাচৰ পেছাৰ পৰা গানৰ পদ্ধতি
প্ৰতিযোগিতাৰ মাজত সপোনৰ এক নৱজীৱন।
হাঁহিৰ ওপৰত সিঁচি যাব সুৰৰ চিহ্ন,
কলেজ সপ্তাহ হৈছে এক উৎসৱ জীৱন্ত প্ৰতিফলন।

মঞ্চত নতুন নতুন মুখৰ আগমন,
নিয়মৰ ওপৰত নৱযুগৰ ছন্দৰ দান।
গভীৰ অধ্যয়নৰ মাজত সৃজনশীলতাৰ দিশ,
কলেজৰ পথত এক পথাৰ ৰূপান্তৰ।

বাহিৰে ঘূৰি থকা সময়, অভিলাষৰ পৰা খোলা,
সপোনৰ বাচল প্ৰচেষ্টা একে আগুৱাই চলা।
অভিনয়, সঙ্গীত আৰু চিত্ৰকলাৰ প্ৰতিক্ৰিয়া,
মেধাৰ মাজত এক আৰ্টৰ নতুন সৃষ্টি।
কলেজ সপ্তাহৰ দিনবোৰ সঁচাকৈ উৎসৱ,
প্ৰতিৰূপিত হৈছে সপোনৰ পূৰ্ণৰূপ।
উন্নতিৰ গতি, প্ৰতিযোগিতাৰ সঙ্গ।
কলেজৰ সপোন প্ৰতিস্থাপন শিক্ষা আৰু আস্থা।

জীৱনৰ পথৰ মাজত এই কলেজ সপ্তাহৰ দিন,
চিৰদিনৰ স্মৃতি, চিৰকালৰ সপোন।
সৰু সৰু মুহূৰ্ত্তবোৰ হ'ব মাধুৰী,
কলেজ সপ্তাহৰ সপোন, চিৰকালৰ এক ৰূপান্তৰ।

মাৰ স্নেহৰ জ্যোতি

ছফিয়া মেহমুদা
স্নাতক তৃতীয় যান্মাসিক
উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

মা, তুমি যেন এজোপা সেউজীয়া গছ,
সেউজীয়া পাতত ভৰা জীৱনৰ সঁচা হেঁপাহ।
তোমাৰ কোলাত শুবলৈ পাইছিলো যে সুখ
সেই দিনবোৰ আজি স্মৃতিৰ এটি নীৰৱ বতাহ।

তোমাৰ হাঁহি মোৰ জীৱনৰ পোহৰ,
তোমাৰ চকুৰ চকচকনি যেন সুৰসুৰ আভাস।
বহু ৰাতি ৰাখিছিলা মোৰ বাবে,
কিন্তু তোমাৰ আঘোনৰ কথা আজি নাপাওঁ বুজিব।

যান্ত্ৰিক জীৱনৰ এই ব্যস্ত সময়ত,
মা, তোমাৰ মৰমৰ সঁচা মুল্য ক'ত?
অফিচৰ মেল আৰু ফোনৰ স্ক্ৰীন
তোমাৰ উমাল স্পৰ্শৰ কিমান প্ৰয়োজন।

তুমি মোক শিকালা জীৱনৰ অৰ্থ,
সৰলতা মাজত সুখৰ গাঁথা।
কিন্তু আধুনিকতাৰ এই নতুন জগতত,
মোৰ সময়ৰ সীমাৰ মাজত মোৰ সঙ্গৰ অভাৱ।

তোমাৰ কথা মনত পৰে প্ৰতিদিনে
তোমাৰ হাতৰ ৰন্ধা মাৰাৰ গোন্ধ।
তোমাৰ হাতৰ আলু পিঠাৰ মিঠা স্বাদ,
আজিও মোৰ মনত সাঁচি থব পৰা স্মৃতিৰ বাহ।

মা, তুমি মাটিৰ সৈতে জড়িত,
তোমাৰ আশীৰ্বাদ যেনে চিৰজীৱন আমাৰ বাবে।

তোমাৰ হাঁহি তোমাৰ স্নেহৰ চাৱনি,
মোৰ জীৱনৰ পথত সদায় এটি পথ পোহৰ।
তোমাৰ কোলাত শুব পৰা সেই শান্তি
প্ৰযুক্তি আৰু মেচিনে কেতিয়াও দিব নোৱাৰে
তোমাৰ দৰে হৃদয়ৰ উমাল পৰশ,
চাৰিওদিশত বিচাৰি হেৰাই মই, মা।

তোমাৰ স্নেহ মোৰ হৃদয়ৰ মূল,
তোমাৰ উমান বুকু যেন এক সুৰৰ তুল।
মা, তুমি মোৰ আধুনিক জগতৰ অনন্ত শক্তি,
বেমাৰ স্নেহৰ সুৰেৰে গঢ়ো মোৰ জীৱনৰ মুক্তি।

জীৱনৰ ছাঁ

ফাৰুক আলি
স্নাতক তৃতীয় ষান্মাসিক
ৰসায়ন বিভাগ

জীৱন মানে এটি কাহিনী,
শূন্য পৃষ্ঠাৰ ওপৰত লিখা
এজাক হেঁপাহৰ কুঁহিপাত,
কেতিয়াবা সুন্দৰ, কেতিয়াবা মৰিশাল।

সময়ৰ কেঁচা হাতত
বিচ্ছিন্ন শব্দবোৰ আকাৰে ধৰে,
কোনোবাৰ হাঁহিত ৰঙীন হয়,
কোনোবাৰ চকুপানীত লহৰ যেনে।

জীৱন এটা ধোঁৱা,
মুহূৰ্তবোৰ হেৰুৱাই শিপা,
য'ত স্বপ্নবোৰ দৌৰিছে,
আৰু সময় পিছলৈ হেৰাইছে।

কেতিয়াবা এন্ধাৰ কেতিয়াবা ৰ'দ,
আশাবোৰে উশাহ লয় মূৰত,
তথাপি আগুৱাই যাব লাগে,
বাটবোৰে বৈ নাথাকে কাৰো বাবে।

কেতিয়াবা সময় ৰ'দালি,
জোনাক বৰষুণ পোহৰত,
আৰু কেতিয়াবা অভিমানৰ মেঘ
নিঃশেষ হৈ নামে বুকুৰ ওপৰত।

মানুহবোৰ আহে,
মানুহবোৰ যায়
কিছু নাম সোঁৱাৰো,
কিছুনাম উৰুৱাই বোৱা হৈ আঁতৰি যায়।
জীৱন কেতিয়াবা এটি প্ৰশ্ন,
উত্তম নোপোৱা শূন্যতাৰ মাজত,
আৰু কেতিয়াবা এটি সংগীত,
যিটো সুৰহীনতাও মধুময় লাগে।

আশাবোৰ জীয়াই থাকে,
ভগ্নহৃদয়ৰ মাজতো,

কিয়নো জীৱন বুজা
এটি অপূৰ্ণ কবিতা,
যিটো সময়ৰ পাতত
লিখা হৈ যাওঁ আমি,
এজোপা শূন্য আশাৰ ছাঁ।

শিক্ষক জ্ঞানৰ বতাহ

আলী হুছেইন খান
স্নাতক চতুৰ্থ ষান্মাসিক
উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

শিক্ষক,
এজন ব্যক্তি নহয়,
এটি প্ৰতীক এটি দীপশিখা
যিয়ে অন্ধকাৰ পথবোৰত
আলোক বিচাৰি সুমুৱাই দিয়ে।

প্ৰথম দিনা স্কুলৰ সোঁৱৰণী
আঁতৰি অহা মাতৃৰ হাত
আৰু নতুন এখন পৃথিৱীৰ ভিতৰত
এজোপা চিনাকি সঁহাৰি
'ভয় নকৰিবা, আমি আছোঁ।
এনেকৈ আৰম্ভ হৈছিল সম্পৰ্ক
শিক্ষক আৰু শিক্ষাৰ্থীৰ মাজত।

তেওঁলোকৰ হাত ধৰি শিকালে,
'ক' 'খ' 'গ'
আৰু তাৰেই মাজত বুজালে,
শব্দৰ মাজত লুকাই থকা শক্তি,
বাক্যৰ মাজত জ্ঞানৰ দীপ্তি

এদিন অঙ্কত কঠিন সমস্যা
তেওঁ ক'লে —
'এবাৰ চেষ্টা কৰি চোৱা,
উত্তৰ তোমাৰ ভিতৰতে আছে।'
আজি আমি জীৱনটোও এনেকৈ
সমস্যাবোৰ পৰীক্ষা কৰো
উত্তৰ বিচাৰি যাওঁ।
শিক্ষক মানে...

সোধো পাঠশালাৰ ভূগোল নহয়,
তেওঁলোক শিক্ষাই
জীৱনৰ মানদণ্ড
সময়ে সঠিক বাট চিনিব।
কেতিয়াবা গম্ভীৰ, কেতিয়াবা মৰমীয়াল,
কেতিয়াবা দণ্ড, কেতিয়াবা হাঁহি,
কিন্তু সদায় এগৰাকী দিশশাৰী,
এক আগলগা জোনাকী পৰুৱা।

শিক্ষক,
সিঁহতে কেতিয়াও ৰং চাই শিক্ষা নিদিয়ে
বিত্ত-দৰিদ্ৰৰ ভেদ কৰে নাপায়
শুধু এটি কাষ চাপি লয়
আৰু ক'লে —
'তুমি কৰিব পাৰা, আগবঢ়া।

সময়ে বদলায়,
শিক্ষাৰ্থী হ'লে মানৱ,
কিন্তু মনত থাকে
তেওঁলোকৰ নিৰব অৱদান।

সেয়ে আজি,
এজন শিক্ষাৰ্থীৰ হৃদয়ত পৰা
শ্ৰদ্ধাৰে কওঁ
শিক্ষাত আপুনি সদায়
আমাৰ মাজত জীয়াই থাকিব,
আপোনাৰ শিকলিৰ জ্ঞানৰ বতাহ হৈ।

প্ৰেমৰ আধুনিক সুৰ

আজমিনা হুছেইন জামিল
স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক
উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

প্ৰেম তোমাৰ ৰূপ আজি আধুনিক,
চিঠিৰ ভাষা হেৰাই গ'ল মেছেজৰ শব্দত।
প্ৰেমৰ অনুভৱ আজিকালি ইমোজিত বন্দী,
মৰমৰ আকাশে বৈ যায় ডিজিটেল ধ্বনিত।

সেই পুৰণি চিঠিৰ কাগজৰ সুৱাস,
মিছকলৰ ভোকালত জীৱনৰ আশা।
তোমাৰ চকুৰে পঢ়ো সেই পুৰণি গীত,
আজিৰ দিনে হেৰাই গ'ল ক'ত মুঠি-মুঠি চাবিদ।

মুখত মোৰ তোমাৰ নামৰ এটি কথা,
কিন্তু স্ক্ৰীণত টাইপ কৰা শব্দৰ ব্যস্ততা।
তোমাৰ হাঁহি, তোমাৰ স্পৰ্শৰ আশা,
ভিডিত কলত হ'ল সৰগৰ জ্বাল।

তথাপি প্ৰেমৰ এই আধুনিক ৰূপত,
তোমাৰ মৰম মোৰ হৃদয়ত
পিকচাৰৰ মাজত সাঁচি ৰাখো সপোন,
ডিজিটেল কথোপকথনে কৰে প্ৰেমৰ ঘোষণ।

কিন্তু মনত মোৰ এটি গভীৰ সুৰ,
প্ৰেম কি কেৱল মেছেজৰ একোটি থুৰ?
নাই সেই চোতালৰ একান্ত কথা,
য'ত বতাহৰ লগত প্ৰেমৰ এটি মিঠা গান বজা।

তোমাৰ সৈতে পলৰ প্ৰত্যক্ষ সুৰ,
আজি স্ক্ৰীণত মাজত বিৰহৰ গীত।
কিন্তু হৃদয়ৰ প্ৰেম একেই,
পুৰণি দিন, নৱযুগৰ গাথা, পৰিৱৰ্তন হ'ল বতৰাই।

প্ৰেমত আজিও বহি আছে সুৰৰ এটি আশা,
সঁচা অনুভৱৰে হ'ব নৱযুগৰ ভাষা।
ডিজিটেল স্ক্ৰীণৰ সীমাৰ বাহিৰে,
মৰমৰ শব্দৰে জগতে চিৰন্তণ তৰংগ।

তোমাৰ হাতৰ স্পৰ্শতে আজিও শক্তি,
তোমাৰ চকুত দেখো সপোনৰ জীৱন্ত প্ৰতিচ্ছবি।
প্ৰেমৰ এই নতুন যুগত,
আমাৰ হৃদয়ে গঢ়িব এটি অনন্ত বৃত্ত।

প্ৰেমৰ গীত বাজিছে চিৰন্তণ,
তোমাৰ সৈতে মোৰ এই জীৱনৰ চৰণ।
আধুনিক যুগ, ডিজিটেল প্ৰেমৰ ৰূপ,
তথাপি হৃদয়ত প্ৰেমৰ একেই জ্যোতিৰ কুপ।

ৰণাংগনৰ জেউতি

হাফিজা খাতুন
স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক
উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

স্বাধীনতা...
এটি শব্দ নহয়, এটি অনুভৱ,
এটি ইতিহাস, এটি গৌৰৱ,
শতাব্দীৰ সংগ্ৰামত বিজয়ৰ জয়ধ্বনি,
ৰণাংগনৰ ৰঙীন সূৰ্যোদয়।

সেইদিন...
যেতিয়া দেশে বাঁহী বজালে,
'বন্দে মাতৰম' বুলি ধ্বনি উঠিল,
বীৰ সেনানীৰ শৰীৰত উজ্বলি পৰিল
নিশ্চল হ'লেও অসমাপ্ত এটি সপোন।

ভগৎ সিঙৰ চকুত জ্যোতি,
চন্দ্ৰশেখৰ আজাদৰ কণ্ঠত অটলতা,
মঙ্গল পাণ্ডেৰ বন্দুকৰ গৰ্জন
আজি সেইবোৰ ইতিহাসৰ এটি শিৰোনাম।

স্বাধীনতা কেতিয়াও সস্তা নহয়,
পুৰস্কাৰ হিচাপে পোৱা বস্তু নহয়,
ই সংগ্ৰামত উজাৰি অহা,
শ্বহীদৰ তেজত ৰঙীন হোৱা
এটি বিজয়গাঁথা।

কিন্তু,
সেই স্বাধীনতা এতিয়া ক'ত?
আমাৰ মনত, আমাৰ বিবেকত?
নে কেইবাটাও নীতি, নিয়ম,
সীমাবদ্ধতাৰ শিকলিত বন্দী?

স্বাধীনতা মানে কেৱল
১৫ আগষ্টত পতাকা উৰুৱা নহয়,
স্বাধীনতা মানে চিন্তাৰ মুক্তি,
ভাষাৰ স্বাধীন ধ্বনি, নপতিওক স্বাধীনতাৰ পাত।

স্বাধীনতা হ'ব এটি জীয়াই থকা সপোন,
যি দেশৰ প্ৰতিটো হৃদয়ত
এজাক হেঁপাহৰ বতাহ হৈ
উশাহ ল'ব, উজলি উঠিব...

আমাৰ কাঙ্খিত বিশ্ব

নাজমা খাতুন আমিন
স্নাতক তৃতীয় ষান্মাসিক

একেখন সমাজৰ
বাসিন্দা আমি বিশ্ববাসী
ধৰ্ম বৰ্ণ জাতি ইতিহাস
বিভিন্ন হ'লেও ঘৰঘৰ
এনাজৰীৰে একে হৈ আছে
আমাৰ হৃদয় স্পন্দন।

তথাপিও কিয় আমি আজি
মানৱতা পাহৰি কৰি আছোঁ
ভ্ৰাতৃঘাতি সংগ্ৰাম?

আহক আহক বিশ্ববাসী জনগন
ভয় অনুভৱ কৰাৰ নাই প্ৰয়োজন।
শান্তিপ্ৰেমী আমি বিশ্ববাসী মিলি
অন্তৰৰ মৰমেৰে আকৌ সাজি লওঁ
আমাৰ সমাজখনক?

আকাশৰ সপোন

ৰাহিদা খাতুন
স্নাতক তৃতীয় ষান্মাসিক

আকাশৰ পিনে চাই সপোন বুলি যাম,
জীৱনৰ আখৰবোৰে নতুন পথ দেখাম।
তৰা গঁথা ৰাতি, জোনাকৰ সপোন,
মোৰ মনত উঠে এটি সেউজীয়া জীৱন।

প্ৰতিটো পলকতে সপোনৰ এটি সুৰ,
জীৱন গান হ'ব, হ'ব সৃষ্টিৰ নতুন ঠিকনা।
বতাহে গুজৰি ক'লে এটি নতুন কথা,
প্ৰতিটো মনৰ মাজত আশা আৰু ব্যস্ততা।

নদীৰ সোঁতত ভাঁহে জীৱনৰ গান,
সপোনৰ তৰত দেখো সোণোৱালী পৰাণ।
জীৱনক মনত ৰাখি আগবাঢ়ো আমি,
আকাশৰ সপোনেই হ'ব জীৱনৰ আধাৰ।

শিক্ষা ঃ জীৱন গঢ়াৰ আলোক

জাহেৰ ছিদ্দিক
স্নাতক তৃতীয় ষান্মাসিক
প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ

শিক্ষা মানে কেৱল কিতাপৰ পৃষ্ঠা নহয়,
শব্দ, সংখ্যা আৰু সূত্ৰৰ সমষ্টি নহয়
শিক্ষা মানে এটি জেউতি,
যিয়ে আতৰায় অজ্ঞতাৰ আধাৰ
আৰু চিনাই দিয়ে সঠিক পথ।

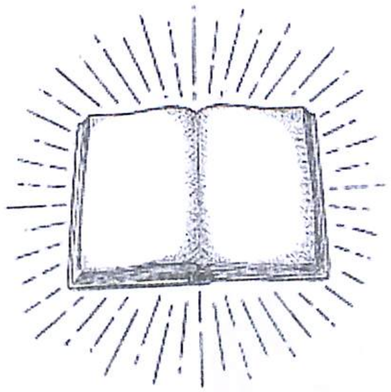

প্ৰথম অক্ষৰ শিকাৰ দিনটো
মাতৃৰ হাতত ধৰি স্কুললৈ যোৱা,
শিক্ষকৰ ওচৰত লাজতে কঁপি থকা
ক 'কপা' বুলি ক'লে,
কিন্তু শিক্ষকে হাঁহি হাঁহি ক'লে—
'পুনৰ চেষ্টা কৰা, তুমি কৰিব পাৰিবা।'
এনেকৈ আৰম্ভ হৈছিল শিক্ষাৰ পথচলা।

শিক্ষা মানে কেৱল পাঠশালা নহয়,
প্ৰকৃতিটো আছে এটি অন্য পাঠ,
নদীয়ে শিকায় সহনশীলতা,
পখীজাকে শিকায় আকাশ চোৱাৰ সাধ্য
আৰু গছজোপাই শিকায়,
শিক্ষা জ্ঞানৰ বীজ,
যি সময়ৰ মাটিত পৰি
এদিন মহীৰূহ হয়,
সমাজ, মানুহ আৰু জাতিৰ
ভৱিষ্যত গঢ়ে।

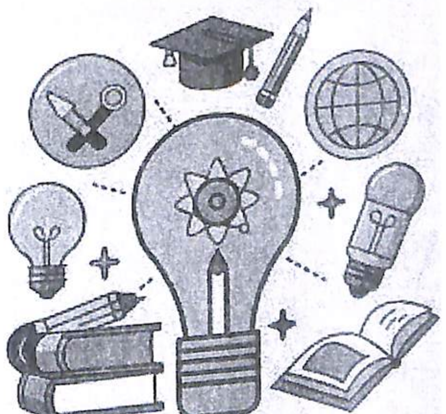

কিন্তু শিক্ষা যদি সীমাবদ্ধ হয়
অকল নম্বৰৰ খাতাত,
তেতিয়া ক'ত থাকে
মনুষ্যত্বৰ অৰ্থ?
শিক্ষা হওক চিন্তাৰ উন্মোচন
শিক্ষা হওক অন্ধবিশ্বাসৰ বিৰুদ্ধে
এটি চলন্ত দীপ।

একবিংশ শতিকাত শিক্ষাৰ নতুন ৰূপ
ডিজিটেল ক্লাছৰুম, স্ক্ৰীণৰ আলোক
কিন্তু শিক্ষা হওক সেই যে
মানুহ হ'বলৈ শিকায়,
সহানুভূতিৰ পাঠ পঢ়ুৱায়
আৰু দেশ-জাতি-সংস্কৃতিৰ মূল্যবোৰ সজাই ৰাখে।

যদি শিক্ষা থাকিলে কিয় এতিয়াও ভেদাভেদ?
কিয় তেজৰ দাগ সমাজৰ বুকুত?
কিয় কপটত আৱদ্ধ হৈ থাকে মানুহৰ হৃদয়?

আজি সময় আহিছে,
শিক্ষাক শুধৰাই চাবৰ,
কিতাপৰ বাহিৰতো শিক্ষাৰ উপস্থিতি অনুভৱ কৰাৰ
সেই শিক্ষা, যি মনুষ্যত্ব শিকায়,
সেই শিক্ষা, যি অন্তৰৰ আলোক জ্বলায়।

সেয়ে,
শিক্ষাৰ আলো জ্বলক,
প্ৰত্যেক হৃদয়ত জ্ঞান বোৱক,
আৰু সকলোৰে জীৱন খন
সত্য, সৌন্দৰ্য আৰু সদাচাৰৰ
এক অপূৰ্ব গীত হওঁক।

সহপাঠী স্মৃতিৰ ছবি

ছানোৱাৰ হুছেইন
স্নাতক তৃতীয় ষান্মাসিক
প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ

ক্লাছৰ বেদনাত বহি থকা সেইজন,
হাঁহি মাৰি থকা আনজন,
ব্লেকব'ৰ্ডত চক ডাষ্টাৰে লিখা
এটি নাম, এটি মনত ৰোৱা গল্প।
সহপাঠী...
বছৰৰ পিছত বছৰৰ সঙ্গী,
এদিন অচিনাকী মুখাবোৰ,
সময়ৰ সৈতে পৰি পৰি
হৈ পৰিল হৃদয়ৰ অবিচ্ছেদ্য অংশ
সেই দিনবোৰ...
যেতিয়া ক্লাছত হুলস্থূল
শিক্ষকে বোলে শান্ত হওক।
কিন্তু আমিবোৰৰ চঞ্চল মন
কৰবাত হেৰাই গৈছিল
কোনো এটি সপোনৰ চুবুৰীত।
সেই বেঞ্চখন...
য'ত বহি বুজিছোঁ গণিতৰ সূত্ৰ,
কেতিয়াবা আকি লৈছোঁ
ভৱিষ্যতৰ স্বপ্নবোৰৰ স্কেচ।
এজনৰ মূৰত আনজনে লিখা
.....
বাৰে বাৰে ....
আমি তাতে লুকাই থকা
স্মৃতিবোৰক এজাক মিঠা পাহি।
সেই হুলস্থূল দিন...
ক্লাছৰ পৰা পলাই
কেন্টিনৰ সৰু টেবুলত ... উলিয়াই
একেবাৰে শেষ মুহূৰ্তলৈ ঢালি
নোটবুকত লিখা ...

এজনৰ ...
গোটেই ক্লাছৰ সম্পত্তি,
আকৌ আনজনৰ দুখন ৰুমাল
সকলোৰে চকুপানীৰ সাক্ষী।
সেই প্ৰতিযোগিতাত..
এজন আগবাঢ়ে... আগবাঢ়ে
কিন্তু অন্তিম ক্ষণত
একে ঠাই হোৱা হয় সকলো ...
য'ত সহ্য আৰু .. মাজত
থাকে মাত্ৰ এখনি ধুনীয়া বন্ধুত্ব।
দিনবোৰ উৰি যায়
আমিবোৰে প্ৰাপ্তবয়স্ক হ'লো
নতুন ঠিকনাত আঁতৰি গ'লোঁ
কিন্তু মনৰ গভীৰ কোণাত
সেই সহপাঠীৰ হাঁহি থকা
সেই ক্লাছত ...
এখন পুৰণি ফটো যে সংৰক্ষিত।
সেয়ে,
যদি কোনোদিনা পুনৰ মিলোঁ,
সেই আগৰ হুলস্থূল
সেই আমাৰ হাঁহি,
আৰু সেই আগৰ বন্ধুত্ব
আকৌ এবাৰ অনুভৱ কৰোঁ।
সহপাঠী,
স্মৃতিৰ পৃষ্ঠাত লিখা
এখনত অম্লান কবিতা,
যিটো সময় বোৱাই...
তথাপি হৃদয়ত থাকি যায়।

আনন্দ

ৰেহানা পাৰবিন
স্নাতক তৃতীয় ষান্মাসিক
পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ

আনন্দ...
এটি শব্দ নহয়,
এটি অনুভৱ এটি সুৰ,
যি উশাহৰ দৰে বয়,
সময়ৰ মাজত এটি কোমল জেউতি হে।

ক'ত পোৱা যায় আনন্দ?
হয়তো এটি শিশুৰ গালত,
মিচিকিয়া হাঁহিৰ এটি বিন্দুত
নহ'লে চকু মুদাৰ সময়তে,
সপোনবোৰক আলফুলে সুমুৱাই ল'লে।

আনন্দ মানে কি?
সাফল্যৰ সিংহাসন? নে
সৰু সৰু সুখৰ মুহূৰ্ত?
কেতিয়াবা এটি কুঁহিপাতৰ ওপৰত
সূৰ্যৰ প্ৰথম ৰদজাক
কেতিয়াবা আকাশৰ বুকু ফালি
এজাক বতাহৰ স্পৰ্শ।
আনন্দ মানে...
সেই পুৰণি বন্ধুৰ ফোনকল
কেনেকুৱা আছা? বুলি সোধা এটি মাত,
কেতিয়াবা এটি গীতৰ লগত
বিচনাতে চকু মুদা জোনাকৰ ৰাতি

কেতিয়াবা এটা বতৰ,
সাতামকলীয়া পানীৰ গোন্ধ
কেতিয়াবা এখন কিতাপ,
আৰু মাজতে গজা চিনাকি এটি শব্দ

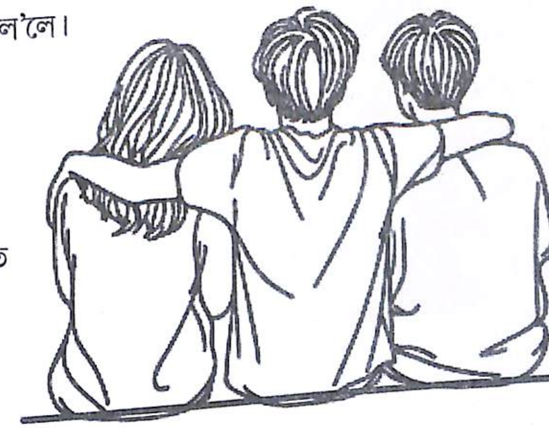

আনন্দ মানে কেৱল হাঁহি নহয়,
কেতিয়াবা এটি চকুপানীত
সেয়ে হয়তো এজন কৃষকে হাঁহে
সাগৰলৈ ধানৰ উশাহত,
এজন কলা শিল্পীয়ে হাঁহে
তেওঁৰ সৃষ্টিৰ নতুন ৰঙত।

কিন্তু
আনন্দ বিচাৰি মানুহে কিয়
দূৰলৈ দৌৰিছে?
সৌধবোৰ ধন-বিত্ত,
ক্ষমতাৰ উচ্চাসনত
কিয় আকৌ মনৰ খালী ঠাইবোৰ
আনন্দ কোনোবাই দান নকৰে,
আনন্দ কাঢ়িয়াই নিয়া নহয়,
আনন্দ মানে বুজি পোৱা, অনুভৱ কৰা,
এটি নিৰ্মল মুহূৰ্তৰ মাজত।

সেয়ে,
আনন্দ বিচাৰি নাযাওঁ
আনন্দ আজি আৰু এতিয়াই
এই উশাহ, এই কণ্ঠ,
এই জীৱনৰ মাজতেই আছে।

আনন্দ মানে...
সঁচাকৈ জীয়াই থকা
হৃদয়ৰ সেউজী গান শুনা,
আৰু সময়ৰ সৈতে
এটি মৰম লগা হাঁহি সলনি কৰা।

সমাজ ঃ আইনাত প্ৰতিফলিত মুখবোৰ

মহিদুল ইছলাম
স্নাতক তৃতীয় ষান্মাসিক
গণিত বিভাগ

সমাজ...
এটি শব্দ নহয়, এটি প্ৰতিচ্ছবি,
অগণন মুখৰ সমষ্টি,
আনন্দ, দুখ, সংগ্ৰাম
আৰু সময়ৰ ওৰণিত
লুকাই থকা কিছুমান অলেখ গল্প।

এজন কৃষকৰ শিপাৰ ঘাম,
এজন মজদুৰৰ হাতৰ খোজ,
এজন শিশুৰ সপোন,
এজন বৃদ্ধৰ চকুপানী
এইবোৰ মিলিয়েই যে সমাজ।

কৰ'বাত আলোক, কৰ'বাত আন্ধাৰ,
কৰবাত জ্ঞান, কৰবাত ভ্ৰান্তি,
এজনে আগবাঢ়ে, আনজনে আঁতৰি যায়,
সমাজ যিদৰে ধৰি ৰাখে
কিছুমান চলিত সত্য।

কেতিয়াবা প্ৰশ্ন উঠে
এই সমাজ *কেনেকুৱা?*
আত্মকেন্দ্ৰিক? হৃদয়হীন?
নে মৰমৰ জেউতিৰে উজ্জ্বল?
উত্তৰবোৰ সলনি হয়,
কাৰণ সমাজ মানেই
এজন মানুহৰ দৃষ্টিকোণ।

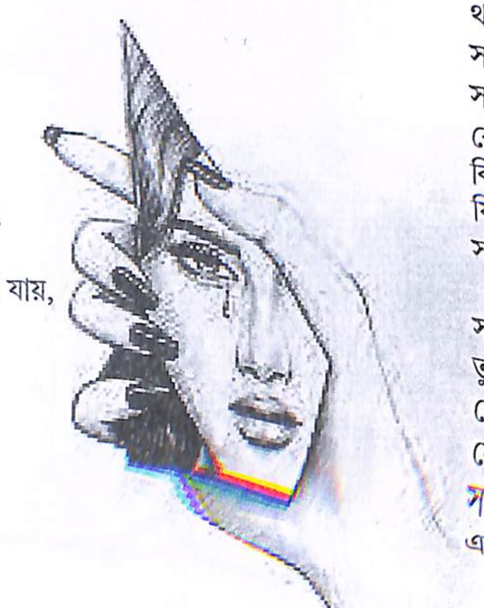

এদিন কোনোবা পথৰ কামত পৰি ৰ'ল,
সমাজে চাই গ'ল...
এদিন কোনোবাই প্ৰতিকাৰ বিচাৰিলে
সমাজে নীৰৱ ৰ'ল...
কিন্তু,
এদিন কোনোবাই সাহসিকতাৰে আগবাঢ়ি ক'লে—
'নহয়। আমি মিলি বদলাব লাগিব।'

আৰু ঠিক তেতিয়াৰে পৰা
সমাজত নতুন এটি ৰ'দ উঠিল।

এই সমাজ কেতিয়াবা বিভেদত বিভক্ত,
ধনী-দুখীয়া, উচ্চ-নিৰ্জনত,
কিন্তু হৃদয়ত গভীৰ কোণত
থাকে একেটাই সপোন
সমতা, সৌহাৰ্দ্য আৰু একতাৰ সুৰ।
সমাজ মানে কেতিয়াবা প্ৰতিবাদ,
কেতিয়াবা গলা থুপি ৰোৱা নীৰৱতা,
কিন্তু সমাজেই শিকাই
যিমানেই আঁতৰি থাকক,
সত্য সদায় বিজয়ী হয়।

সমাজ মানে আমি,
তুমি, সেই সপোন দেখা ছাঁ,
সেই সৰু ফুল বিক্ৰী কৰা কণমানিহঁত,
সেই গাঁওবুঢ়া, সেই শিল্পী,
সকলোৰে নিজ নিজ স্বপ্নেৰে গঠিত
এটি অপূৰ্ণ কেন্‌ভাছ।

সেয়ে সমাজ বদলাব বিচাৰিলে
আগতকৈ সুন্দৰ কৰিব বিচাৰিলে,
পহিলা পদক্ষেপ ল'ব লাগিব
নিজৰ পৰা,
নিজৰ চিন্তাৰে,
নিজৰ কৰ্মৰে,
নহয়নে?

সমাজ মানেই আমি,
সমাজ মানে সকলোৰে মিলি গঢ়ি তোলা
এটি নতুন আৰু সুন্দৰ পৃথিৱী।

ভৱিষ্যতৰ সপোন

জমিৰ খান
স্নাতক তৃতীয় ষান্মাসিক
গণিত বিভাগ

ভৱিষ্যত...
এটি নামহীন বাট,
এটি শূন্য আকাশ
এটি সময়ৰ বৰষুণ
যাৰ বিন্দুবোৰ এতিয়াও মৰুভূমিত উমাল।
কৰবাত কয়—
এটি অলেখ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ,
আৰু ক'ৰবাত মাত্ৰ আধাৰ,
অজান শূন্যতাত হেৰাই যোৱা
এটি নামহীন অধ্যায়।
সময়ে কেতিয়াবা সপোন দেখুৱায়
য'ত আকাশ হ'ব আৰু নীল,
য'ত ৰঙীন দুখবোৰ
হেপাহৰ ৰঙত মিলি যায়।
কিন্তু, কেতিয়াবা এই বতাহত
নতুন যুগৰ আশাৰ পৰা
বিধ্বস্ত সভ্যতাৰ গোন্ধ উৰুন্দি উঠে।
ভৱিষ্যত...
এজন শিশুৰ চকুত উজ্জ্বল এটি প্ৰত্যাশা,
এজন প্ৰৱীণৰ বুকুত অলেখ সংশয়,
এজন কবিৰ কলমত লিখা
এখনি ধোৱাৰ ছবি।

ভৱিষ্যত...
এটি পথ, এটি কাহিনী
এটি সপোন, এটি প্ৰশ্ন,
আৰু সময়ৰ বুকুত
এটি অপূৰ্ণ কবিতা।

সংস্কৃতি আমাৰ অস্তিত্বৰ সুৰ

ছাহানাজ পাৰবিন
স্নাতক তৃতীয় ষান্মাসিক

সংস্কৃতি...
এটা শব্দ নহয়, এটি পৰিচয়
আমাৰ শিপাক উশাহ
শতকৰ পৰাই বোৱতী এক সোঁত
যিয়ে ধৰি ৰাখো আমাৰ নিজস্বতা।
সংস্কৃতি মানে দেৱল
ভাসন, বিহু, নামঘৰ
নাচ, গান, উপাসনা নহয়
সংস্কৃতি মানে আমাৰ জীৱন
আমাৰ কথোপকথন
আমাৰ হৃদয়ত ঢপলি মৰা সুৰ।কৰবাত পেপাৰ সুৰ
কৰবাত ঢোল-তাল, গগনাই বাজে
কৰবাত শংকৰী নৃত্য তাল
আৰু কৰবাত ... শুদ্ধ বাণী।
সংস্কৃতি মানে এইবোৰৰ এক সমাহাৰ
যি আমাক ... শিখৰলৈ উভতাই দিয়ে
বিহুলৈ চাই চাও আহক,
নতুন পাতল-চাদৰৰ গোন্ধ
ৰঙীন গামোচাৰ সৌন্দৰ্য
আৰু কণ কণ হাঁহিৰ মাজত
আত্মীয়তা গঢ়ি তোলা এটি অন্তৰংগ

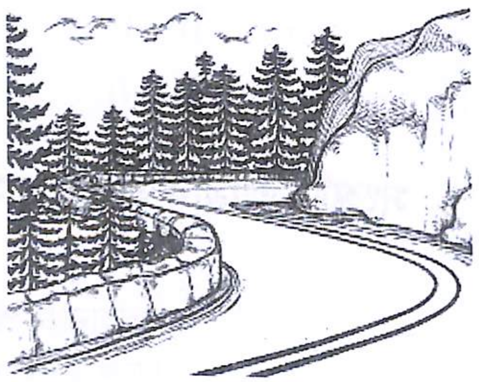

পথ

নন্দিতা সাহা
স্নাতক তৃতীয় ষাণ্মাসিক

নিস্তব্ধ ৰাস্তাৰ দ্বাৰা নিক্ষেপ কৰা ছাঁত
য'ত সপোনবোৰ ভঙা, অসম্পূৰ্ণ,
দৰিদ্ৰতাৰ ফুচফুচনি, কোমল আৰু গভীৰ
বিষ আৰু প্ৰয়োজনৰ এটা লুলাবী।

ই কোনো পোছাক, কোনো মুকুট, কোনো সিংহাসন পিন্ধা নাই,
মাত্ৰ ফুটা হাত আৰু আত্মা পিন্ধা,
তথাপিও ইয়াৰ গ্ৰাসত এটা স্থিতিস্থাপকতা বাঢ়ি যায়-
আশাৰ স্ফুলিংগ। এটা ইচ্ছা পুনৰ জন্ম।
কিয়নো আন্ধাৰ ৰাতিতো,
এটা টিপটিপিয়াই পোহৰক দেখিবলৈ সাহস কৰে,
আৰু দুখভোগ কৰা হৃদয়, চেষ্টা কৰা আত্মা,
আশা-কৰিবলৈ শক্তি বিচাৰি উলিয়াওক, জীয়াই থাকিবলৈ।

দৰিদ্ৰতাৰ ছাঁ বেছি-দিন থাকিব পাৰে,
কিন্তু দয়া, নিৰাময়কাৰী গীতৰ দৰে,
ব্যৱধান দূৰ কৰিব পাৰে, মেৰামতি কৰিব পাৰে, সুস্থ কৰিব পাৰে-
হতাশাক বাস্তৱ কিবা এটালৈ ৰূপান্তৰিত কৰক।

সংস্কৃতি

ৰুবিয়া খাতুন
স্নাতক দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

সংস্কৃতি মানে এজন বাঙালীৰ আনন্দত বিহু নাচে
সংস্কৃতি মানে পূজা
সংস্কৃতি মানে সহনশীলতা, জোনবিল
সংস্কৃতি মানে শংকৰ-আজানৰ মিলন
এজনাৰ কণ্ঠত অন্যজন সুৰ।

কিন্তু সদায় সলনি হয়
সাংস্কৃতিক আহে নতুন ঢল,
কেতিয়াবা নতুনত্ব কেতিয়াবা বিচ্যুতি
কিন্তু প্ৰকৃত সংস্কৃতি যিয়ে ধৰি ৰাখো
আদি চেতনা, সত্য আৰু সৌন্দৰ্য।
যদি নোজোঁক মাটিৰে
যদি পাহি ওলাই যায়
সংস্কৃতিৰ শুকাই পৰিব
আৰু আমিও হ'ম সজুঁলি।

সেয়ে আহক
সাংস্কৃতিক আগবঢ়া
নতুন যুগৰ সৈতে জীয়াই ৰাখো,
বুজি পাওঁ, অনুভৱ কৰোঁ
আমাৰ মাতৃসত্ত্বা
আমাৰ বংশৰ।

সংস্কৃতি মানেই আমি,
সংস্কৃতি মানেই তুমি
সংস্কৃতি মানেই সকলোৰে মাজত একগোট
যিটো হ'ব আগন্তুক প্ৰজন্মৰ জীৱন সুৰ।

English

Section

The National Education Policy 2020 and the Rural Higher Educational Institutions in India: Issues and Challenges

Dr. Dhrubajyoti Das
Assistant Professor
Department of Political Science

The National Education Policy 2020 is a welcome and ambitious re-imagination of India's education system into a modern, progressive and equitable one. The National Education Policy 2020 (NEP 2020), which was approved by the Union Cabinet of India on 29 July, 2020, outlines the vision of India's new education system. The new policy replaces the previous National Policy on Education, 1986. The policy is a comprehensive framework for elementary education to higher education as well as vocational training in both rural and urban India. The policy envisions a model of holistic learning that is integrated, engaging and immersive. Scientific temper and evidence-based thinking will be inculcated alongside aesthetics and art. The union Cabinet, chaired by Prime Minister Narendra Modi, approved the National Education Policy 2020 on July 29, 2020. The policy is based on the Draft National Education Policy 2019, which the Committee for Draft National Education Policy chaired by Dr. K. Kasturirangan, former Chairman of the Indian Space Research Organisation _ submitted to the Ministry of Human Resource Development on December 15, 2018. The four-part National Education Policy covers school education (Part I); higher education (Part II); 'Other Key Areas of Focus' (Part III) such as adult education, promoting Indian languages and online education; and 'Making it Happen' (Part IV), which discusses the policy's implementation. The New National Education Policy 2020 aims to transform India sustainably into an equitable and vibrant knowledge society, by providing high quality education to all.

Highlights of National Education Policy (NEP) 2020 with its foundations and main tenets: The National Education Policy 2020 (NEP 2020), launched on 29 July 2020, outlines the vision of India's new education system.

NEP 2020 focuses on five foundations or pillars: to ensure continual Affordability, Accessibility, Quality, Equity, and Accountability learning. It has been crafted consistent with the needs of the citizens as a demand for knowledge in society and economy called for a need to acquire new skills on a regular basis. Thus, providing quality education and creating lifelong learning opportunities for all, leading to full and productive employment and decent work as enlisted in United Nations Sustainable Development Goals 2030, forms the thrust of NEP 2020. The new policy replaces the previous National Policy on Education, 1986 and forms a comprehensive framework to transform both elementary and higher education in India by 2040. The NEP 2020 calls for key reforms in both school and higher education that prepare the next generation to thrive and compete in the new digital age. Thus, there is much emphasis upon multidisciplinarity, digital literacy, written communication, problem-solving, logical reasoning, and vocational exposure in the document.

The main tenets of the New National Education Policy, 2020 are: Flexibility. so that learners can choose their learning trajectories, Equal promotion of arts, sciences, physical education and other extra-curricular activities so that learners can pick whatever piques their interests, Multi-disciplinary approach (across the sciences, social sciences, arts, humanities and sports); emphasis on conceptual learning rather than rote learning; creativity and critical thinking, Cultivating life skills like cooperation, teamwork, empathy, resilience, Regular formative assessment for learning rather than the existing summative assessment.

The National Education Policy, 2020 and Higher Education system in India: The issues and priorities concerned: The National Education Policy 2020 has brought numerous issues with positive and quality reforms in the higher education system in India. Some important issues have been focussed as follows: Increase GER to 50 % by 2035 NEP 2020 aims to increase the Gross Enrolment Ratio in higher education space including vocational education from 26.3% (2018) to 509% by 2035. It aims at building the overall personality of students by strengthening infrastructure for open and distance learning, online education and increasing the use of technology in education. Holistic Multidisciplinary Higher Education The policy envisages broad based, multi-disciplinary, holistic Under Graduate education with flexible curricula, creative combinations of subjects, integration of vocational education and multiple entry and exit points with appropriate certification. UG education can be of 3 or 4 years with multiple exit options and appropriate certification within this period. An Academic Bank of Credit is to be established for digitally storing academic credits earned from different HEIs so that these can be transferred and counted towards final degree camed. Multidisciplinary Education and Rescarch Universities (MERUS), at par with IITs, IMs, to be set up as models of best nmultidisciplinary education of global standards in the country.

Regulation in Higher Education Higher Education Commission of India (HECI) will be set up as a single overarching umbrella body the for entire higher education, excluding medical and legal education. HECI to have four independent verticals - National Higher Education Regulatory Council (NHERC) for regulation, General Education Council (GEC) for standard setting, Higher Education Grants Council (HEGC) for funding, and National Accreditation Council(NAC) for accreditation. HECI will function through faceless intervention through technology, & will have powers to penalise HEIs not conforming to norms and standards. Public and private higher education institutions will be governed by the same set of norms for regulation, accreditation and academic standards. Eforts will be undertaken to set up a National Recruitment Agency for all government recruitment exams, and a Common Eligibility Test (CET) for various recruitment exams of the same level. Rationalised Institutional Architecture in Higher Education Higher education institutions will be transformed into large, well resourced, vibrant multidisciplinary institutions providing high quality teaching, research, and community engagement. The definition of university will allow a spectrum of institutions that range from Research-intensive Universities to Teaching-intensive Universities and Autonomous degree granting Colleges. Affiliation of colleges is to be phased out in 15 years and a stage-wise mechanism is to be established for granting graded autonomy to colleges. Over a period of time, it is envisaged that every college would develop into either an Autonomous degree granting College, or a constituent college of a university. With a view to promote rich Indian heritage and languages, the courses and programmes in subjects, such as Indology, Indian languages, AYUSH systems of medicine, yoga, arts,

music, history, culture, and modern India, internationally relevant curricula in the sciences, social sciences, and beyond, meaningful opportunities for social engagement, quality residential facilities and on-campus support, etc. will be fostered to attain this goal of global quality standards.

Accreditation in Higher Education Regulatory mechanisms of higher education would have accreditation" conducted by an independent body amongst other key functions. A National Accreditation Council (NAC) envisaged as a single regulator for higher education institutions across the country will be established. Institutions will have the option to run Open Distance Learning (0DL) and online programmes, provided they are accredited to do so, to enhance their offerings, improve access, increase GER, and provide opportunities for lifelong learning. The accreditation scheme for improving credibility of Learning Service Provider (LSP) has been developed by National Accreditation Board for Education and Training (NABET), Quality Council of India (QCI) under Department of Industrial Promotion and Internal Trade (DPIITD), Ministry of Commerce and Industries, Government of India. Accreditation ensures Quality Assurance of Trainer/Faculty, Infrastructure; Program Design (Development and Delivery); Training Management System (3 Dimensions: Hardware, Software, Humanware / Skinware).

Research and Innovation in Higher Education One of the key thrust areas of NEP 2020 is to encourage high R&D investments from government and private sectors. This will encourage innovation and innovative mindsets. To facilitate the same, there is a need for a strong industry commitment and close intervention with academia for industry led skilling / upskilling/ reskilling. Further, it becomes pertinent to inculcate the skill sets for driving knowledge about "Intellectual Property Rights (IPR)" and its protection for delivering benefits from it.

The National Research Foundation will be created as an apex body for fostering a strong research culture and building research capacity across higher education.

There will also be a concerted effort to promote contemporary subjects such as Artificial Intelligence, Design Thinking, Data Analytics, Machine Learning, and Holistic Health which are touted as the career choices of tomorrow. Indian Universities will be allowed to set up campuses elsewhere in the world there is a strong potential for this to develop in gulf -markets. There is a huge demand for quality education by Indian Diaspora. As opposed to the current teacher-centric model, in which teachers decide the subjects, curriculum, and evaluation, a student-centric model will be developed that will give students the night to decide the subjects they want to study, To make higher education more progressive, exposure to art and design thinking is essential to improve students' creativity in problem-solving along with science, engineering and mathematics. The new model under NEP, called STEAM, will be an upgrade over the current STEM model in higher education at a bachelor degree level, as it is focused on experiential, application-based learning and research-based internship. As part of a holistic, all-encompassing education, students will be given internship opportunities with local industry, businesses and local communities as well as research internships to improve their employability.

The National Education Policy, 2020 and the rural Higher Educational institutions in India: The Key Challenges concerned: The National Education Policy (NEP) 2020 in India is a positive step with good reforms in higher education, but there are some remarkable impediments of NEP 2020 to implementation in higher education in India which are as follows Learning of certificate/degree Though flexibility in the higher education model through the concept of multiple exits is an important step for reducing the number of dropouts,

a question still arises on the value of such certifications and diplomas. The Indian psyche closely associates jobs with the degrees acquired. Hence, to implement the new system, we first have to dismantle the archaic thinking that only with a degree can one successfully secure a job. This is a dangerous paradigm which undermines and discourages other innate talents of an individual. Orientation towards multi-disciplinary education The existing education regime excludes formal training and orientation towards pedagogy for college and university educators. This urgently calls for an overhaul of the curiculum design to make it flexible and organic for enabling foundational and higher-order thinking and skill inculcation at different levels of education. The poliey seeks to establish multi-disciplinary institutions for higher education replacing the single-disciplinary ones. The road to attain this goal has been paved with good intentions. Inter-disciplinary higher education demands for a cultural shift.

Funding It will be a feat to fully implement the proposals of NEP 2020 for higher education given the limited resources at hand. It requires private institutions to offer more scholarships to make admissions possible for students from low-income strata as well, but NEP fails to discuss how this can be achieved. This indicates a need for greater public funding in higher education, which in reality does not sit well within the current scenario. The increase in education budget from 3 percent to 6 percent of GDP is simply not enough to meet the implementation needs. Given the current situation of the economy, getting private sector funding to meet the developmental goals is a plausible solution. The government should start evaluating PPP models without further delay for getting the private sector to contribute, collaborate, and collectively utilise their expertise for expediting the transformation of education in India.

Digital connectivity we require internet penetration in remote areas because e-learning is the way forward, as witnessed during the pandemic. Digital infrastructure for this purpose will include digital classrooms, expertise-driven online teaching models, AR/VR technologies to overcome gaps in physical teaching and lab infrastructure, uniform assessment schemes across schools, career counselling sessions and teacher training to become adept at new-age technologies. This will continue to be a major challenge in the next decade. Ramping up the higher education infrastructure At present, India's higher education enrolment, calculated in terms of Gross Enrolment Ratio (GER), is only 26%. GER is the ratio of population in the 18-23 age group to the number of people enrolled in higher education. Achieving the goal of doubling GER by 2035 will require far higher and faster investment in ramping if the higher education infrastructure. Building new infrastructure would be a herculean task requiring massive investments and much longer time to implement. Hence, to meet the challenge of under-supply of quality higher education institutions in India, instead of building new infrastructure the existing government structures could be repurposed and rebuilt into modern higher education facilities. Such conversions could be fast-tracked through Public-Private -Partnership (PPP) participation, which could be similar to the built-operate-transfer (BOT) infrastructure projects.

The National Education Technology Forum (NETE) Cnvisaged to be established under NEP 2020 is a step in the right direction, The hosting of Ouality Ed-Tech tools in all the dimensions of teaching-learning delivery would enable institutions of learning to adapt quickly. Resources should be instead used in creating digital and technology infrastructure of higher education institutes so that they can extend equitable education opportunities to every student in the country through their Ed-tech platforms. More importantly, the

collaboration between government, higher education institutions service providers, Ed-tech companies and public and private enablers the urgent need of the hour for creating the requisite education infrastructure in urban and rural areas.

Conclusion: Inspite of the challenges to implementation, the NEP 2020 is a positive reformation in the higher education system in India. Higher education is an important aspect in deciding the economy, social status, technology adoption, and healthy human behaviour in every country. Improving GER to include every citizen of the country in higher education offerings is the responsibility of the education department of the country government. NEP 2020 is marching towards achieving such objective by making innovative policies to improve the quality, attractiveness, affordability, and increasing the supply by opening up the higher education for the private sector and at the same time with strict controls to maintain quality in every higher education institution. By encouraging merit-based admissions with free-ships& scholarships, merit & research based continuous performers as faculty members, and merit based proven leaders in regulating bodies, and strict monitoring of quality through biennial accreditation based on self-declaration of progress through technology-based monitoring, NEP-2020 is expected to fulfil its objectives by 2030. All higher education institutions with current nomenclature of affiliated colleges will expand as multi-disciplinary autonomous colleges with degree giving power in their name or becomes constituent colleges of their affiliated universities. An impartial agency National Research Foundation will fund for innovative projects in priority research areas of basic sciences, applied sciences, and social sciences & humanities. He system will transform itself as student centric with the freedom to choose core and allied subjects within a discipline and across disciplines. Faculty members also get autonomy to choose curriculum, methodology, pedagogy and evaluation models within the given policy framework. The success of NEP 2020 and the pace of its implementation depend to a large extent on how successfully the Government, the higher educational institutions can tide over the practical challenges facing it.

References:

1. The National Education Policy (NEP) 2020, Ministry of Education, Government of India Venkateshwarlu.
2. "A critical study of NEP 2020: Issues, Approaches, Challenges, Opportunitics and Chicism in "nternational Journal of Multidisciplinary Educational Research, Vol.10, Issue. 2(5), February, 2021 Kumar, K, "Quality of Education at the Begining of the 21st Century: Lessons from India" in "Indian Educational Review", November, 2020
3. Bhattacharya and Jindal, M, "National Education Policy 2020: Reform in Higher Education in India", in *Digital Learning Network", September 27, 2021

ONOS: A Gateway to Equitable and Inclusive Access to Global Knowledge

Merina Ahmed
Librarian, Nabajyoti College

Introduction: The One Nation One Subscription (ONOS) initiative significantly transforms access to educational resources. The National Education Policy 2020 (NEP 2020) indicates that research and innovation are essential prerequisites for outstanding education and development in our country. In this program of making India Atmanirbhar and Viksitbharat@2047, the Government of India approved the One Nation One Subscription scheme to provide country wide Access to international high-impact scholarly research articles and journal publications to students, faculty and researchers of all Higher Education Institutions managed by the central government and state governments and Research & Development Institutions of the central government.One Nation One Subscription provides access to online journals acquired through library consortia of government departments, on a single platform in academic and R&D institutions, and through individual subscriptions by various institutions and government universities. The Government, educational and R&D institutions are subscribing to approx. 8000 total e-journals from different publishers, including foreign and international journals. Also, some resources are subscribed by multiple consortia and institutions within India. The ONOS facilitates centralized Access to scholarly e-rONOS Scheme Overview: The scheme's objective is to provide all eligible students, faculty, researchers, and scientists with access to top-tier international research articles and journals. It covers more than 6,300 government-managed higher education institutions and central government-managed research and development institutions across the country.

The scheme provides:

* Access to more than 13,000 scholarly journals from 30 major international publishers.
* Benefits about 1.8 crore students, faculty, and researchers across disciplines such as STEM (Science, Technology, Engineering, Mathematics), Medicine, Social Sciences, Finance & Accounts, etc.
* Inclusive access to research for institutions in tier 2 and tier 3 cities, ensuring equitable access to knowledge.

Key Objectives and Goals:

Access to Scholarly Knowledge: The scheme provides access to high-quality scholarly journals and publications across various fields. This aims to democratise access to knowledge to enhance the research capabilities of students, faculty, and researchers.

Inclusion of Diverse Institutions: The scheme ensures that institutions, regardless of their geographic location-in urban centres or remote areas-have access to world-class research resources. This is crucial for advancing core and interdisciplinary research in the country.

Global Research Participation: It aligns with the goals of Viksitbharat@2047, helping India to emerge as a global leader in research and development by enabling its academic and research institutions to engage with international scholarly communities.

FEATURES :

* Centralized Access to Resources Centralized Access to resources and digital education platforms into a single subscription, providing students, teachers, and citizens with centralized Access to a wide range of learning materials such as textbooks, courses, tutorials, research papers, videos, etc.
* Affordable Education and Free Education It provides affordable education and free education. It solves the financial burden on students and institutions by offering a single, affordable subscription instead of multiple individual subscriptions to various educational resources freely available on a single platform.
* Integration of Digital Platforms ONOS provides digital platforms like e-learning resources, virtual classrooms, and libraries consolidated under one Subscription in the nation. This integration promotes consistency in the quality and type of content available to users.
* Wide Accessibility anywhere, any time. Search accessibility Anywhere you search for this digital platform in urban or rural areas, students and faculty members can access the same high-quality educational content, reducing the digital divide. This feature ensures that students are across India.
* Promoting Digital Literacy and Skill Development ONOS, offering easy Access to learning materials, encourages digital literacy and skill development among the users, making them more competitive in the global workforce.
* Free Education The initiative bridges the gap between different socio economic groups by providing affordable and equal Access to high-quality resources and fostering inclusive education in India.
* Support for Remote Learning Especially relevant in the context of the COVID-19 pandemic, it supports online learning, providing students with a reliable way to continue their education remotely.
* Enhancing Educational Quality and Skill Education resources from different prestigious platforms, the initiative ensures that the educational content is of high quality and up-to-date, aligning with the latest trends and technologies.
* Encouraging Lifelong Learning ONOS's affordable price encourages people of all ages to pursue lifelong learning, whether for personal enrichment, professional development, or academic growth.
* Boosting Innovation in Education It innovates teaching methodologies, providing students and educators with the tools to create a more engaging, interactive, and practical learning experience.

National Subscription via INFLIBNET: The entire subscription process will be centrally coordinated by INFLIBNET (Information and Library Network), an autonomous inter-university centre under the University Grants Commission (UGC). INFLIBNET will manage the distribution of digital access to these journals, ensuring a seamless experience for users.

Digital Access: Journals will be accessible entirely through a digital platform, ensuring convenience and ease for all users. This approach minimises administrative complexities and makes access available on demand.

Government Allocation: A total of ?6,000 crore has been allocated for the PM-ONOS initiative, covering three years-2025, 2026, and 2027. The funding will cover the subscription charges for all participating institutions across the three-year period. Further, ONOS will also provide central funding support of Rs. 150 Crore per year for beneficiary authors to publish in selected good quality Open Access (OA) journals

Benefits of ONOS: Ph-I Benefits Before ONOS After ONOS

Sl No.	Benefits	Before ONOS	After ONOS	% Increase
1.	Increased no. of users students, faculty and researchers	56.7 Lakh	177.82 Lakh	212.6%
2.	Increased no. of beneficiary institutions	2,360	6,316	167.4%
3.	Increased No. of Journal	8,079	12,957	60%
4.	Wider Access to journals by each user	Discipline specific access		All journals for all users (promotes inter-disciplinary research)

Govt. announced NEP 2020 and ANRF To improve research and education ecosystem ANRF Towards a More Holistic and Multidisciplinary Education Promote research at universities and colleges where research capacity is at a nascent stage ONOS - A key step towards our national goals Enhancing the access to knowledge resources.

How to Access e-Resources through ONOS? Users can access the e-resources from ONOS Website (onos.gov.in) by clicking on Login from the Menu and select User login OR Click on 'Click Here' under Access to e-Resources. The institute details are given in the drop down. Users need select the State and the Institute name by entering respective state and institute name. For example, Enter Assamas state then Assam institute list will display or enter the Institute name, it will display in the dropdown and click on it. Here, selected ONOS Headquarter. Login button display after selecting institute name. Click on Login button. Enter the username and password to access the e-resources and click on Login. Select the consent. Click on Accept for accessing the e-resources. The Publishers list displays after Login. Users need to click on particular publisher's database. Here, ASME Journals Online selected and can view the list of journals by clicking on View journals.

CONCLUSION : One Nation One Subscription is vital among students, intuitional members, and librarians. This scheme provides a single platform search engine for e-resources. The features of this scheme are the creation of a digital platform, financial assistance, no fees for library subscriptions, and the saving of users' time. Free education, Encouraging Lifelong Learning, Boosting Innovation in Education, etc. As a librarian, thank you for giving this opportunity to all users and Librarians.

References:

1. First phase of 'One Nation One Subscription' approved (2024). How the scheme can improve govt institutions' Access to journals? The Indian Express.
2. Srivastava, A. (2024). Foreigners react to India's One Nation-One Subscription unlocking 13,000 journals for free: Hope the US can compete. Hindustan Times.
3. https://www.inflibnet.ac.in/activities/onos.php https://www.onos.gov.in/
4. First phase of 'One Nation One Subscription' approved: How the scheme can improve govt institutions' Access to journals. The Indian Express.
5. Prakash, P. (2024). What is the One Nation One Subscription explained? The Hindu. ISSN 0971-751X.
6. Negi, D.(2025). One Nation One Subscription (ONOS) in Promoting Higher Education in India: Library Perspective. International Journal of Information Dissemination and Technology, 15(1):1-44.

Life by the numbers : Economics in every move we make

Panchalee Baishya
Assistant Professor
Department of Economics
Nabajyoti College, Kalgachia

When we think of economics, we often picture complicated graphs, news about the stock market, or government budgets. But economics is not just for economists or policymakers-it plays an essential role in our daily lives. From the moment we wake up to the time we go to bed, we are constantly making economic decisions. Understanding these choices not only helps us manage our own lives better but also makes us more informed members of society. Economics is the study of how people use limited resources to satisfy their unlimited wants. In simpler terms, it's about making choices. Since we can't have everything we want, we must prioritize-deciding what to spend our money on, how to use our time, and how to plan for the future. This concept of scarcity and choice is the foundation of economics. It's not just about money -it's about making smart decisions with whatever resources we have. Economic thinking begins the moment our day starts: Morning Coffee: Do you brew coffee at home or buy one on your way to work? One saves money; the other saves time. The decision involves weighing cost, convenience, and personal satisfaction. Transportation: Choosing between driving, biking, walking, or using public transport involves comparing cost, time, comfort, and environmental impact. Mobile Data and Subscriptions: Choosing a phone plan or streaming service often involves comparing prices, benefits, and personal needs. Meal Planning: When we plan meals, shop for groceries, or decide whether to eat out, we are making economic decisions that reflect our budget, health goals, and lifestyle preferences. A household can be seen as a small economy. Each family must manage income, spending, and saving to meet its needs and future goals. Monthly Budgeting: Families allocate income to essentials like rent, utilities, food, and education. Deciding how much to save versus how much to spend requires balancing short-term needs with long-term security. Shopping Decisions: Whether choosing between brands, comparing prices, or waiting for a sale, we use economic reasoning to get the best value. Education and Investment: Choosing which school or college to attend, or whether to pursue additional qualifications, is often influenced by potential costs and future earnings-key economic considerations. Our professional lives are also shaped by economic forces: Job Selection: People evaluate job offers based not just on salary but on benefits, work-life balance, and growth opportunities. This involves comparing alternatives and assessing long-term value- economic skills at work. Labor Market Trends: Understanding the job market, demand for certain skills, and economic conditions can help individuals choose more secure and rewarding careers. Work vs. Leisure: Time spent working earns income, but time spent relaxing or with family improves quality of life. Economics helps us understand how to balance these competing interests. Sound financial planning is rooted in economics: Saving for the Future: Deciding how much to save today to meet future needs-like retirement or a child's education-involves forecasting, risk management, and understanding interest and inflation. Investing Wisely: Whether it's in stocks, bonds, mutual funds, or real estate, investment decisions require knowledge of markets, returns, risks, and economic trends. Loans and Credit: Using a credit card, applying for a home loan, or managing debt all involve understanding interest rates, repayment terms, and financial risk. Economic decisions also affect and are affected by our wider society: Public Services: We all pay taxes, and in return, we receive services like education, healthcare, roads, and public safety. Understanding how these services are funded and managed helps us be more informed citizens. Inflation and Prices: Rising prices affect our purchasing power. Understanding inflation helps people plan their spending and savings more wisely. Voting and Policy: Political decisions on taxes, healthcare, or environmental policies have economic consequences. Voters who understand economics can make more informed choices. Now a days, environmental issues are also deeply tied to economic choices: Sustainable Living: Choosing energy-efficient appliances, reducing waste, or using renewable resources often involves higher initial costs but long-term economic and environmental benefits. Cost-Benefit Analysis: Governments and individuals alike use economics to weigh the benefits of environmental conservation against the costs of implementing changes. Economic literacy empowers individuals to make better choices-personally and professionally. It helps people manage money, reduce debt, increase savings, and plan for the future. It also helps communities thrive by encouraging responsible citizenship, informed voting, and thoughtful policy-making. Even simple economic concepts-like supply and demand, opportunity cost, or budgeting -can make a big difference when applied effectively in real life. Economics isn't just a subject-it's a survival skill. Whether you're managing your pocket money, planning your future, or simply deciding how to spend your Saturday, economic thinking helps you make better decisions. Economics is not limited to textbooks or financial news. It lives in our choices, our habits, and our plans. As understanding the basics of economics empowers us to manage our lives wisely, handle challenges smartly, and contribute meaningfully to our communities. So the next time you compare prices at the canteen, manage your monthly expenses, or decide how to spend your weekend- you're doing economics. Whether we realize it or not, economics is part of our daily story.

Non-Aligned Movement (NAM)and its Relevance in India's Foreign Policy

Dr. NafisaYounis
Deptt. of History
Nabajyoti College, Kalgachia

NAM and its genesis :

The international scenario after the end of the Second World War, followed by the Cold War, riven by antagonism between the USA and the USSR, saw chaos, confusion and suspicion. The policy of non-alignment emerged due to the desires and aspirations of the people of the countries that attained independence in the post-Second World War period. The motivating factor behind the NAM revolves around 4Ds viz. Decolonization; Development, Detente and Disarmament. The newly emerging Afro-Asian nations, i.e. the third-world countries, either developing or underdeveloped, had a shared interest in peace and disarmament. It was considered that for economic development and nation-building, peace and disarmament were extremely essential. It was apparent that any participation in the arms race and bloc competition would have perpetuated underdevelopment, and the primary task of national rebuilding would have suffered a setback. Therefore, non-alignment is neither a dogma nor a creed; it is a policy that a nation adopts to deal with an international situation.

The world after the end of the Second World War saw tremendous political changes in the international scenario marked by decolonization, coldwar, socio-economic underdevelopment and the development of international organizations. NAM, too, saw its appearance in the context of confusion and suspicion arising out of the coldwar, as an alternative to big power rivalry and competitive bloc politics.

The Bandung Conference of Asian and African countries in 1955, hosted by Indonesian President Sukarno, was momentous in the development of NAM. The conference essentially aimed at promoting world peace and cooperation and pledged to remain neutral in the cold war. India's role in voicing the original idea of NAM is noteworthy. It is important to note here that Nehru's five principles, i.e., Panchasheel- respect for each other's sovereignty, mutual non-interference, mutual non-aggression, peaceful co-existence, and equality and mutual benefit among all nations-formed the main crux of NAM. Over the years, NAM spread on a broader geographical scale during the collapse of the colonial system and the independence struggles of Africa, Latin America and other regimes of the world at the height of the Cold War.

As a movement, however, non-alignment was formally launched at the Belgrade conference in 1961, under the 'initiative of five', Jawaharlal Nehru of India, Gamal Abdul Nasser of Egypt Sukarno of Indonesia, Josip Broz Tito of Yugoslavia and Kwame Nkrumah of Ghana. The conference was attended by 26 countries, and within a span of three decades, the movement gained much support and popularity.

The Debate

The central focus of the debate surrounding NAM is whether the movement still holds its relevance in the present world or whether the movement has lost its bearing in tackling the problems of today's world scenario. Some scholars opine that NAM was the

product of Cold War and bipolarism, that with the end of the Cold War, the Soviet Union also disintegrated, and that there is no need for NAM anymore. Some others consider NAM has accomplished their work programme, such as apartheid has been dismantled, colonies have gained independence, foreign bases have lost their significance, and an attempt has been at least made in the nuclear arms reduction.

Again, some scholars see the NAM in the post-Cold War period as outdated as most of its foundational ideologies, such territorial integrity, national independence and the fight against colonialism and imperialism, have become irrelevant after the end of colonization. There is another set of arguments and justification in favour of the NAM's continuity. Mention may be made of M. S Rajan, who argues that 'whatever the world is - bipolar; multi-polar or unipolar, non-alignment as a foreign policy option of the small/weak states will continue to remain valid'.

Relevance of NAM

NAM was born half a century ago in the middle of a world split up by antagonism between the USA and the USSR and the alliances they led. Since its very inception, the movement has been the vehicle for developing countries to assert their independence from the contending claims of the two superpowers. It began with 25 members in 1961 and continues to 125 members today, vehemently expressing the issues of freedom, independence, development, and progress in developing countries. The movement still has a political, economic and strategic influence at the international level. No one can deny the great intellectual and philosophical values that guided the movement's membercountries. The membercountries also worked as equal partners in all international forums.

NAM's pursuit of equality in world affairs through pooling the diplomatic resources of Third World states in international forums is indeed a major accomplishment. The UN General Assembly played an important role in transferring the permanent seat in the UNSC hitherto filled by the Republic of China (Taiwan) to mainland China. This can also benefit India from getting a UNSC membership.

NAM, together with the Group of 77-largely made up of NAM members-succeeded in keeping Third World issues (i.e., the issues of developing countries) on the agenda in most UN forums and agencies due to their numerical strength. G-77 meant a trade union of the developing countries, representing the desire of many developing countries to stake out their own positions distinct from the Western-led bargain on a host of worldwide issues, such as energy, technology transfer, climate change, the protection of intellectual property especially in pharmaceuticals, and trade, to name a few. The underlying reason for this is to arrest their own strategic autonomy in world affairs and the post-colonial desire to declare their independence from the West.

Thus, it can be surmised that the Non-Alignment Movement has not lost any of its relevance rather, it has stood the test of time. Non-Aligned Movement rejected force as a tool of diplomacy. Disarmament and World peace constitute basic principles of non-alignment. It has successfully protected and preserved the interests of third-world countries well in the past, giving equal rights and opportunities on international platforms. So, it is also expected to serve their interest well in the future to come. India continues to follow a policy of strategic autonomy, maintaining good relations with multiple global powers without aligning exclusively with any bloc.India promotes initiatives like the Global South Summit and prioritizes cooperation with fellow NAM members in trade, climate change, and technology.As global tensions rise (e.g., US-China tensions, Russia-Ukraine war, Israel-Palestine crisis), India benefits from maintaining neutrality rather than choosing sides.India supports reforms in institutions like the United Nations, IMF, and WTO to give developing nations a greater voice. While the Cold War-era binary power struggle no longer exists, NAM still serves as a diplomatic tool for India to maintain independence, foster South-South cooperation, and balance global power dynamics. Rather than strict non-alignment, India today follows a multi-alignment approach while keeping NAM's core values relevant in a changing world.

Practising Mindfulness

Chandasmita Deka
Assistant Professor
Department of Economics

Practising mindfulness is one of the greatest teachings of Buddha. It emphasizes the importance of living in the present moment. It has completely refuted living in the past and worrying about the future. The only path leading to happiness is nothing but practicing mindful living in our day-to-day lives. We can't change our past as once time has passed, it can never be regained. In the same way,the future is not also in our hands to control it. The only thing we can control and give the shape the way we want is our present moment.

Now the question is how to live in the present moment. To live in the present moment is not as easy as one might suggest. Rather it is a difficult yet achievable task. The Buddha said one should not chase what is left behind because it has gone and none can go back to the past. The future is yet to come and it has not been achieved. What one can do is to live in the present moment and realize the present moment as it is embracing all the things that come with it. It is really an arduous task to keep our mindfocused only on one thing. It is the nature of the human mind to travel in the past. Normally when we are alone or in solitude our mind has the habit of wandering into the memories- sometimes we may regret them, sometimes we may be happy about them and even we may cry with it. In the same way, the human mind also keeps toomany expectations from the future which is completely haywire. Dreaming about a better future without doing anything in the present moment is nothing but a futile exercise. It isn't that we should not dream about our future. But while dreaming about the future one should always keep in mind that only by utilizing our present moment we can strive for a better future.

Though the task of focusing on the present moment is a difficult one but not impossible,one can make this seem to be an impossible task possible through meditation. Breathing meditation is of great use to calm our mind and body as well. By focusing on our breath only we can get our mind in the present moment.Practicing mindfulness is beneficial when we are going through tough times. Our mind has the nature to clingtowhat has happened already resulting in getting stuck in the loop of our memories which leads us to suffering. The moment we realize the ultimate truth of impermanence we get rid of all our sufferings.

Live in the present moment; don't cling to the past and don't get too worried about the future. It's really very hard to achieve it. But it is only through willpower one can turn every impossible task into a possible one.

"Babloo Bhaiya and the Cycle of Life"

Dr. Hemanta Hazarika
Assistant professor
Department of Chemistry

In a dusty corner of a busy town, right next to the chaiwala and under the ever-buzzing electric pole, stood a tiny paan shop run by the legendary Babloo Bhaiya. Babloo wasn't your average shopkeeper. He weighed 150 kilograms, had a belly that moved before he did, and a bicycle that cried every time he rode it.

His shop, measuring 6x4 feet, was a hub for tobacco, gutkha, cigarettes, and PhD-level conversations. Yes, PhD scholars from the nearby university would often crowd around, half to pick up a Classic Milds pack and half to debate Nietzsche and quantum entanglement while chewing paan. Babloo Bhaiya never understood a word, but he nodded like a wise sage. Sometimes, he'd drop a line like:

"Beta, entropy bhi toh gutkha jaisa hai-jitna kholte jao, utna failta jaata hai."

And the scholars would clap in awe.

Every morning, Babloo would begin his journey to the shop on his heroic Hercules cycle. The bicycle had long since lost its dignity. Its wheels bent like a physics experiment gone wrong, and the seat had formed a lifelong relationship with Babloo's bottom. Pedaling through narrow lanes, his cycle sang a creaky tune that alerted everyone: "Babloo Bhaiya aa rahe hain!"

At home, life was not as cheerful. Babloo's wife, Sarita, a sharp-tongued woman with a heart of gold and a frying pan of steel, often scolded him for his diet. "Tumhara pet toh solar panel lagta hai, hamesha garmi deta hai!" she'd say as he gulped down ten puris with aloo sabzi at breakfast.

They had two children, both with developmental disabilities, who filled the house with unpredictable chaos and infinite love. One would paint the walls with toothpaste, and the other would sing TV jingles in the middle of the night. Babloo loved them dearly. He didn't understand their world fully, but he knew one thing: they made him smile like no one else could.

Lunch was a mini feast: 6 rotis, 2 plates of rice, 3 types of sabzi, and something deep-fried. Babloo called it "light snacking." Sarita called it "a buffet for five elephants."

Yet, despite the humor of his everyday life, a quiet sadness hung in the air. His cycle groaned, but never gave up. His children struggled, but laughed louder than most. And Babloo Bhaiya, with his belly full of food and head full of half-understood philosophies, carried the weight of his family-and himself-with remarkable grace.

He once told a PhD student, "Zindagi ka asli taste gutkha mein nahi, muskurahat mein hai." The student cried. Babloo gave him a free Mentos.

And as the sun set behind the buildings, and the scholars walked back to their hostels, Babloo locked up his shop, climbed on his poor bicycle again, and pedaled home-groaning gears, aching knees, and a heart too big for his body.

Sustainable Development : A Path We All Share Towards Building a Future That Lasts

Sangeeta Choudhury
Assistant professor,
Department of Zoology,
Nabajyoti College

Sustainable Development:

Imagine this: You wake up one day and find that the air you breathe is crisp and clean, rivers run clear, birds sing freely in the trees, and the energy powering your fan and your phone comes from the sun above or the wind outside. That's not just a dream-it's a glimpse into what sustainable development strives for.

What is Sustainable Development?

Sustainable development is one of those big, weighty terms we often hear in speeches, textbooks, or government policies. But at its core, it's a simple idea: meeting the needs of the present without compromising the ability of future generations to meet their own needs. It's about living in a way that balances economic growth, environmental care, and social well-being-not just for today, but for tomorrow too.

In everyday language, it means building a future where we don't deplete our forests faster than they can grow, don't pollute the water we drink or the air we breathe, and ensure that every person-regardless of where they live-has access to food, education, health, and a decent life.

Why Does It Matter to Us?

Sustainable development isn't just the responsibility of scientists, policy makers, or activists. It's about all of us-students, teachers, families, and communities-understanding that the choices we make today shape the world we leave behind.

For instance, when we use plastic bags instead of cloth ones, or when we leave lights on unnecessarily, we're quietly contributing to a larger problem. On the other hand, when we cycle to college instead of driving, support local produce, or even plant a tree, we're making ripples of positive change.

Our generation stands at a crossroads. Climate change, resource depletion, inequality, and pollution are very real challenges-but so are innovation, compassion, and collective action. Sustainable development is the roadmap that guides us toward solutions.

The Three Pillars of Sustainability

1. Environmental Sustainability :

This involves preserving natural resources and ecosystems. It includes practices like forestation, conservation of water and biodiversity, and using renewable energy sources like solar, wind, and hydro instead of coal and oil. It's about treating the Earth not as an endless supplier, but as a partner.

2. Economic Sustainability :

Here, the focus is on creating long-term economic growth without harming the environment or society. This includes promoting green jobs, reducing wasteful consumption, encouraging responsible business practices, and investing in eco-friendly infrastructure.

3. Social Sustainability :

This pillar ensures that development benefits all people fairly. It supports education, healthcare, gender equality, and human rights. In other words, no one should be left behind as we move forward.

Key Procedures Toward a Sustainable Future

So how do we turn these ideals into reality ? Below are some practical and globally recognized procedures that nations, communities, and individuals are using:

1. The 17 Sustainable Development Goals (SDGs) :

Launched by the United Nations in 2015, the SDGs provide a blueprint for peace and prosperity. They include goals like "Zero Hunger," "Clean Water and Sanitation," "Affordable and Clean Energy," and "Climate Action." Countries have committed to achieving these by2030. As students, we can learn about these goals and contribute through awareness campaigns or eco- projects on campus.

2. Circular Economy :

Unlike the traditional 'take-make-dispose' model, the circular economy focuses on reusing, repairing, and recycling materials to reduce waste. For example, companies are now designing products that can be easily disassembled and reused, reducing the pressure on landfills.

3. Green Technologies and Innovation :

Technological innovations are enabling sustainability at an impressive pace. Electric vehicles, biodegradable plastics, vertical farming, and water purification devices are all part of the change. Supporting and adopting these innovations-even on a small scale-can accelerate their impact.

4. Sustainable Agriculture :

This means growing food in ways that are environmentally friendly, economically viable, and socially responsible. Organic farming, crop rotation, and use of natural fertilizers are good examples. Local food movements also promote sustainability by reducing transportation emissions.

5. Education and Awareness

One of the most powerful tools for sustainable development is knowledge. Schools and colleges, including ours, play a vital role in educating youth about environmental conservation and responsible living. Clubs, seminars, green camps, and clean-up drives are simple but effective ways to promote awareness.

6. Policy and Governance

Governments create policies to regulate industries, protect forests, manage waste, and support renewable energy. But the real power lies in people holding their leaders accountable and demanding sustainable policies through civic participation.

7. Individual Lifestyle Changes

Sometimes, the smallest changes in our habits can lead to big impacts. Carrying reusable water bottles, choosing second-hand clothes, minimizing food waste, or even just planting herbs on your windowsill are tiny steps toward a greater good.

India's Role in Sustainability

India, with its vast diversity and population, faces unique sustainability challenges. However,it is also showing inspiring progress. The push for solar energy through the International Solar Alliance, the Swachh Bharat Abhiyan (Clean India Mission), and the banon single-use plastics are commendable steps.

Youth-led movements, rural innovation, and start ups focusing one co-friendly productsare making sustainability not just an elite concern but a grassroots revolution.

What Can We DoasStudents?

Here in our college, we can be sustainability ambassadors in many ways:

* Organizing green festivals or zero-waste events.
* Participating in plantation drives and clean lines campaigns.
* Collaborating with local communities one co-projects.
* Using college plat forms to discuss environmental issues.
* Pushing for sustainable practices in the canteen, labs, or hostels.

It is very important to remember that sustainability is not about being perfect; it's about being aware and trying consistently.

A Future Worth Building

Sustainable development is not a distant ideal. It's a path we build step by step-by questioning our habits, by caring more deeply about others and our planet, and by believing that a better world is not only necessary, but possible.

In the words of the Native American proverb: "We do not in herit the Earth from our ancestors; we borrow it from our children."Let's ensure were turn it in a condition better than we found it.

Artificial Floods in Semi-Urban Cities of India

Atika Kulsum
B.Sc. 3rd semester

In recent years, semi-urban cities across India have experienced an alarming increase in artificial floods-urban inundations primarily caused by human activities rather than natural disasters. These floods are not mere inconveniences; they are symptomatic of deeper systemic issues in urban planning, infrastructure, and environmental stewardship.

Artificial floods occur when urban areas experience waterlogging and inundation due to factors such as: Inadequate Drainage Systems: Many cities lack modern stormwater management infrastructure capable of handling heavy rainfall, leading to water accumulation on roads and streets. Rapid Urbanization: Unplanned and haphazard development often encroaches upon natural water bodies and floodplains, disrupting the natural flow of water. Solid Waste Blockages: Improper disposal of waste materials clogs drains and waterways, obstructing the flow of rainwater and exacerbating flooding. Loss of Green Spaces: The reduction of permeable surfaces due to increased concretization prevents water from being absorbed into the ground, increasing surface runoff. Climate Change: Altered weather patterns and increased rainfall intensity can overwhelm existing drainage systems, leading to unexpected flooding.

Case Studies from Semi-Urban Cities

Guwahati, Assam: In areas like Rukminigaon, prolonged waterlogging has disrupted daily life, with residents facing challenges in commuting and accessing essential services. Despite efforts by the Guwahati Municipal Corporation to pump out water, fresh inflows from surrounding areas continue to worsen the situation. Ghaziabad, Uttar Pradesh: In Sector 1, Ward 76 of Vaishali, an uncleared and damaged drain has raised concerns among residents as the monsoon season approaches. Accumulated garbage and construction

debris have obstructed the drain, leading to fears of a repeat of the flooding that took place two years ago. Ahmedabad, Gujarat: A recent report revealed that 33% of the city's built environment is situated on vital water recharge zones. This land-use pattern contributes to the city's growing flood vulnerability, especially as heavy rainfall events have become more frequent in recent years.

Impacts of Artificial Flooding

The consequences of artificial flooding are far-reaching: Disruption of Daily Life: Flooded streets hinder transportation, delay emergency services, and disrupt access to essential amenities. Health Hazards: Stagnant water can become a breeding ground for mosquitoes, leading to diseases like dengue and malaria. Additionally, waterborne diseases can spread due to contamination. Economic Losses: Businesses may suffer losses due to interrupted operations, and the cost of recovery can be substantial. Displacement: In severe cases, residents may be forced to evacuate their homes, leading to temporary or permanent displacement.

To address the growing threat of artificial floods, cities must adopt comprehensive and sustainable approaches: Modernizing Drainage Infrastructure: Investing in the development and maintenance of efficient stormwater drainage systems is crucial. This includes regular cleaning, capacity enhancement, and the incorporation of green infrastructure such as permeable pavements and rain gardens. Implementing Zoning Regulations: Enforcing land-use policies that prevent construction on floodplains and natural water recharge zones can help preserve the city's natural drainage systems. Promoting Waste Management Awareness: Educating residents about the importance of proper waste disposal and the role of natural water bodies in flood prevention can encourage community participation in flood. Restoring Natural Water Bodies: Rejuvenating lakes, ponds, and wetlands can enhance the city's capacity to absorb rainwater and mitigate flooding. Community Engagement: Involving local communities in flood management initiatives, such as clean-up drives and rainwater harvesting programs, can foster a sense of responsibility and collective action.

The Impact of COVID- 19 on India

Jeherul Islam
B.Sc. 3rd Semester

The COVID-19 pandemic, caused by the novel corona virus SARS-CoV-2, shook the entire world when it emerged in late 2019. By early 2020, it had reached Indian shores and changed the country in ways few could have anticipated. From public health to the economy, from education to social behavior, the effects of the pandemic have been far-reaching. India, a country of immense diversity and population density, faced unique challenges during the crisis. This article explores how COVID-19 impacted various sectors of Indian society and how the nation responded.

The most immediate and visible impact of the pandemic was on India's healthcare system. Initially unprepared for a crisis of this scale, hospitals struggled with shortages of beds, oxygen, and medical staff. The first wave in 2020 tested urban healthcare infrastructure, but it was the second wave in 2021 that brought the system close to collapse. Scenes of patients gasping for air, families waiting outside hospitals, and overburdened crematoriums became grim realities.

Despite the initial chaos, India rapidly scaled up its healthcare response. Temporary COVID care centers were established, oxygen plants were set up, and telemedicine services expanded. The government also undertook one of the world's largest vaccination drives. Indigenous vaccines like Covaxin, and widespread distribution of Covishield, helped vaccinate millions in record time.

India's economy faced a significant setback due to prolonged lockdowns, travel restrictions, and supply chain disruptions. According to government data, the GDP contracted by 7.3% in the 2020-21 fiscal year - the worst performance in four decades.

The most affected were daily wage workers, small businesses, and the informal sector. With factories shut and transportation halted, millions of migrant workers returned to their villages, often walking hundreds of kilometers in what became a humanitarian crisis.

To support the economy, the government launched the Atmanirbhar Bharat Abhiyan (Self-Reliant India Campaign), which included stimulus packages, credit schemes for MSMEs (Micro, Small, and Medium Enterprises), and reforms in agriculture and labor laws. Though recovery has been gradual, sectors like IT, digital services, and online retail showed strong resilience.

One of the most dramatic transformations during the pandemic occurred in the field of education. With schools, colleges, and universities shut for over a year, the traditional classroom was replaced by online learning. While this transition was smooth for urban and well-connected areas, it created a huge learning gap for students in rural India.

Many students lacked access to smartphones, laptops, or stable internet. Teachers also faced difficulties adapting to new technology. The digital divide became a serious concern, threatening to reverse years of progress in educational access and equity. Mental health issues among students increased due to prolonged screen time, lack of social interaction, and academic pressure.

On the positive side, the pandemic accelerated the use of digital learning platforms, webinars, and e-books. Initiatives like PM eVidya, SWAYAM, and

Diksha aimed to provide educational content to students across various levels.

The psychological toll of COVID-19 was as serious as its physical threat. Lockdowns, isolation, fear of infection, and loss of loved ones led to a rise in mental health issues such as anxiety, depression, and stress-related disorders. Helplines and online counseling services reported a surge in calls, especially among youth and working professionals.

Social behavior also underwent change. People became more hygiene-conscious, mask-wearing and hand sanitization became habitual, and social distancing altered the way we interact. Traditional gatherings like weddings, religious festivals, and family functions were either canceled or held with limited attendance.

Yet, amidst the darkness, stories of hope and humanity emerged. Community kitchens, voluntary aid groups, and citizen-led initiatives helped those in need. Many young people stepped up to deliver food, oxygen cylinders, and medicines. Social media became a tool not just for information but for organizing help.

One unexpected outcome of the pandemic was a temporary improvement in the environment. During the strict lockdowns, industrial activities slowed, road and air traffic reduced drastically, and pollution levels dropped. Major Indian cities like Delhi, Mumbai, and Kolkata reported clear skies and cleaner rivers. Wildlife was spotted in unusual urban areas, and noise pollution levels fell significantly.

However, this improvement was short-lived. As the economy reopened, pollution returned, and new environmental concerns emerged - including increased medical waste, plastic use from PPE kits, and improper disposal of masks and gloves.

COVID-19 accelerated India's digital revolution. Work-from-home became the new norm for millions of employees, leading to increased reliance on video conferencing tools, cloud services, and online collaboration platforms. The fintech sector saw a boom, with UPI transactions and online banking reaching new heights.

Governance also went digital - services like e-pass generation, telemedicine, and contact tracing through apps like Aarogya Setu became part of daily life. While this shift created opportunities for innovation and entrepreneurship, it also highlighted the urgent need for digital literacy and cybersecurity.

The Indian government played a crucial role in mitigating the crisis. Some key initiatives included:

* PM Garib Kalyan Yojana: Free food grains to the poor.
* PM CARES Fund: A dedicated fund for COVID-related relief.
* Vaccination Campaigns: Free vaccination for all adults.
* Digital Health ID Cards: A step toward centralized health records.

While there were criticisms regarding preparedness and data transparency, the scale of the crisis made governance incredibly complex. Coordination between central and state governments, healthcare workers, police, and local bodies was vital in managing the pandemic.

Gender Equality: A Step Toward a Fairer World

Husniara Khanam
B.Sc. 3rd Sem.

Gender equality isn't just a buzzword-it's a foundation for a just society. It's about ensuring that everyone, regardless of gender, has equal opportunities, rights, and respect. In 2025, we're making strides, but the journey is far from over. Let's dive into why this matters, where we stand, and what we can do-especially as college students shaping the future.

Why Gender Equality Matters ?

Imagine a world where your potential isn't judged by your gender. Equal access to education, jobs, and decision-making doesn't just empower individuals-it boosts economies and communities. According to the World Bank, closing the gender gap in employment could add $5.8 trillion to the global economy. Yet, stereotypes, discrimination, and outdated norms still hold us back. Gender equality isn't a "women's issue"-it's a human issue.

The Data Speaks

Here's a snapshot of where we are in 2025: Education: UNESCO reports that globally, 89% of girls complete primary education, compared to 92% of boys-a gap that's shrinking but still exists, especially in rural areas.

Workforce: The International Labour Organization (ILO) estimates women make up 47% of the global workforce, yet they earn 20% less than men on average for the same roles.

Leadership: Only 31% of parliamentary seats worldwide are held by women, per the Inter-Parliamentary Union. Progress? Yes. Parity? Not yet.

Violence: One in three women globally still faces physical or sexual violence, according to UN Women-a stark reminder of the safety gap.

These numbers show progress-like more women in STEM fields (up 15% since 2015)-but also highlight persistent challenges.

The College Connection

As students, we're at a crossroads. Our campuses are microcosms of society-clubs, classrooms, and dorms are where we can challenge norms. Ever noticed how group projects sometimes split tasks by gender? Or how certain majors are quietly labeled "for guys" or "for girls"? Breaking these patterns starts with us. Hosting workshops, supporting peers, or even calling out bias in casual chats can spark change.

What's Next ?

Globally, initiatives like the UN's Sustainable Development Goal 5 (Gender Equality) aim for 2030 targets: equal pay, shared parental leave, and zero gender-based violence. Locally, we can push for policies-like fair hiring at internships or equal funding for sports teams. Small actions matter too: amplifying marginalized voices or questioning why "bossy" applies more to women than men.

Gender equality isn't a finish line-it's a process. It's about dismantling barriers so everyone can thrive. As college students, we've got the energy, ideas, and platforms to make it happen. Let's not wait for the world to catch up-let's lead the charge.

"Equality doesn't mean sameness-it means fairness."

Plant Stress and Its Impact on Global Food Security

Janifa Yasmin
B.Sc. 3rd Semester

As the global population moves toward an estimated 10 billion by 2050, ensuring food security has become one of the most pressing challenges of our time. Agriculture, the backbone of food production, faces numerous threats - among them, plant stress stands out as a critical factor that jeopardizes crop yield, quality, and sustainability. Plant stress, whether caused by environmental, biological, or chemical factors, adversely affects plant growth and productivity, and in turn, poses a serious risk to global food security.

This article explores the types of plant stress, their mechanisms of impact, and the broader consequences for food production and global nutrition. It also highlights scientific and policy-driven solutions aimed at mitigating these challenges. Plant stress refers to any adverse condition that inhibits a plant's ability to perform its normal physiological functions. This stress can be broadly categorized into two types:

Abiotic Stress: Caused by non-living factors such as drought, salinity, extreme temperatures, floods, and nutrient deficiencies.

Biotic Stress: Arising from living organisms including pests, pathogens (viruses, bacteria, fungi), and invasive species.

In the natural world, plants are constantly exposed to a combination of these stressors. While some stress is tolerable, severe or prolonged stress can lead to reduced photosynthesis, stunted growth, premature aging, and even death of the plant. Abiotic stresses are considered the most significant contributors to global crop yield losses. Here's how they impact plant health and agricultural output: Drought Stress: Water scarcity affects over 40% of the world's agricultural land. Drought reduces the rate of photosynthesis, causes stomatal closure, and limits nutrient transport, leading to poor plant development. Salinity Stress: Irrigation and poor drainage practices contribute to salt accumulation in soil, especially in arid regions. Salinity affects seed germination, root development, and osmotic balance in plant cells. Heat Stress: High temperatures during flowering and grain filling stages reduce pollination and grain quality. Crops like wheat and maize are particularly vulnerable to heat spikes. Cold and Frost: Low temperatures can damage cellular structures, delay flowering, and disrupt metabolic processes. Soil Nutrient Deficiencies: Lack of essential nutrients like nitrogen, phosphorus, and potassium stunts growth and affects crop quality. The cumulative effect of abiotic stressors is devastating. According to the Food and Agriculture Organization (FAO), abiotic stress alone accounts for over 50% of annual yield losses in major crops globally.

Biotic stress includes damage caused by pests, diseases, and weeds. Insects like locusts, fungal infections like rusts and blights, and viruses transmitted by vectors have historically led to large-scale crop failures. The infamous Irish Potato Famine in the 1840s, caused by the pathogen Phytophthora infestans, is one of the earliest recorded examples of biotic stress leading to mass starvation.Today, changing climatic conditions and global trade have intensified the spread of plant pathogens and pests. For example, the Fall Armyworm (Spodoptera frugiperda), a pest native to the Americas, has spread across Africa and Asia in recent years, causing significant damage to maize crops.

Climate Change and Stress Intensification

Climate change is amplifying both abiotic and biotic stresses. Rising global temperatures, unpredictable rainfall patterns, and increased frequency of extreme weather events have created a volatile environment for agriculture. Warmer climates also expand the geographical range of pests and diseases, introducing new threats to previously unaffected regions.

Furthermore, the simultaneous occurrence of multiple stresses - such as drought combined with heat or pest attacks during a dry spell - presents complex challenges for farmers and researchers. Traditional crop varieties are often unable to cope with this multifaceted stress environment.

Impact on Global Food Security

Food security is defined by the United Nations as the availability, access, and affordability of sufficient, safe, and nutritious food. Plant stress impacts food security in the following ways: Reduced Crop Yields: Stress conditions lead to smaller harvests, reducing the quantity of food available. Decline in Nutritional Quality: Stressed plants often have lower levels of proteins, vitamins, and minerals. Price Volatility: Yield losses cause supply shortages, leading to increased food prices and reduced affordability for vulnerable populations. Livelihood Disruption: Millions of smallholder farmers, especially in developing countries, rely on stable crop yields for income and sustenance. Increased Hunger and Malnutrition: According to the FAO, over 700 million people were undernourished in 2023 - a figure that is expected to rise without effective stress mitigation strategies. Scientific Approaches to Stress Mitigation :Advances in agricultural science offer several promising solutions to address plant stress and safeguard food security: Breeding Stress-Tolerant Crops: Scientists are developing crop varieties that can tolerate drought, salinity, and heat using traditional breeding techniques and modern biotechnology. Genetic Engineering and CRISPR: Gene-editing technologies are being used to enhance stress resistance in crops by introducing or modifying specific genes responsible for tolerance. Soil and Water Management: Improving irrigation systems, promoting soil conservation, and adopting precision agriculture techniques help optimize resource use and reduce stress. Integrated Pest Management (IPM): IPM combines biological, chemical, and cultural practices to manage pests in an environmentally friendly manner. Early Warning Systems: Satellite monitoring and AI-powered prediction tools help forecast pest outbreaks and droughts, allowing timely interventions.

Policy and Global Cooperation

Addressing plant stress is not just a scientific challenge but also a policy issue. Governments, international organizations, and research institutions must work together to:Fund agricultural research and innovation.Ensure farmers have access to stress-tolerant seeds. Provide training and support for sustainable farming practices. Create safety nets for smallholder farmers affected by crop failure. Encourage climate-smart agriculture through policy incentives.

Organizations such as the FAO, the International Crops Research Institute for the Semi-Arid Tropics (ICRISAT), and CGIAR play crucial roles in promoting global food security through plant stress research and support systems.

The Impact of Rape Culture on Society: A Critical Look Through an Indian Lens

Mokibul Khan
B.Sc. 3rd Sem.

Rape culture-a term that describes the normalization of sexual violence through societal attitudes, media, and behaviors-casts a long shadow over communities worldwide, including India. It thrives in environments where victim-blaming, misogyny, and trivialization of assault are commonplace, perpetuating a cycle of trauma and inequality. For a country like India, where tradition and modernity often clash, the effects of rape culture ripple through families, institutions, and the collective psyche. Drawing from realistic Indian data, this article examines how rape culture shapes society and underscores the urgent need for change.

Understanding Rape Culture in India

In India, rape culture manifests in subtle and overt ways: from casual sexist remarks to the glamorization of stalking in Bollywood films, and from victim-shaming to the sluggish justice system. The National Crime Records Bureau (NCRB) reported 31,677 rape cases in 2021 alone-an average of 86 cases daily-though activists argue the real number is far higher due to underreporting. A 2022 study by the Centre for Equity and Inclusion found that 67% of Indian women hesitate to report sexual violence, citing fear of stigma or disbelief. This silence is a hallmark of rape culture, where survivors are burdened with shame while perpetrators often escape accountability.

The Societal Toll

The impact of rape culture on Indian society is profound and multifaceted. At its core, it undermines gender equality. Patriarchal norms-reinforced by phrases like "ladki ki izzat" (a girl's honor)-place the onus of chastity on women, framing them as vessels of family pride rather than autonomous individuals. A 2023 survey by the Observer Research Foundation revealed that 48% of urban Indian men believe women invite harassment through their clothing or behavior, reflecting deeply ingrained attitudes that fuel rape culture. This mindset has tangible consequences. The fear of sexual violence restricts women's freedom-54% of Indian women avoid public spaces after dark, according to a 2021 Thomson Reuters poll, limiting their access to education, work, and social life. Economically, this translates to a loss of potential: the World Bank estimates that gender-based violence costs India 1.7% of its GDP annually due to reduced female workforce participation and healthcare burdens.

For survivors, the psychological scars are devastating. The National Institute of Mental Health and Neurosciences (NIMHANS) found that 62% of sexual assault survivors in India exhibit symptoms of post-traumatic stress disorder (PTSD), with many facing depression and suicidal ideation. Yet, societal attitudes often compound their trauma. A 2022 study by the Public Health Foundation of India noted that 39% of rape survivors faced blame from their own families, driving them into isolation rather than support.

The Role of Media and Education

Media plays a dual role in perpetuating and challenging rape culture. Popular cinema and television often romanticize coercion-think of the trope where a hero "wins" a reluctant heroine through persistence-or depict women as objects of desire. A content analysis of 50 Bollywood films from 2015-2020 by the Tata Institute of Social Sciences found that 73% contained scenes normalizing harassment, subtly desensitizing audiences. Conversely, social media campaigns like #MeTooIndia, which gained traction in 2018, have amplified survivors' voices, sparking national conversations about consent and accountability.

Education, or the lack thereof, is another battleground. Only 19% of Indian schools include comprehensive sex education, per a 2023 Ministry of Education report, leaving young people ill-equipped to understand consent or challenge stereotypes. This gap fosters a culture where myths-like "she was asking for it"-persist unchecked.

The Ripple Effect on Communities

Rape culture doesn't just harm individuals; it erodes trust within communities. Families of survivors often face ostracism, especially in rural areas where honor killings remain a grim reality. The NCRB recorded 27 honor killings linked to sexual violence cases in 2021, underscoring how rape culture intertwines with caste and patriarchal control. Meanwhile, men too are affected-toxic masculinity, a byproduct of rape culture, pressures them to conform to aggressive stereotypes, stifling emotional vulnerability.

The justice system's failures amplify these issues. With a conviction rate for rape cases hovering at 28% (NCRB, 2021), survivors and their families lose faith in legal recourse. High-profile cases like the 2012 Nirbhaya incident sparked outrage and legal reforms, yet implementation lags-over 167,000 rape cases remain pending in Indian courts, per a 2022 Law Ministry report. This impunity emboldens perpetrators and deepens societal despair.

Breaking the Cycle: A Way Forward

Dismantling rape culture requires collective action. Legal reforms must be paired with swift enforcement-fast-track courts, introduced post-Nirbhaya, have reduced trial times, but their reach remains limited. Education is critical: integrating gender sensitivity and consent into school curricula can reshape attitudes early. A pilot program in Delhi schools saw a 35% increase in students' understanding of consent within a year, offering a blueprint for scale.

Media must pivot toward responsibility, promoting narratives that challenge misogyny rather than glorify it. Grassroots efforts-like the "Bell Bajao" campaign, which encouraged bystanders to intervene in gender violence-show how community engagement can shift norms. Above all, society must listen to survivors, replacing judgment with empathy.

Conclusion :

Rape culture in India is a pervasive force, stifling progress and perpetuating pain. With over 31,000 reported rapes annually and countless more hidden, its toll on mental health, gender equity, and social trust is undeniable. Yet, change is possible. By confronting entrenched attitudes, strengthening systems, and empowering voices, India can move toward a society where safety and dignity are not privileges but rights. For college students-tomorrow's leaders-this is both a challenge and a call to action: to reject rape culture and build a future free of fear.

The Silent struggle: Depression Among Youth

Sharjina Akter
B.A. 3rd Sem, Education

Depression among young people is a emerging issue that often goes unnoticed or is dismissed as a ever Passing phase. However the reality is for more serious. The world Health organization estimate that depression is the leading case of disability world wide, affecting over 261 million people of ages among youth. The prevalence is particularly alarming, with rising steadily over the years. One of the biggest challenges in addressing depression among youth is the stigma attached to mental health issues. Many people feel ashamed or embarrassed to seek help, tearing judgemeant or misunderstanding from their peers and family members. The stigma prevents them from getting the support they desperately need, leading to feelings of isolation and hopelessness. Even can another significant factor contributing to the silent struggle of depression among youth is the pressure to succeed and control social expectations. In today's fast-paced and competitive world, young people are often overwhelmed by academic, social and career related pressure the consant need to avoid can take a toll on their mental health, leading to feeling inadequacy and self-doubt. They can also lead to unhealthy practice and after idealized versions of life portrayed on social media. Through it is crucial to address depression among youth a multitasked approach. This includes raising awareness about mental health issues and reducing the stigma associated with seeking support and resources for young people struggling with depression. Additionally, it is essential to foster a culture that values mental health and a well-being over eternal teaching young People. This involves promoting self care healthy practices and coping mechanisms for teaching young people that they are dealing with stress and adversity in conclusion, depression among youth requires urgent attention, by addresing, Providing support and resources, and raising surrounding mental health.

A letter to my treasured pride

Sagarika Dutta
Assistant Professor
Department of Zoology

The apple of my eye, the sparkle to my dye
Your smile embellishes my dawn and your laughter glamorizes my dusk
Every gaze makes my heart unfold, as a faint melody getting bold
The fragrance of your glowing skin smells like the long-lost musk.
Your nudge can heal a thousand wounds all over my heart
I learnt the greatest joy and purest love at your birth
An imbecile I was searching for happiness in the pools, rivers and seas
Only I knew that it is in the deep sleepless night vigiling for your peace.
Your bangles and your anklets all so tiny
Yet your emotions and actions so loud
It makes me realize that my lil transcript
Has no fear, not even for the darkest cloud.
May your laugher echoe everywhere you travel
Through seasons of falls and those of chill
May your tiny words always discover its position
While I stand by your side as a confidant and a chaperone...

Our Precious Earth

Jomir Khan
B.Sc. 3rd Semester
Department of Mathmatics

O gentle Earth, so vast and wide,
With oceans deep and mountains high,
You cradle life in every form,
Through calmest breeze and thunderstorm.
Your forests breathe the morning light,
Your rivers sing through day and night,
The stars above, your silent peers,
Have watched your dance through endless years.

You paint the skies in hues so grand,
And gift us soil to shape by hand,
Each flower blooms, each creature thrives,
Because of you, our world survives.

But now your voice is faint, unclear,
A cry we've silenced, failed to hear,
With greedy hands we've scarred your skin,
And let our waste pile up within.

Yet still you turn, with patient grace,
A mother's heart, a warrior's face,
Hoping we'll learn, protect, and mend,
Be guardian, partner, faithful friend.
O Earth, our home, our only sphere,
We vow to love you, hold you dear-
To tread with care, to heal your pain,
So life and beauty may remain.

A Father's Silent Love

Ashraful Hussain
B.Sc. 3rd Semester
Deptt. of Mathematics

He doesn't always say the words,
That echo deep and long,
But in his gaze, his steady hands,
You'll find a love so strong.
He rises with the morning sun,
To chase the dreams we weave,
And shoulders burdens silently,
So we may still believe.
He teaches not with loud command,
But by the life he lives,
In every quiet sacrifice,
In all the strength he gives.
Through storms he stands, a steadfast tree,
His roots run firm and deep,
A guardian of our waking hours,
A watchman in our sleep.
He may not wear a hero's cape,
Or boast of battles won,
But in our hearts, he reigns with grace-
Our shelter, guide, and sun.
So here's to fathers, strong and kind,
Whose love is calm and true,
The silent strength we lean upon-
Our first and finest view.

THE FLOODS OF ASSAM

Rejia Sultana
B.Sc. 3rd Sem.

In Assam's heart, where rivers flow,
The Brahmaputra's waters grow.
With monsoon rains, they rise and spill,
Flooding fields, and homes, and will.

Villages drown, roads turn to streams,
Shattering lives, and hopes, and dreams.
Yet hands unite, both young and old,
With courage fierce, and hearts so bold.

Relief camps rise, where kindness stays,
Army, volunteers, light the way.
Through muddy tides, they bring supplies,
Wiping tears from weary eyes.

The land reborn when waters fall,
Assam stands, resilient, tall.
In every heart, a spark of grace,
Humanity shines in this sacred place.

পঞ্চত্রিংশতম নবজ্যোতি ২০২৩-২৪ ইং বর্ষ

HUMANITY'S HEART

Murshida Yasmin
B.Sc.3rd semester

In every smile, a story lives,
In every hand, a chance to give.
We walk as one, though paths may part,
Humanity beats in every heart.

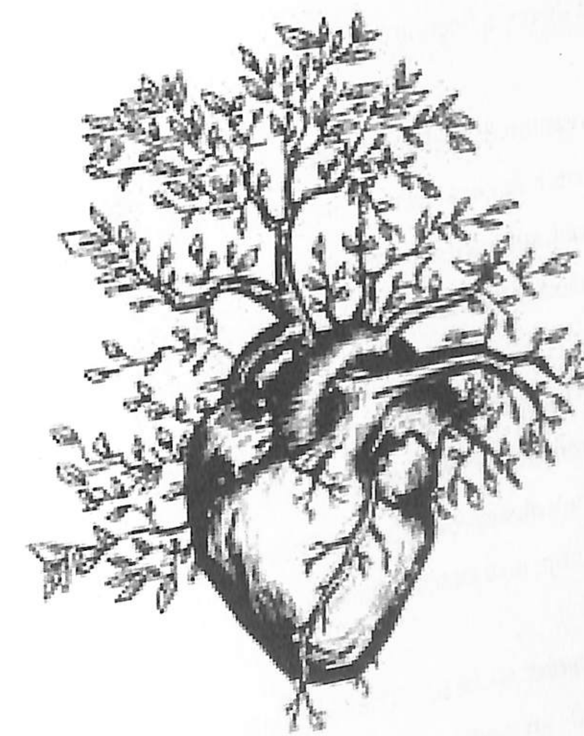

A stranger's help in times of need,
A quiet act, a selfless deed.
Through tears and laughter, joy and pain,
We rise, we fall, we try again.

Different faces, dreams, and lands,
Yet love and hope join hand in hand.
In simple words, let's stand and say,
Humanity lights the world's way.

For kindness grows where hearts are true,
In me, in you, in all we do.
Together strong, we'll always be,
The endless pulse of humanity.

THE SCROLL OF LIFE

Sanowar Ahmed
B.Sc. 3rd Sem.

A glowing screen, a world unfolds,
Social media, where stories are told.
Friends and strangers, all in view,
Likes and shares, a fleeting cue.

Moments captured, smiles and tears,
Filtered lives hide silent fears.
Voices shout, some kind, some mean,
Truth gets lost in the endless stream.

Hours slip by, the thumb keeps pace,
Chasing trends in a digital race.
Connection's close, yet feels so far,
A heart emoji, no touch, no spark.

But in the noise, some light breaks through,
Kind words lift, and dreams renew.
Social media, a tool, a stage,
Shapes our world, this restless age.

THE SPIRIT OF WOMEN

Tanjina Sultana
B.Sc. 3rd Sem.

In quiet homes or crowded streets,
Women march to their own beats.
Carrying dreams through toil and care,
Their strength shines bright, beyond compare.

The world expects a perfect mold,
Soft or fierce, yet always controlled.
Judgments weigh, from whispered scorn,
Yet through the cracks, their hearts are born.

They juggle roles-mother, friend,
Worker, dreamer, without end.
Each step a fight, each scar a tale,
Of courage that will never fail.

Some face walls of doubt and fear,
Silent struggles none may hear.
But in their souls, a fire burns,
Pushing forward, the tide still turns.

From whispered hopes to voices loud,
They lift each other, strong and proud.
Women, woven of grit and grace,
Shape the world, their rightful place.

THE HARD ROAD

Bilkis Khatun
B.Sc. 3rd Sem.

Life for the poor is a heavy load,
Worn-out shoes on a rocky road.
Dawn breaks early, but hope's hard-won,
Empty stomachs greet the sun.

Work is scarce, the pay is small,
Sweat and toil, they give their all.
Children dream of books and play,
Yet hunger steals their smiles away.

No warm bed to ease the night,
Cold creeps in, no end in sight.
Choices cut like sharpened knives-
Food or rent to keep their lives.

Still, they rise, with hearts of stone,
Carving paths through pain alone.
In shared meals and tender care,
Love's the wealth they always bear.

Through the struggle, fierce and long,
Their spirits hum a quiet song.
The poor endure, with grit and grace,
Holding tight to dreams they chase.

PEN AND PAPER

Arjina Khatun
B.Sc. 3rd Semester

A pen and paper, a perfect pair,
Dance together, with words to share.
The pen's soft whisper, as it writes with care,
Brings thoughts to life, with each gentle air.

The paper's silence, a canvas so bright,
Awaits the words, that shine with delight.
Ink's gentle flow, a symphony so sweet,
As emotions pour, and stories meet.

In this digital world, where screens abound,
The pen and paper, a love profound.
A tactile bond, that never fades away,
A writer's joy, in every single day.

THE BOND OF FRIENDS

Habiba Bilkis
B.Sc. 3rd Sem.

Friends are anchors in life's stormy sea,
Laughter shared, like leaves on a tree.
Through late-night talks or quiet days,
They light the path in countless ways.

A knowing glance, a joke retold,
Warmth that stays through winter's cold.
When tears fall hard, they hold you near,
Listening close to every fear.

No masks needed, just hearts laid bare,
Trust is built in moments shared.
From silly fights to dreams they cheer,
Friends make life feel full, sincere.

Some come and go, like fleeting skies,
Others stay, with lifelong ties.
In joy or pain, through thick and thin,
Friends are home where souls begin.

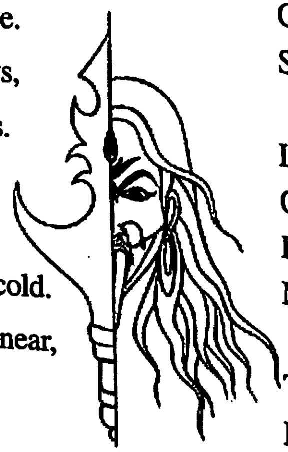

COLLEGE DAYS

Sanidul Islam
B.Sc. 3rd Sem.

Waking up to morning's rush,
Backpacks heavy, minds abuzz.
Classrooms hum with chatter and dreams,
Friends and laughter, life's bright beams.

Lectures long, yet some we love,
Notes scribbled fast, like stars above.
Canteen talks and coffee's smell,
Stories shared, we know so well.

Late-night studies, yawns and fights,
Chasing goals under dim desk lights.
Fests and games, the campus sings,
Moments that soar on joyful wings.

Teachers guide, sometimes they scold,
But in their words, futures unfold.
From shy hellos to bonds that stay,
College shapes us, day by day.

These years, they pass, a fleeting song,
Yet in our hearts, they'll live so long.
Here's to the days, both wild and free,
College life, our memory's key.

সম্পাদকীয় প্রতিবেদন

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ পোনতে অসমৰ জাতীয় স্বাৰ্থ ৰক্ষাৰ হকে ত্যাগ স্বীকাৰ কৰা বীৰ বীৰঙ্গনা সকললৈ শ্ৰদ্ধাঞ্জলী নিবেদন কৰিছোঁ লগতে সকলো দূৰদৰ্শী পৰমপূজ্য মহান ব্যক্তিসকলৈ মোৰ তৰফৰ পৰা প্ৰণিপাত জনাইছোঁ। প্ৰথমতে যিসকল ব্যক্তিৰ সঠিক নেতৃত্ব, পৰিশ্ৰম আৰু অপৰিসীম ত্যাগৰ ফলত নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়খনক উন্নতিৰ পথত আগুৱাই নিয়াত সহায় কৰিছে, দ্বিতীয়তে এই মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° ছাহজাহান আলী আহমেদ আৰু সমূহ অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকলৈ শ্ৰদ্ধা আৰু সেৱা যাচিলোঁ।

নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২৩-২৪ ইং বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সভাপতিৰ পদত মোক নিৰ্বাচন কৰাৰ বাবে মই সকলোকে আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। জীৱনত পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে সভাপতিৰ পদ অলংকৃত কৰিবলৈ পাই মই নিজকে ধন্য মানিছো। সেই মূহুৰ্তৰ পৰাই এই মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিৰ ক্ষেত্ৰত আৰু অধিক সতৰ্ক আৰু কৰ্তব্য পৰায়ণ হৈ পৰিছিলো আৰু লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ তৰফৰ পৰা আগবঢ়োৱা দায়িত্বসমূহ বহুখিনি ক্ষেত্ৰত নিষ্ঠা সহকাৰে পালন কৰিছোঁ বুলি আশা ৰাখিলো। ভুলক্ৰমে হয়তো কৰ্ম ক্ষেত্ৰত কিছু খাম-খেয়ালিৰ সন্মুখীন হ'ব পাৰে তাৰ বাবে মই সকলোৰে ওচৰত ক্ষমাৰ প্ৰাৰ্থী।

সদৌ শেষত মই নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ সন্মানীয় ড° ছাহজাহান আলী আহমেদ ছাৰ, মোৰ কাৰ্যকালৰ তত্বাৱধায়কৰ দায়িত্বত থকা ছাৰ বাইদেউক মই আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু প্ৰণাম যাচিলোঁ লগতে মোৰ প্ৰতিটো খোজতে সহায় কৰা শিক্ষাগুৰুসকল তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্যবৃন্দ আৰু মোৰ বন্ধু-বান্ধৱীসকল, দাদা-বাইদেউ সকললৈ মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে যাতে এক মূল্যবোধ সম্পন্ন ভৱিষ্যতবাণী আৰু দায়িত্বশীল ব্যক্তি হিচাপে গঢ় লৈ উঠে তাৰে কামনা কৰিলোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত ছাত্ৰ একতা সভাত হোৱা ভুল-ক্ৰটিৰ মাৰ্জনাৰ লগত শিক্ষাগুৰুৰ ওচৰত দোৱা আৰু আৰ্শীবাদ বিচাৰি মই মোৰ চমু প্ৰতিবেদন সামৰিছোঁ।

"জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়"
"জয় আই অসম"
"জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা"

ধন্যবাদেৰে—
ইপ্তিকাৰ খান
সভাপতি
ছাত্ৰ একতা সভা- ২০২৩-২৪ ইং বৰ্ষ
নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়, কলগাছিয়া

ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপ-সভানেত্ৰীৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই সেই সকল নমস্য ব্যক্তিলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিছোঁ, যিসকল ব্যক্তিৰ অশেষ ত্যাগ আৰু কষ্টৰ বিনিময়ত তাহানিৰ কলগাছিয়াৰ দৰে অনগ্ৰসৰ ঠাইত জ্ঞানৰ পোহৰ বিলাবলৈ ইং ১৯৭১ চনতেই স্থাপন হৈছিল আমাৰ আটাইয়েৰে মৰমৰ নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়। সেই সকল ব্যক্তিৰ ভিতৰত যিসকল জীয়াই আছে তেখেত সকলৰ মংগল কামনা কৰিছো আৰু যিসকলে আমাক এৰি পৰলোকলৈ গুচি গৈছে । তেওঁলোকৰ বিদেহী আত্মাৰ চিৰশান্তি কামনা কৰিছোঁ।

২০২৩-২০২৪ ইং বৰ্ষৰ নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপ-সভাপতি হিচাপে মোক নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়খনিক সেৱা কৰাৰ সুযোগ কৰি দিয়াৰ বাবে মই মোৰ বন্ধু-বান্ধৱী, দাদা-বাইদেউ, ভাইটি-ভন্টিলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু মৰম যাঁচিলো। মোৰ কাৰ্যকালত গঠনমূলক দিহা-পৰামৰ্শ দি সহায় কৰা তত্বাৱধায়ক অধ্যাপক, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সম্পাদক / সম্পাদিকা সকললৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

এবছৰীয়া কাৰ্যকালত অজানিতে কৰি অহা ভুলৰ মাৰ্জনা বিচাৰি লগতে নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনা কৰি মই মোৰ ক্ষুদ্ৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়
জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা

ধন্যবাদেৰে—
হেলমিনা পাৰবিন
উপ-সভানেত্ৰী
ছাত্ৰ একতা সভা- ২০২৩-২৪ ইং বৰ্ষ
নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়, কলগাছিয়া

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

গতিশীলতাৰ চিৰপ্ৰবাহমানৰ ধাৰাক দোহাই দি সময়ৰ বুকুত অ-প্ৰতিৰোধ্য ৰূপত ধাৱমান কৰোৱা নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ জন্মলগ্নৰ সমূহ ব্যক্তি তথা অধ্যক্ষ প্ৰমূখ্যে সমূহ শিক্ষাগুৰু, কৰ্মচাৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ জয় জয়তে মোৰ শ্ৰদ্ধা, আন্তৰিকতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। অৰ্ধ শতিকা অতিক্ৰম কৰা নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক পদত অধিষ্ঠিত হ'বলৈ পাই মই গৌৰৱ অনুভৱ কৰিছোঁ।

অৰ্ধ শতিকা অতিক্ৰম কৰা গৰিমাৰে প্ৰজ্বলিত মহাবিদ্যালয়ৰ মূল চালিকা শক্তি ছাত্ৰ সমাজ। এই সমাজৰ সৈতে জড়িত হৈ আগুৱাই নিব পৰাটোৱে গৌৰৱৰ বিষয়। এই ক্ষেত্ৰত মই কিমান সফল হৈছোঁ সেয়া আপোনাৰ বিচাৰ্য। সময়ৰ ধাৰাৰ লগত খাপ খুৱাই মহাবিদ্যালয়খনত সমল আৰু শৈক্ষিক দিশ আগবাঢ়ি গৈ আছে। এই ক্ষেত্ৰত মোৰ সকলো শিক্ষাগুৰুলৈ শ্ৰদ্ধা নিবেদিছোঁ। সমস্যাৰ কোনো অন্ত নাই, এই ক্ষেত্ৰত সমাধানৰ সূত্ৰ বিচাৰি তাক অৱলম্বন কৰাটোৱে জৰুৰী।

প্ৰত্যেক বছৰৰ দৰে মোৰ কাৰ্যকালতো মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ লগতে আন কেতবোৰ অনুষ্ঠানো সুচাৰুৰূপে আয়োজিত হয়। এই ক্ষেত্ৰত মই মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ সমন্বিতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপক, শিক্ষাগুৰু, ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক ধন্যবাদ জনাইছোঁ।

আশাকৰোঁ, নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ মজিয়াৰ পৰাই আগৰ দৰে বৃহত্তৰ কলগাছিয়া অঞ্চলৰ শিক্ষা, সংস্কৃতি, আদৰ্শই চৌদিশে সম্প্ৰসাৰিত হ'ব।

জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়

জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা

ধন্যবাদেৰে—
শুকুৰ আলম
সাধাৰণ সম্পাদক
ছাত্ৰ একতা সভা- ২০২৩-২৪ ইং বৰ্ষ
নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়, কলগাছিয়া

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহঃ সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

সৰ্ব প্ৰথমে মই নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ, শিক্ষাগুৰু সকললৈ শ্ৰদ্ধা নিবেদিছোঁ। যিসকল মহান ব্যক্তিৰ সু-প্ৰচেষ্টাত মহাবিদ্যালয়খনে আজিৰ এই অৱস্থা পাইছে তাৰ বাবে তেওঁলোকলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। ২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত মোক এই পদত জয়যুক্ত কৰাৰ বাবে সকলো দাদা-বাইদেউ, সতীৰ্থ আৰু ভাইটি-ভন্টিলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু মৰম যাচিলোঁ।

বিগত বৰ্ষৰ দৰেই এই বছৰো মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উলহ-মালহেৰে উদযাপিত হয়। এই সন্দৰ্ভত শ্বহীদ বেদী সজাই তোলা আৰু মাল্যাৰ্পণ কৰা কাৰ্যসূচী সুচাৰুৰূপে চলাই নিয়াৰ দায়িত্ব মোৰ হাতত পৰিছিল। এই ক্ষেত্ৰত কাৰ্যসূচী সফলৰূপে পালন হোৱা বুলি মোৰ অনুভৱ। আন কাম-কাজ সমূহতো ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া সকলক সহযোগ কৰি আহিছোঁ।

মোৰ কামসমূহ নিয়াৰিকৈ চলাই নিয়াত সহযোগ কৰাত অধ্যক্ষ মহোদয়, তত্ত্বাৱধায়ক সকল আৰু শিক্ষাগুৰু সকললৈ কৃতজ্ঞতা জনালোঁ।

সৰ্বশেষত মোৰ কাৰ্যকালত জ্ঞাত-অজ্ঞাতভাৱে হোৱা ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে মই ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী।

জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়

জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা

ধন্যবাদেৰে—
আশ্ৰাফুল খান
সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক
ছাত্ৰ একতা সভা- ২০২৩-২৪ ইং বৰ্ষ
নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়, কলগাছিয়া

ছাত্ৰ একতা সভাৰ গুৰু খেল বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ তথা অধ্যাপক-অধ্যাপিকা সকললৈ
মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। এই ছেগতে যিসকল মহান ব্যক্তিৰ আপ্ৰাণ চেষ্টাৰ ফলত আমাৰ এই
নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়খন গঢ়ি উঠিছে সেই মহান ব্যক্তিসকলৰ মাজত যিসকল জীয়াই আছে তেখেত সকললৈ
কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে আমাৰ মাজৰ পৰা চিৰ বিদায় লোৱা সকলৰ চিৰশান্তি কামনা কৰিলোঁ।

যিসকল বন্ধু-বান্ধৱীৰ অশেষ চেষ্টা আৰু আৰ্শীবাদত মই ২০২৩-২৪ ইং বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ
গুৰুখেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদত জয়ী হ'বলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ তেওঁলোকক মই আন্তৰিকভাৱে ধন্যবাদ
জনাইছোঁ। বিগত বছৰৰ দৰেই এই বছৰো আমাৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উলহ-মালহেৰে উদ্‌যাপিত হয়। মহাবিদ্যালয়
সপ্তাহ উপলক্ষে অনুষ্ঠিত হোৱা বিভিন্ন খেল-ধেমালিত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অংশগ্ৰহণ আছিল উৎসাহজনক।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে হৈ যোৱা বিভিন্ন খেল-ধেমালিত যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে প্ৰথম দ্বিতীয়
আৰু তৃতীয় স্থান অধিকাৰ কৰিছে তেওঁলোকক আন্তৰিক অভিনন্দন জনাইছোঁ। লগতে তেওঁলোকৰ ভৱিষ্যৎ
জীৱন উজ্জ্বল কামনা কৰিছোঁ। যিসকলে খেল-ধেমালিত অংশগ্ৰহণ কৰি মোৰ কাৰ্যসূচী সমূহ সফল হোৱাত
সহযোগ কৰিছিল তেওঁলোকক মোৰ তৰফৰ পৰা ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

খেল-ধেমালি যে শিক্ষাৰ এক অংগ লগতে মিলা-প্ৰীতি আৰু ভাৱ-বিনিময়ৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ মাধ্যম
এই কথা নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বুজি পাইছে আৰু উৎসাহেৰে বিভিন্ন খেল-ধেমালি
প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰিছে। সেয়ে নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ভৱিষ্যতে আৰু
অধিক খেল-ধেমালি ক্ষেত্ৰখন লৈ আগুৱাই আহি নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ সুনাম কঢ়িয়াই আনিব বুলি কামনা
কৰিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহ উপলক্ষে হৈ যোৱা খেল-ধেমালিত মোক অতিকৈ সহায়-সহযোগিতা কৰা
আৰু পৰামৰ্শ দিয়া সন্মানীয় শিক্ষাগুৰু আৰু গুৰু খেল বিভাগৰ তত্বাৱধায়ক ড° ফখৰুল আলম ছাৰ আৰু ড°
মালবিকা বাগলাৰী বাইদেউ মই আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাইছোঁ। লগতে যিসকল বন্ধু-বান্ধৱীয়ে মহাবিদ্যালয়
সপ্তাহত মোক সহায়-সহযোগিতা কৰিছিল তেওঁলোকক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত আমাৰ গৌৰৱৰ নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোণৰ কামনা কৰি আৰু মোৰ কাৰ্যকালত
অজানিতে হোৱা ভুল-ত্ৰুটিৰ মাৰ্জনা বিচাৰি প্ৰতিবেদন সামৰিছোঁ।

"জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়"
"জয় আই অসম"
"জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা"

ধন্যবাদেৰে—
ওমৰ ফাৰুক
সম্পাদক, গুৰু খেল বিভাগ
ছাত্ৰ একতা সভা- ২০২৩-২৪ ইং বৰ্ষ
নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়, কলগাছিয়া

ছাত্ৰ একতা সভাৰ লঘু খেল বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতেই নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ লগত জড়িত প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ আপ্ৰাণ
চেষ্টা, কঠোৰ পৰিশ্ৰম, ত্যাগ আৰু আশাশুধীয়া প্ৰয়াসক শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৱৰিছো।

লঘু খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰূপে সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুযোগ দিয়া সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, দাদা-
বাইদেউ আৰু বন্ধু-বান্ধৱীৰ ওচৰত মই কৃতজ্ঞ। আন আন বছৰবোৰৰ দৰে এই বছৰো লঘু খেল বিভাগৰ দ্বাৰা
আয়োজিত বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অংশ গ্ৰহণ অতি উৎসাহজনক আছিল।

মোৰ কাৰ্যকালত গঠনমূলক দিহা-পৰামৰ্শ দি সহায় কৰা তত্বাৱধায়কদ্বয় ক্ৰমে সুব্ৰত কাকতি ছাৰ
আৰু নিতু চহৰীয়া বাইদেউৰ লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সম্পাদক-সম্পাদিকালৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা
জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালত অজানিতে কৰা ভুলৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত
ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছোঁ।

"জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়"
"জয় আই অসম"
"জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা"

ধন্যবাদেৰে—
ছানোৱাৰ হুছেইন
সম্পাদক, লঘু খেল বিভাগ
ছাত্ৰ একতা সভা- ২০২৩-২৪ ইং বৰ্ষ
নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়, কলগাছিয়া

ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰ্ক আৰু সুকুমাৰ কলা বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতেই নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ, উপাধ্যক্ষ, অধ্যাপক আৰু অধ্যাপিকা সকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। যিসকল মহান ব্যক্তিৰ আপ্ৰাণ চেষ্টাৰ ফলত আমাৰ এই মহাবিদ্যালয়খন গঢ়ি উঠিছে, সেই মহান ব্যক্তিসকলৰ ভিতৰত জীয়াই থকা সকললৈ মংগল কামনা কৰিছোঁ আৰু যিসকল আজি আমাৰ মাজত নাই তেখেত সকলৰ বিদেহী আত্মাৰ চিৰশান্তি কামনা কৰিলোঁ।

২০২৩-২০২৪ ইং বৰ্ষৰ নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয় তৰ্ক আৰু সুকুমাৰ কলা বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে মোক নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়খনিক সেৱা কৰাৰ সুযোগ দিয়াৰ বাবে মই মোৰ বন্ধু-বান্ধৱী, দাদা-বাইদেউ, ভাইটি-ভন্টিলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা, মোৰ মৰম যাচিলোঁ। বিভিন্নধৰণে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ বাবে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, তত্বাৱধায়কদ্বয় অধ্যাপক-অধ্যাপিকা সকললৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। মোৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত তৰ্ক আৰু আলোচনা বিভাগৰ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত হৈ যায়। ইয়াত অংশ গ্ৰহণ কৰি পাৰদৰ্শিতা দেখুওৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকললৈ মোৰ হিয়াভৰা অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছোঁ। মোৰ কাৰ্যকালত গঠনমূলক দিহা-পৰামৰ্শ দি সহায় কৰা অধ্যাপিকাদ্বয় ক্ৰমে আবু ছায়েদ ৰফি আৰু ড° হেমন্ত হাজৰিকা ছাৰলৈ বাইদেউলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। তাৰোপৰি আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ তৰ্ক আৰু আলোচনা বিভাগৰ অধীনত তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা, কুইজ, আকস্মিক বক্তৃতা আদি পৰিচালনাত সহায়-সহযোগিতা কৰা সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধীৱলৈ কৃতজ্ঞতা জনালোঁ।

সদৌ শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ এবছৰীয়া কাৰ্যকালত কৰি অহা অজানিতে ভুল ত্ৰুটিৰ বাবে সদৌটিলৈ মাৰ্জনা বিচাৰি লগতে নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰি মোৰ এই ক্ষুদ্ৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

"জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়"
"জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা"

ধন্যবাদেৰে—
নায়েৰ খান
সম্পাদক, তৰ্ক আৰু সুকুমাৰ কলা বিভাগ
ছাত্ৰ একতা সভা- ২০২৩-২৪ ইং বৰ্ষ
নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়, কলগাছিয়া

ছাত্ৰ একতা সভাৰ আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতেই যিসকল মহান ব্যক্তিৰ ত্যাগ, অফুৰন্ত কৰ্ম আৰু নেৰা-নেপেৰা প্ৰচেষ্টাৰ ফলত নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয় আজিৰ এই পূৰ্ণ-পৰ্যায়ত উপনীত হৈছে, সেই মহান ব্যক্তি সকলক শ্ৰদ্ধাৰে সুৱৰিছোঁ। যিসকল বন্ধু-বান্ধৱীয়ে আমাক আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদত নিৰ্বাচন কৰি এই দায়িত্ব অৰ্পণ কৰিছে সেইসকল বন্ধু-বান্ধৱীৰ ওচৰত মই কৃতজ্ঞ।

আমাৰ কাৰ্যকালৰ প্ৰতিটো সময়ত আমাক উৎসাহ, উদ্দীপনা আৰু দিহা-পৰামৰ্শ দি থকা আমাৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু সকলৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু বন্ধু-বান্ধৱী সকললৈ এই আলোচনীৰ জৰিয়তে আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

এই ছেগতে উল্লেখ কৰিব খুজিছো যে, "ছাত্ৰ সমাজ, ভৱিষ্যত সমাজ" আজিৰ ছাত্ৰ হৈ আমি সৎ হ'ব নোৱাৰিলে ভৱিষ্যতে সৎ নাগৰিক হোৱা সপোন অলীক কল্পনা মাথো। জীৱন চক্ৰৰ ছাত্ৰ অৱস্থাটোৱেই হ'ল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সুন্দৰ, সুখদায়ক আৰু এই অৱস্থাৰ পৰাই ভৱিষ্যত জীৱনৰ দিক নিৰ্ণয় হয়। শিক্ষানুষ্ঠানৰ আলোচনী হ'ল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সাহস গোটাই নিজৰ মনৰ মাজত সুপ্ত হৈ থকা ভাৱধাৰা প্ৰকাশ কৰাৰ এটা মাধ্যম আৰু অনুষ্ঠানখনৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যতৰ দাপোন। সাহিত্য প্ৰকাশৰ এই ক্ষুদ্ৰ মাধ্যমৰ জৰিয়তে সাহিত্য সাধনাৰে আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, ভাই-ভনীসকলেও বৃহৎ অসমীয়া সাহিত্য ভাণ্ডাৰৰ অংশীদাৰ হওঁক।

চেষ্টাৰ অসাধ্য একো নাই। যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰী এই আপ্ত বাক্য শাৰীৰ দ্বাৰা অনুপ্ৰাণিত হৈ নিজৰ চেষ্টা আৰু সাহস গোটাই সাহিত্যৰ অংগ, গল্প, কবিতা, প্ৰবন্ধ আদি সৃষ্টি কৰি আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীৰ জৰিয়তে তেওঁলোকৰ সুপ্ত প্ৰতিভা বিকাশৰ প্ৰয়াস কৰিছে। তেওঁলোকক এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱীয়ে আলোচনী প্ৰকাশৰ বাবে গল্প, কবিতা, প্ৰবন্ধ দিয়া নাই সেই সকলৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক ভৱিষ্যতে প্ৰকাশ হ'বলগীয়া আলোচনীত লিখনি দিয়াৰ কাৰণে অনুৰোধ জনালোঁ।

"জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়"
"জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা"
"জয় আই অসম"

ধন্যবাদেৰে—
লুতফৰ খান
সম্পাদক, আলোচনী বিভাগ
ছাত্ৰ একতা সভা- ২০২৩-২৪ ইং বৰ্ষ
নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়, কলগাছিয়া

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সংগীত আৰু সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

পোন প্ৰথমে নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয় মাননীয় অধ্যক্ষ আৰু শিক্ষাগুৰু সকলক মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

তাৰ লগতেই, যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বহুমূলীয়া ভোটেৰে মোক জয়যুক্ত কৰি আপোনালোকৰ মাজতে হৈ কাম কৰাৰ সুযোগ দিলে, তাৰ বাবে আন্তৰিক ধন্যবাদ।

এইবেলিও, মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ লগতে আন কেতবোৰ অনুষ্ঠানতো মোৰ বিভাগৰ অধীনত বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত হয়। এই অনুষ্ঠানবোৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ আগ ভাগ শলাগ ল'বলগীয়া। এইবোৰ ক্ষেত্ৰত, মোৰ কাৰ্যকালত পৰামৰ্শ আৰু আৰ্শীবাদ দি উৎসাহিত কৰা মোৰ বিভাগীয় তত্বাৱধায়কদ্বয় অধ্যাপক প্ৰীতম দে সৰকাৰ আৰু মুন্নী বৰা বাইদেউলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা। অনুষ্ঠানবোৰত অংশ গ্ৰহণ কৰি নিজৰ প্ৰতিভা বিকশিত কৰা বুলি মই আশাবাদী। মোৰ কাৰ্যকালতে মহাবিদ্যালয় সংগীত ৰচনা কৰা হয় আৰু মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত পৰিৱেশনো কৰা হয়।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত আৰু প্ৰতিবেদনৰ ভুল-ক্ৰটিবোৰৰ মাৰ্জনা বিচাৰি, মহাবিদ্যালয় উন্নতি কামনা কৰি প্ৰতিবেদনৰ যৱনিকা পেলালো।

জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়

জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা

ধন্যবাদেৰে—

শিৰিণ খাতুন

সম্পাদিকা, সংগীত আৰু সাংস্কৃতিক বিভাগ

ছাত্ৰ একতা সভা- ২০২৩-২৪ ইং বৰ্ষ

নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়, কলগাছিয়া

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতেই যিসকল মহান ব্যক্তিৰ আপ্ৰাণ চেষ্টাৰ ফলশ্ৰুতিত মহাবিদ্যালয়খন গঢ়ি উঠিছে, সেই মহান ব্যক্তিসকলৰ ভিতৰত যিসকল জীয়াই আছে তেখেত সকলৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰিছোঁ তথা যিসকলে আমাক এৰি গ'ল তেওঁলোকৰ বিদেহী আত্মাৰ চিৰশান্তি কামনা কৰিলোঁ। এই ছেগতে মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ তথা শিক্ষাগুৰুসকলক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো।

২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত মোক সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদকত জয়যুক্ত কৰাৰ বাবে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

এইবেলি মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ আৰম্ভণিতেই ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত চাফাই কাৰ্যসূচী আয়োজিত হয়। তাৰ লগতে, হৰ ঘৰ ত্ৰিৰংগা কাৰ্যসূচীতো মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদ জুৰি চাফ-চিকুণতা অৱলম্বন কৰা হয়। এই ক্ষেত্ৰত, শিক্ষাগুৰু সকলৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে স্ব-ইচ্ছাই শ্ৰম দান কৰি সেৱাৰ মনোভাৱ প্ৰদৰ্শন কৰাৰ বাবে পুনৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

মোৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন দিশত দিহা-পৰামৰ্শ আৰু সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা শিক্ষাগুৰুৰ লগতে মোৰ বিভাগীয় তত্বাৱধায়ক ড° ধ্ৰুৱজ্যোতি দাস ছাৰ আৰু তছলেমা বেগম বাইদেউলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদিছোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত জ্ঞাত-অজ্ঞাতভাৱে হোৱা ভুল-ক্ৰটিৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থী।

জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়

জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা

ধন্যবাদেৰে—

নাছিৰ উদ্দিন

সম্পাদক, সমাজ সেৱা বিভাগ

ছাত্ৰ একতা সভা- ২০২৩-২৪ ইং বৰ্ষ

নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়, কলগাছিয়া

ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

যিসকল মহান ব্যক্তিৰ আশাশুধীয়া শ্ৰম, প্ৰচেষ্টাৰ ফলত নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ জন্ম হ'ল তথা যিসকল শিক্ষাগুৰুৱে এই মহাবিদ্যালয়ৰ জৰিয়তে জ্ঞানৰ জ্যোতি বিয়পালে সেই নমস্য ব্যক্তি সকললৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত যাচিছোঁ।

এইখিনিতে যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত মোক ছাত্ৰ জিৰণি কোঠা বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে জয়যুক্ত কৰালে, তেওঁলোকক এই চেগতে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ কৃপাত ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাটোৱে নতুন ৰূপ পায়। কোঠাটোৰ মেৰামতিৰ লগতে, চকীৰ ব্যৱস্থা আৰু টেবুল টেনিছ আৰু কেৰমৰ ব্যৱস্থা হয়। গতিকে মই মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়ক আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ দ্বাৰা অনুষ্ঠিত বিভিন্ন খেল-ধেমালিত স্থান অধিকাৰ কৰা সকলক অভিনন্দন আৰু অংশ গ্ৰহণ কৰা সকলক আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত আমাৰ গৌৰৱ নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ মোখনি মাৰিলোঁ।

জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়

জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা

ধন্যবাদেৰে—

জাহাংগীৰ আলম

সম্পাদক, ছাত্ৰ জিৰণি কোঠা

ছাত্ৰ একতা সভা- ২০২৩-২৪ ইং বৰ্ষ

নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়, কলগাছিয়া

ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতেই নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ তথা শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু সকললৈ শ্ৰদ্ধা নিবেদিছোঁ। মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ লগত জড়িত প্ৰতিজন ব্যক্তিক শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৱৰিছোঁ।

ছাত্ৰী জিৰণীকোঠাৰ সম্পাদিকাৰূপে মোক নিৰ্বাচিত কৰি এক গধুৰ দায়িত্ব পালনৰ সুযোগ দিয়াৰ বাবে মোৰ বন্ধু-বান্ধৱী তথা দাদা-বাইদেউ সকলৰ ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম।

বিগত বছৰবোৰৰ দৰেই এই বছৰো আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' ৰ উলহ-মালহেৰে উদযাপিত হয়। ছাত্ৰী জিৰণিকোঠাৰ তৰফৰ পৰা অনুষ্ঠিত কৰা মেহেন্দি, চালাদ, চামুচত মাৰ্বল লোৱা আদিৰ লগতে পৰম্পৰাগত সাজ-পাৰ প্ৰতিযোগিতাত ছাত্ৰীসকলৰ অংশ গ্ৰহণ আশাব্যঞ্জক আছিল।

মোৰ কাৰ্যকালত মই ছাত্ৰী জিৰণিকোঠাৰ বিভিন্ন সমস্যা সম্পৰ্কেও অধ্যক্ষ মহোদয়ক অৱগত কৰিছিলো। মোৰ বিভাগীয় কাম-কাজ চলাই নিয়াৰ ক্ষেত্ৰত মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল প্ৰমূখ্যে তত্ত্বাৱধায়ক বাইদেউ নয়নমনি দেৱী আৰু পূজা ঘোষৰ দিহা-পৰামৰ্শৰ বাবে আটাইলৈকে মই আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত অনিচ্ছাকৃতভাৱে হোৱা ভুল-ক্ৰটিৰ মাৰ্জনা বিচাৰি আৰু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ কামনা কৰি প্ৰতিবেদন সামৰিছোঁ।

"জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়"

"জয়তু নৱজ্যোতিয়ান"

"জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা"

ধন্যবাদেৰে—

শ্বাহিনা আকতাৰ

সম্পাদিকা, ছাত্ৰী জিৰণিকোঠা

ছাত্ৰ একতা সভা

নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়, কলগাছিয়া

ছাত্ৰ একতা সভাৰ শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

জয় জয়তে নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱী, তথা শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যাপক-অধ্যাপিকা মহোদয় আৰু কৰ্মচাৰী সকললৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। মোৰ কাৰ্যকালত কিমান দূৰ সফলতা লাভ কৰিব পাৰিছোঁ সেয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল আৰু শিক্ষাগুৰু সকলৰ বিচাৰ্য। কিন্তু মোৰ ফালৰ পৰা চেষ্টাৰ ত্ৰুটি কৰা নাছিলো।

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ জিমখানা আগতকৈ বহুগুণে উন্নত হৈছে। তথাপি আমাৰ জিমখানাত আন্তৰ্জাতিক সঁজুলিৰ অভাৱ। এই ক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষক উপযুক্ত ব্যৱস্থা ল'বলৈ অনুৰোধ জনালোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত অনুষ্ঠিত কৰা খেলসমূহ হ'ল- পাঞ্জা, দেহশ্ৰী, ভাৰত্তোলন আদি। এই প্ৰতিযোগিতা সমূহত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অংশ গ্ৰহণ আছিল উৎসাহজনক। 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' উপলক্ষে বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত মোক সহায় আৰু পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱাৰ বাবে তত্ত্বাৱধায়ক অধ্যাপক মুস্তাফিজুৰ ৰহমান আৰু মেঘালী মৰাং বাইদেউক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। মোৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন ধৰণে সহায় কৰা বন্ধু-বান্ধৱী ও শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকলক আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা যাচিছোঁ আৰু তেখেত সকলৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ কামনা কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত আমাৰ গৌৰৱ নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ ভৱিষ্যৎ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল-ত্ৰুটিৰ মাৰ্জনা বিচাৰি প্ৰতিবেদন ইমানতে সামৰিছোঁ।

"জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়"

"জয় আই অসম"

"জয়তু নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা"

ধন্যবাদেৰে—

ৰফিকুল মিয়া

সম্পাদক, শৰীৰ চৰ্চা বিভাগ

ছাত্ৰ একতা সভা।

নৱজ্যোতি মহাবিদ্যালয়, কলগাছিয়া

আলোচনী সম্পাদনা সমিতি

বাঁওফালৰ পৰা বহিং: বিতোপন কুমাৰ ডেকা (তত্ত্বাৱধায়ক), মাহ্ফুদ হাচান (তত্ত্বাৱধায়ক), কমৰুজ্জামান (উপাধ্যক্ষ)
ড° জাহাঙ্গীৰ আলী আহমেদ (সভাপতি), সাহাব উদ্দিন খান (আহ্বায়ক), ড° মালবিকা বাগচী (শিক্ষক সদস্যা)
লুৎফৰ খান (আলোচনী সম্পাদক)